

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.6.2026
COM(2026) 313 final

2026/0172 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området och en europeisk
distansdeltagandeorder (omarbetning)**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Brottslig verksamhet har allt oftare gränsöverskridande inslag och utgör ett allvarligt säkerhetshot inom EU. Kriminella nätverk och terroristorganisationer bedriver sömlöst sin brottsliga verksamhet i flera jurisdiktioner. För att hantera dessa hot behövs straffrättsliga system med effektiva verktyg och ett pålitligt samarbete inom EU.

Genom direktiv 2014/41/EU¹ (*direktivet*) inrättades den europeiska utredningsordern (*utredningsordern*) som ett instrument för gränsöverskridande inhämtning av bevis i straffrättsliga ärenden. Direktivet var ett svar på ett väl klarlagt praktiskt behov av ett övergripande ramverk baserat på ömsesidigt erkännande för inhämtning av bevis i ärenden med en gränsöverskridande dimension. Sedan direktivet började tillämpas i maj 2017 har det varit ett värdefullt verktyg för rättsliga och andra behöriga myndigheter som används i stor utsträckning i de deltagande medlemsstaterna.

Syftet med den tionde omgången ömsesidiga utvärderingar², som ägde rum under 2023 och 2024, var att utvärdera tillämpningen och genomförandet av direktivet. Med stöd av uppgifter från Eurojust³ och det europeiska straffrättsliga nätverket⁴ bekräftade utvärderingen att utredningsordern ofta används. Utvärderingen var också en värdefull möjlighet att kartlägga områden för förbättring och utveckling, inbegripet på EU-nivå. I slutrapporten om den tionde omgången av ömsesidiga utvärderingar av genomförandet av utredningsordern (*slutrapporten om ömsesidiga utvärderingar*)⁵ konstateras att det finns flera områden där medlemsstaterna tolkar direktivet på olika sätt eller saknar särskilda förfaranden. Det gäller i synnerhet i) användning av bevis för andra ändamål, ii) definitionen av *avlyssning av telekommunikation*, iii) användning av tekniska inspelningsanordningar och förhållandet mellan utredningsordern och gränsöverskridande övervakning enligt artikel 40 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet (*Schengenkonventionen*)⁶, och iv) användning som bevis av brottsbekämpningsinformation som tidigare utbyts. I rapporten drogs slutsatsen att dessa skillnader hindrar ett konsekvent genomförande och kommissionen uppmanades att överväga lagstiftningsändringar för att klargöra dessa frågor. Den tog även upp frågor som rör

---

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området, EUT L 130, 1.5.2014, s. 1.

² I linje med gemensam åtgärd 97/827/RIF av den 5 december 1997 (*den gemensamma åtgärden*), genom vilken det infördes en ordning för utvärdering av tillämpning och genomförande på nationell nivå av internationella åtaganden i kampen mot den organiserade brottsligheten.

³ Enligt Eurojusts årsrapport för 2025 finns det 6 711 pågående Eurojustärenden, varav 2 751 är nya ärenden, vilket är nästan hälften av samtliga Eurojustärenden: <https://www.eurojust.europa.eu/about-us/planning-and-reporting/annual-report#downloadpdf>.

⁴ I det europeiska straffrättsliga nätverkets rapport för 2023–2024 om verksamhet och förvaltning anges att nätverkets kontaktpunkter mellan 2023 och 2024 rapporterade fler än 4 612 ärenden där de bistod med begäranden relaterade utredningsordern. Dessa ärenden utgjorde nästan en tredjedel av alla ärenden där bistånd efterfrågades av nätverket: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn2021/ContentDetail/SV/2/67>.

⁵ Slutrapport om ömsesidiga utvärderingar: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-15834-2024-REV-1/sv/pdf>.

⁶ Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

genomförandet av artikel 24 i direktivet (om hörande genom videokonferens) och kommissionen uppmanades att på lagstiftningsnivå ta upp frågan om en tilltalads deltagande i rättegång via videokonferens från en annan medlemsstat.

Högnivågruppen för tillgång till uppgifter för effektiv brottsbekämpning ansåg dessutom att begäranden om gränsöverskridande laglig avlyssning medför flera utmaningar för de brottsbekämpande myndigheterna. I den avslutande rapporten⁷ föreslogs att man skulle undersöka hur direktivet bättre kan understödja effektiva begäranden om gränsöverskridande laglig avlyssning.

Behovet av riktade lagstiftningsåtgärder bekräftades också av operativa resultat som rapporterats av Eurojust⁸ och det europeiska straffrättsliga nätverket⁹, av rapporten från högnivåforumet om framtiden för EU:s straffrätt¹⁰ och av bedömningen av medlemsstaternas verkställande av rådets rekommendation (EU) 2022/915¹¹.

Europeiska unionens domstols (*EU-domstolen*) relevanta rättspraxis har också klargjort hur vissa aspekter av direktivet om utredningsordern bör tolkas och pekat på områden där det vore lämpligt att förtydliga lagstiftningen. Vissa mål rör särskilt tolkningen av artikel 24 i direktivet¹². De pekar på ett otydligt rättsläge vad gäller tillämpningsområdet, villkoren för användning av videokonferenser i straffrättsliga förfaranden och i vilken utsträckning hjälp i detta sammanhang kan begäras enligt direktivet utöver det primära bevisupptagningssyftet.

Mot denna bakgrund har förslaget två huvudsakliga mål:

- (1) Att förtydliga rättsläget och den operativa effektiviteten vid gränsöverskridande inhämtning av bevis i EU genom att på ett riktat sätt åtgärda de brister som konstaterats vid tillämpningen av direktivet.
- (2) Att utarbeta gemensamma regler för att begära hjälp så att det blir lättare för misstänkta, tilltalade och brottsoffer att delta i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden på distans från en annan medlemsstat.

Åtgärdande av dessa brister skulle bidra till ett effektivare rättsligt samarbete och stärka förtroendet mellan medlemsstaterna.

När det gäller det första målet syftar förslaget till att säkerställa en mer enhetlig tolkning och tillämpning av centrala bestämmelser i direktivet i de deltagande medlemsstaterna genom att förtydliga vissa begrepp och processregler som har gett upphov till skillnader i nationell praxis. Det syftar särskilt till att förtydliga rättsläget i fråga om i) användning av bevis för andra ändamål, och vidareöverföring av bevis, ii) definitionen av *telekommunikation* och

⁷ Avslutande rapport från högnivågruppen för tillgång till uppgifter för effektiv brottsbekämpning: https://home-affairs.ec.europa.eu/document/download/4802e306-c364-4154-835b-e986a9a49281_en?filename=Concluding%20Report%20of%20the%20HLG%20on%20access%20to%20data%20for%20effective%20law%20enforcement_sv.pdf.

⁸ Operativ punkt om avlyssning av telekommunikation, sammanfattning och sammanställning av svar, juni 2024.

⁹ Synpunkter och slutsatser från det 59:e plenarsammanträdet i det europeiska straffrättsliga nätverket (Prag den 9–11 november 2022).

¹⁰ Rapport från högnivåforumet om framtiden för EU:s straffrätt: https://commission.europa.eu/document/download/606f0f38-12f9-4893-8941-3ac835229bcd_en?filename=JUST_template_comingsoon_standard_16.pdf

¹¹ Arbetsdokument från kommissionens avdelningar med en bedömning av medlemsstaternas verkställande av rådets rekommendation (EU) 2022/915 av den 9 juni 2022 om operativt brottsbekämpande samarbete, SWD(2025) 36 final, 31.1.2025.

¹² Domstolens dom av den 4 juli 2024, FP m.fl., C-760/22, EU:C:2024:574, domstolens dom av den 6 juni 2024, AVVA m.fl., de förenade målen C-255/23 och C-285/23, EU:C:2024:462, och domstolens dom av den 18 december 2025, C-325/24, Bissili, EU:C:2025:989.

förfarandemässiga aspekter av underrättelser om avlyssning som inte kräver tekniskt bistånd från en annan medlemsstat, iii) definitionen av *utfärdande myndighet*, och iv) förfaranden för att begära att information som tidigare utbyts mellan brottsbekämpande myndigheter eller som spontant utbyts mellan rättsliga myndigheter får användas som bevis.

I förslaget fastställs också regler för användningen av tekniska inspelningsanordningar och för gränsöverskridande övervakning i bevisinhämtningssyfte, och det förtydligas hur utredningsordern förhåller sig till gränsöverskridande övervakningsåtgärder enligt artikel 40 i Schengenkonventionen. Förslaget syftar vidare till att vissa utredningsåtgärder, som innebär inhämtning av bevis i realtid, t.ex. kontrollerade leveranser, samt avlyssning av telekommunikation och gränsöverskridande övervakning, ska verkställas utan onödigt dröjsmål. Det sker genom att möjliggöra provisorisk verkställighet av sådana utredningsåtgärder i fall där detta är absolut nödvändigt för att säkerställa åtgärdernas effektivitet. Detta är särskilt viktigt i utredningar av organiserad brottslighet, där användningen av sådana särskilda utredningsmetoder är avgörande för inhämtningen av bevis. Förslaget åtgärdar också brister som konstaterats i formuläret för utredningsordern. Syftet är att på så sätt stärka den praktiska funktionen hos det gemensamma regelverket för bevisinhämtning i gränsöverskridande ärenden genom att bland annat minska juridiska tvetydigheter som kan leda till förseningar, vägran att verkställa eller inkonsekvens i fråga om rättssäkerhetsgarantier.

När det gäller det andra målet visade resultaten av samråden att bara vissa medlemsstater har särskilda regler om gränsöverskridande deltagande på distans i straffrättsliga förfaranden, och att innehållet i dessa regler varierar betydligt. I vissa fall innehåller de nationella regelverken inte ens någon bestämmelse om deltagande av myndigheterna i den medlemsstat där personen befinner sig. Denna fragmentering är problematisk när det gäller att skydda de berörda personernas processuella rättigheter och hindrar ett effektivt rättsligt samarbete. Det behövs gemensamma förfaranden, standarder och lämpliga skyddsåtgärder för att säkerställa rättvisa förfaranden och göra det möjligt att använda videokonferensteknik på ett effektivt sätt i gränsöverskridande straffrättsliga förfaranden. Detta skulle effektivisera det rättsliga samarbetet och stärka förtroendet för EU:s område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Syftet med de föreslagna reglerna om deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden är därför främst att säkerställa att rätten att närvara vid rättegång och delta i domstolsförhandlingar – som garanteras i unionsrätten genom artiklarna 47 och 48 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna och direktiv (EU) 2016/343¹³ – kan utövas mer effektivt. Personer som har utövat sin rätt till fri rörlighet och därför är bosatta, eller tillfälligt vistas, i en annan medlemsstat och som berörs av ett straffrättsligt förfarande kan, beroende på de särskilda omständigheterna i målet, föredra att delta på distans i stället för att resa och närvara personligen. Det kan även finnas berättigade hinder för deras fysiska närvaro vid förhandlingar i den medlemsstat som genomför det straffrättsliga förfarandet, till exempel hälsoproblem, omsorgsansvar, begränsningar på grund av frihetsberövande i en annan medlemsstat eller andra motiverade skäl. I sådana situationer kan den berörda personen, även om vederbörande faktiskt skulle vilja delta, tvingas avstå från sin rätt att närvara personligen vid rättegången enbart på grund av att det är omöjligt för denne att resa. Genom att göra det lättare att delta på distans ska initiativet minska antalet gränsöverskridande rättegångar i utevaro och säkerställa att utövandet av rätten till fri rörlighet inom unionen inte i praktiken

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden, EUT L 65, 11.3.2016, s. 1.

inverkar negativt på åtnjutandet av processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden. Initiativet förväntas i synnerhet också minska risken för sekundär viktigmisering för brottsoffer genom att i lämpliga fall begränsa behovet av upprepade resor, onödig exponering för stressiga miljöer eller direkt konfrontation med den misstänkte eller tilltalade i gränsöverskridande situationer.

Om tvångsåtgärder och överlämnande inte är nödvändiga eller proportionerliga kan deltagande på distans i lämpliga fall dessutom vara ett alternativ till fysiskt överlämnande av personen i enlighet med rådets rambeslut 2002/584/RIF¹⁴.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Det föreliggande förslaget till omarbetning stärker EU-reglerna om verktyg för det gränsöverskridande straffrättsliga samarbetet genom att täppa till luckor i direktivet och säkerställa överensstämmelse med andra rättsakter.

De föreslagna riktade ändringarna av utredningsordern är förenliga med och kompletterar befintliga unionsrättsakter om straffrättsligt samarbete, däribland följande:

- Konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater¹⁵, genom att fastställa ett förfarande för begäran om samtycke till att som bevis använda information som tidigare spontant utbyts mellan rättsliga myndigheter enligt den konventionen.
- Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, genom att klargöra förhållandet mellan dess artikel 40 om gränsöverskridande övervakning och reglerna om utredningsordern.
- Direktivet om informationsutbyte mellan brottsbekämpande myndigheter¹⁶, genom att fastställa ett förfarande för begäran om samtycke till att som bevis använda information som tidigare utbyts mellan brottsbekämpande myndigheter enligt det direktivet.

Initiativet är också förenligt med, och skapar direkta kopplingar till, förordningarna om Eurojust¹⁷ och Europeiska åklagarmyndigheten (*Eppo*)¹⁸ samt rådets beslut om det europeiska rättsliga nätverket¹⁹.

När det gäller de nya reglerna för begäranden om hjälp i syfte att göra det lättare att delta på distans från en annan medlemsstat i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom en europeisk distansdeltagandeorder (*distansdeltagandeorder*) täpper förslaget till en lucka i

¹⁴ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

¹⁵ Konvention, upprättad av rådet på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 197, 12.7.2000, s. 3).

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/977 av den 10 maj 2023 om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och om upphävande av rådets rambeslut 2006/960/RIF, EUT L 134, 22.5.2023, s. 1.

¹⁷ Förordning (EU) 2018/1727 av den 14 november 2018 om Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), och om ersättning och upphävande av rådets beslut 2002/187/RIF, EUT L 295, 21.11.2018, s. 138.

¹⁸ Rådets förordning (EU) 2017/1939 av den 12 oktober 2017 om genomförande av fördjupat samarbete om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten, EUT L 283, 31.10.2017, s. 1.

¹⁹ Rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket, EUT L 348, 24.12.2008, s. 130.

unionens nuvarande regelverk, där deltagande på distans endast är reglerat i särskilda sammanhang och för begränsade ändamål.

Genom förordning (EU) 2023/2844²⁰ införs ett regelverk för användning av videokonferenser och annan teknik för distanskommunikation vid gränsöverskridande förfaranden. På det straffrättsliga området utgör artikel 6 i den förordningen rättslig grund för användning av videokonferenser eller annan teknik för distanskommunikation för att höra misstänkta, tilltalade, dömda och andra berörda personer inom ett begränsat antal rättsliga samarbetsförfaranden som specifikt räknas upp i den bestämmelsen²¹. I det nya regelverket fastställs särskilda arrangemang för att misstänkta, tilltalade och brottsoffer ska kunna delta i domstolsförhandlingar på distans från en annan medlemsstat i mål i vilka de är parter. Detta täpper till en lucka i unionens befintliga regelverk om digitalisering av straffrätten, som har varit begränsat till att digitalisera förhandlingar i rättsliga samarbetsförfaranden.

I artikel 24 i direktivet regleras hörande genom videokonferens eller annan ljud- och bildöverföring för bevisändamål. Enligt den bestämmelsen får en utredningsorder utfärdas för att genom videokonferens höra vittnen, sakkunniga, misstänkta eller tilltalade som befinner sig i andra medlemsstater i syfte att inhämta bevis. Som domstolen har förtydligat gäller artikel 24 förhör i syfte att inhämta bevis och vars verkställighet inte går utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål²².

Syftet med detta förslag är däremot att göra det lättare att delta fullt ut från en annan medlemsstat i alla typer av rättegångsförberedande förhandlingar och rättegångsförhandlingar i straffrättsliga förfaranden i lämplig utsträckning beroende på om personen i fråga är misstänkt, tilltalad eller ett brottsoffer. Att delta fullt ut innebär att den berörda personen ska kunna utöva alla sina processuella rättigheter på samma sätt som om han eller hon skulle vara fysiskt närvarande vid förhandlingen.

När det gäller brottsoffer föreskrivs i artikel 17 i direktiv 2012/29/EU²³ en möjlighet att höra brottsoffer som befinner sig i en annan medlemsstat med hjälp av videokonferens teknik och medlemsstaterna åläggs, i den mån det är möjligt enligt unionsrätten och nationell rätt, att underlätta brottsoffers deltagande genom videokonferenser, med beaktande av deras roll i förfarandena. Det föreliggande förslaget kompletterar detta ramverk genom att fastställa särskilda regler och skyddsåtgärder för brottsoffers deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden, inklusive regler om rättssäkerhetsgarantier, tekniska arrangemang och effektivt deltagande.

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete, EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>.

²¹ Den uttömmande förteckning över rättsakter som avses i artikel 6 i digitaliseringsförordningen omfattar a) rådets rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder, särskilt artikel 18.1 a, b) rambeslut 2008/909/RIF om överförande av dömda personer, särskilt artikel 6.3, c) rambeslut 2008/947/RIF om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut, särskilt artikel 17.4, d) rambeslut 2009/829/RIF om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, särskilt artikel 19.4, e) direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern, särskilt artikel 6.4, och f) förordning (EU) 2018/1805 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande, särskilt artikel 33.1.

²² Domstolens dom av den 18 december 2025, C-325/24, Bissili, EU:C:2025:989, punkt 59.

²³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF, EUT L 315, 14.11.2012, s. 57.

Förslaget är också helt förenligt med unionens regelverk om processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden. I artikel 8 i direktiv (EU) 2016/343 fastställs misstänkta och tilltalades rätt att närvara vid rättegång. Utan att det påverkar denna rätt och de normer som fastställs i det direktivet för rättegångar i utemål, syftar detta förslag till att stärka rätten att närvara vid rättegång. Det sker genom att berörda personer ges möjlighet att delta i förhandlingar på distans genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation förutsatt att strikta villkor uppfylls och ett antal skyddsåtgärder garanteras. Förslaget syftar samtidigt till att säkerställa att processuella rättigheter och skyddsåtgärder som är utformade för att utövas personligen vid behov även kan utövas på distans.

De nya bestämmelserna om en distansdeltagandeorder bidrar till att förbättra tillgången till rättslig prövning i gränsöverskridande straffrättsliga förfaranden. De gör det möjligt för misstänkta, tilltalade och brottsoffer som är bosatta, frihetsberövade eller av motiverade skäl tillfälligt vistas i en annan medlemsstat att delta effektivt i straffrättsliga förfaranden utan att behöva resa till den utfärdande staten. På så sätt kan förslaget under lämpliga omständigheter utgöra ett alternativ till fysiskt överlämnande enligt rådets rambeslut 2002/584/RIF när en tvångsåtgärd inte anses nödvändig i det specifika fallet och det mål man vill uppnå endast är att säkerställa personens deltagande i en förhandling eller rättegång.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Det aktuella paketet med straffrättsliga initiativ har ett sammanhängande och kompletterande mål: att stärka unionens kapacitet att förebygga, avslöja, utreda och lagföra grov gränsöverskridande brottslighet i en alltmer komplex säkerhetsmiljö. Genom att modernisera regelverken för samarbete mellan polisiära, rättsliga och andra relevanta myndigheter syftar paketet till att stärka effektiviteten, samstämmigheten och interoperabiliteten i unionens arkitektur för inre säkerhet.

De föreslagna ändringarna av Europol- och Eurojustförordningarna utgör kärnan i detta arbete. Europol och Eurojust fyller olika men kompletterande funktioner inom området med frihet, säkerhet och rättvisa: Europol stöder förebyggande, avslöjande och utredning av brottslig verksamhet, medan Eurojust underlättar det rättsliga samarbetet och säkerställer en effektiv uppföljning av åklagarmyndigheternas och domstolarnas arbete. Paketet syftar således till att stärka samarbetet och komplementariteten mellan de två byråerna samt med andra relevanta unionsaktörer inom områdena rättsliga och inrikes frågor och bedrägeribekämpning, för att säkerställa en sammanhängande kontinuitet mellan brottsbekämpande åtgärder och rättslig uppföljning i alla skeden av den straffrättsliga kedjan.

I detta sammanhang bidrar ändringarna av reglerna om den europeiska utredningsordern och av dataskyddsreglerna inom området rättsliga och inrikes frågor till detta mål genom att underlätta ett effektivt gränsöverskridande samarbete, förbättra villkoren för informationsutbyte och säkerställa ett sammanhållet regelverk som är anpassat till den operativa verkligheten och den tekniska utvecklingen. Sammantaget kommer de åtgärder som föreslås i detta paket att förbättra unionens förmåga att möta framväxande säkerhetshot med full respekt för de grundläggande rättigheterna, rättsstatsprincipen och ansvarsfördelningen mellan de olika berörda aktörerna.

Detta förslag är förenligt med unionens politik på området, framför allt av följande skäl:

- Det bidrar till målen i ProtectEU-strategin²⁴, som framhåller behovet av att stärka det rättsliga samarbetet och tillhandahålla effektivare verktyg för att bekämpa grov och organiserad brottslighet och terrorism i en alltmer transnationell och digital miljö.
- Det är anpassat till målen i kommissionens meddelande *DigitalJustice@2030*²⁵, som främjar digitaliseringen av rättssystemen, inbegripet utvecklingen av säkra digitala verktyg och användningen av interoperabel videokonferensteknik för att förbättra effektiviteten, tillgängligheten och motståndskraften hos rättsliga förfaranden i hela unionen. I meddelandet identifierades särskilt deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden via videokonferens från en annan medlemsstat som ett område där kommissionen bör vidta åtgärder (insats 9).
- Det är en del av färdplanen för laglig och ändamålsenlig tillgång till uppgifter för brottsbekämpning²⁶, som innehåller ett åtagande att bedöma behovet av att ytterligare stärka utredningsordern för att effektivisera begäranden om gränsöverskridande laglig avlyssning.
- Det är en del av EU:s narkotikastrategi²⁷, där behovet av att stärka utredningsordern framhålls som en del av den strategiska prioriteringen om att stärka det rättsliga samarbetet för att förbättra säkerheten och skydda samhället.
- Det är helt förenligt med unionens regelverk om skydd av personuppgifter, särskilt förordning (EU) 2016/679²⁸, direktiv (EU) 2016/680²⁹ och förordning (EU) 2018/1725³⁰, eftersom den behandling av personuppgifter som utförs enligt det föreslagna direktivet måste vara förenlig med unionens tillämpliga dataskyddsram.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Initiativet grundas på artikel 82.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*).

²⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om [ProtectEU: Europeisk strategi för inre säkerhet](#), COM(2025) 148 final.

²⁵ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, [DigitalJustice@2030](#), COM(2025) 802 final.

²⁶ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, *Färdplan för laglig och ändamålsenlig tillgång till uppgifter för brottsbekämpning*, COM(2025) 349 final.

²⁷ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om EU:s narkotikastrategi, 4.12.2025, COM(2025) 743 final.

²⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), EUT L 119, 4.5.2016, s. 1.

²⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF, EUT L 119, 4.5.2016, s. 89.

³⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG, EUT L 295, 21.11.2018, s. 39

Enligt artikel 82.1 i EUF-fördraget ska det straffrättsliga samarbetet inom unionen bygga på principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden. Denna artikel ger unionen befogenhet att bland annat anta åtgärder för att fastställa regler och förfaranden för att se till att alla former av domar och rättsliga avgöranden erkänns i hela EU.

Direktivet antogs på grundval av artikel 82.1 i EUF-fördraget, precis som övriga befintliga instrument för ömsesidigt erkännande. Att behålla artikel 82.1 i EUF-fördraget som rättslig grund säkerställer därför överensstämmelse med det ursprungliga valet och återspeglar syftet med och innehållet i de ändringar som införs genom omarbetningen.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Direktivet är redan etablerat inom EU som ett verktyg för gränsöverskridande straffrättsligt samarbete i bevisinhämtningssyfte. Själva syftet med direktivet är att hantera gränsöverskridande frågor som enskilda medlemsstater inte effektivt kan hantera på egen hand. EU har redan utövat sina befogenheter genom att anta direktivet, och ytterligare åtgärder bör därför också vidtas på EU-nivå.

De specifika ändringar som innebär att det införs regler för att underlätta deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden när en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer befinner sig i en annan medlemsstat är av gränsöverskridande karaktär, vilket innebär att ingen enskild medlemsstat kan införa sådana bestämmelser på egen hand.

Synpunkter som inkommit under offentliga och riktade samråd bekräftar att EU-åtgärder på detta område sannolikt kommer att ge bättre resultat än åtgärder av medlemsstaterna själva. Rådet har bekräftat att de problem som initiativet syftar till att lösa kräver åtgärder över den nationella nivån. Som framgår av det föregående är förslaget ett svar på problem som tagits upp av medlemsstaterna.

Med tanke på den gränsöverskridande dimensionen i de frågor som beskrivs ovan och det faktum att unionen redan har utövat sina befogenheter på dessa områden, måste förslaget antas på EU-nivå för att uppnå målen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen enligt artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen, eftersom det inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen. Det bygger på befintliga instrument för ömsesidigt erkännande och digital infrastruktur på unionsnivå, vilket begränsar ytterligare administrativa och finansiella bördor.

De föreslagna riktade ändringarna av utredningsordern är begränsade till de farhågor som rådet identifierade i den tionde omgången av ömsesidiga utvärderingar och andra rapporter som nämns i den del som avser sammanhanget i denna motivering. De alternativ som anges i förslaget är alltid de som är minst inkräktande för medlemsstaternas nationella straffrättsliga system, samtidigt som de bygger vidare på det allmänna ramverket i direktivet.

De föreslagna reglerna om deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden svarar mot ett önskemål som medlemsstaterna uttryckt under den ömsesidiga utvärderingen av direktivet. Initiativet skapar ett riktat ramverk som är begränsat till att göra det lättare för medlemsstaterna att utfärda och erkänna begäranden om att personer ska delta i på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden. Det innebär inte en allmän harmonisering av de nationella straffrättsliga förfarandena på nationell nivå. Det ankommer på medlemsstaterna att

avgöra om en distansdeltagandeorder ska användas i enskilda fall, och de ska göra en proportionalitets- och lämplighetsbedömning i varje enskilt fall. Deltagande på distans grundar sig i regel på den berörda personens samtycke och åtföljs av skyddsåtgärder för att säkerställa att förfarandena är rättvisa och att processuella rättigheter utövas effektivt.

Förslaget respekterar också medlemsstaternas processrättsliga autonomi, eftersom genomförandet av förhandlingar fortfarande ska följa den utfärdande medlemsstatens lagstiftning och vissa verkställighetsåtgärder regleras genom den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

- **Val av instrument**

Syftet med detta förslag är att införa riktade ändringar av direktivet för att åtgärda de luckor, inkonsekvenser och brister som konstaterats under genomförandet och utvärderingen av direktivet. Med tanke på att ändringarna är riktade är samma rättsliga instrument det lämpligaste valet för införa dem, och omarbetning anses vara den lämpligaste metoden för att ersätta och upphäva direktivet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Det viktigaste referensdokumentet för utvärderingen av direktivet är slutrapporten om ömsesidiga utvärderingar. I rapporten konstateras att direktivet har blivit ett effektivt och ofta använt verktyg för straffrättsligt samarbete i hela Europeiska unionen och att systemet i allmänhet anses fungera väl. Dock identifieras flera rättsliga och operativa utmaningar. I rapporten efterlyses särskilt riktade ändringar när det gäller i) användning av bevis för andra ändamål, (ii) avlyssning av telekommunikation, iii) användning av tekniska inspelningsanordningar och gränsöverskridande övervakning, och iv) användning som bevis av information som tidigare utbyts mellan brottsbekämpande myndigheter eller som spontant utbyts mellan rättsliga myndigheter. I rapporten betonas också att berörda yrkesgrupper har tagit upp att det finns praktiska svårigheter som beror på att standardformuläret för utredningsordern är komplicerat, men även på översättningsproblem och förseningar i verkställigheten. I rapporten föreslås att man ska undersöka frågan om tilltalades deltagande i rättegång på distans. Utvärderingen rekommenderar överhuvudtaget ytterligare förtydliganden av lagstiftningen och ökad harmonisering för att förbättra rättssäkerheten, effektiviteten och enhetligheten i tillämpningen av direktivet.

- **Samråd med berörda parter**

I samband med utarbetandet av förslaget genomförde kommissionen omfattande samråd under 2025 och 2026. Samråden riktades mot ett stort antal olika berörda parter som företrädde allmänhet, myndigheter, representanter för den akademiska världen, EU:s byråer och organ, europeiska organisationer för juridiska biträden och andra relevanta intressenter.

Samråden bestod av i) riktade samråd med medlemsstaternas myndigheter, Eurojust, det europeiska straffrättsliga nätverket, Eppo, Europol, Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (FRA), *European Criminal Bar Association* och rådet för advokatsamfunden i Europeiska unionen, ii) allmänhetens återkoppling på inbjudan att lämna synpunkter, som omfattade bidrag från akademiker, iii) tre särskilda möten med experter från

medlemsstaternas myndigheter³¹ och iv) ett möte med kommissionens expertgrupp för straffrättsliga frågor³².

Det har på det hela taget funnits en bred konsensus om att EU bör åtgärda de problem som konstaterats genom att genomföra riktade ändringar av direktivet.

Många sakkunniga tog framför allt upp svårigheterna att vidta vissa utredningsåtgärder för inhämtning av bevis i gränsöverskridande sammanhang, framför allt gränsöverskridande övervakning och användning av tekniska inspelningsanordningar (för att samla in plats-, ljud- eller bilddata). Det fanns ett allmänt stöd för att inkludera särskilda bestämmelser om dessa frågor i direktivet. Flera sakkunniga ansåg att det skulle vara lämpligt att definiera begreppet *avlyssning av telekommunikation* i direktivet. Vissa sakkunniga menade också att förfarandet för underrättelser om avlyssning utan behov av tekniskt bistånd från en annan medlemsstat behövde förtydligas.

De berörda parterna skilde sig åt när det gällde om det finns ett behov av att förtydliga reglerna om användning av bevis för andra ändamål. Vissa sakkunniga stödde dock ett förenklat förfarande för att fastställa särskilda villkor för användning av insamlade bevis och för att begära att dessa villkor upphävs för att upprätthålla flexibiliteten och effektiviteten i gränsöverskridande utredningar. Flera berörda parter såg ett behov av att fastställa förfarandet för att begära användning som bevis av information som tidigare utbytts mellan brottsbekämpande myndigheter, medan andra betonade att nya regler bör ta hänsyn till skillnaderna i nationella regelverk. Samråden visade också att nationell lagstiftning och praxis varierar i fråga om när information som ”spontant utbytts” av rättsliga myndigheter kan användas som bevis, vilket visar på ett behov av särskilda regler. Samråden visade också att det behövs ytterligare begränsade förtydliganden i direktivet, till exempel när det gäller utredningsorderns räckvidd och definitionen av *utfärdande myndighet*. Vidare uttrycktes behov av juridisk utbildning och utarbetande av handböcker eller ytterligare vägledning, särskilt för att klargöra förhållandet mellan utredningsordern och andra instrument, samt när det gäller användningen av utredningsordern för gränsöverskridande erkännande och verkställighet av särskilda utredningsmetoder. Dessutom ansågs det lämpligt att använda kompletterande verktyg, som EJA Atlas och Fiches Belges, för att säkerställa en smidig tillämpning av utredningsordern, särskilt i ärenden där skillnader i medlemsstaternas praxis och lagstiftning om särskilda utredningsåtgärder försvårar samarbetet. Sakkunniga ansåg att dessa verktyg regelbundet måste uppdateras för att ta hänsyn till ändringar som rör medlemsstaternas lagstiftning, behöriga myndigheter och praktiska behov, och på så sätt säkerställa att de är fortsatt tillförlitliga och användbara för berörda yrkesgrupper.

De berörda parterna var på det hela taget positiva till målet att underlätta gränsöverskridande deltagande i straffrättsliga förfaranden på distans genom ett särskilt regelverk på unionsnivå. De underströk dock vikten av att skydda rätten till en rättvis rättegång och de berörda personernas möjlighet att faktiskt utöva sina processuella rättigheter. De flesta medlemsstater och sakkunniga delade åsikten att deltagande i förhandlingar på distans i alla avseenden bör regleras av den utfärdande medlemsstatens processrätt, med undantag för identitetskontroller och de tekniska villkoren för videokonferenserna, vilka bör regleras av den verkställande medlemsstatens processrätt.

Vissa sakkunniga menade att samma skyddsåtgärder och rättsmedel som gäller för personligt deltagande i domstolsförhandlingar bör tillämpas på distans. De flesta berörda parter betonade dock behovet av särskilda skyddsåtgärder, särskilt i samband med i) samtycket från den person som berörs av en distansdeltagandeorder, ii) tillgången till en konfidentiell

³¹ De tre särskilda expertmötena hölls den 31 mars 2025, den 2 juli 2025 och den 5 maj 2026.

³² Mötet hölls den 14 maj 2025.

kommunikationskanal mellan den berörda personen och dennes juridiska biträde, iii) särskilda åtgärder i händelse av tekniska fel, och iv) skydd av sårbara personer och barn. Dessa bidrag har beaktats i förslaget.

De berörda parterna uttryckte dock olika ståndpunkter om i) möjligheten till (och omfattningen av) undantag från kravet på samtycke, ii) vilken typ av myndigheter som är behöriga för identitetskontroller och processuella åtgärder i den verkställande medlemsstaten, och iii) förekomsten av särskilda rättsmedel utöver dem som redan finns tillgängliga enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten. Exempelvis efterlyste de flesta medlemsstater begränsade undantag under exceptionella omständigheter från kravet på att inhämta den berörda personens samtycke, medan organisationer för försvarsadvokater i allmänhet motsatte sig sådana undantag. I förslaget görs därför en avvägning genom att den berörda personens samtycke behålls som ett obligatoriskt villkor för en distansdeltagandeorder, samtidigt som det föreskrivs ett snävt utformat undantag som omfattas av strikta skyddsåtgärder och rättslig tillsyn.

En mer detaljerad sammanfattning av resultatet av kommissionens samråd kommer att ingå i ett arbetsdokument från kommissionens avdelningar som kommer att åtfölja förslaget.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Utöver de ovan nämnda samråden med berörda parter har kommissionen samlat in och använt sakkunskap från andra källor.

Förslaget bygger särskilt på slutrapporten om ömsesidiga utvärderingar, rapporter från Eurojust och det europeiska straffrättsliga nätverket samt tekniska och politiska diskussioner i högnivåforumet om framtiden för EU:s straffrätt.

När det gäller reglerna om deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden tar förslaget också hänsyn till i) resultaten av ett forskningsprojekt om digitalisering av försvarsrättigheter i straffrättsliga förfaranden som finansierades av Europeiska kommissionen inom ramen för programmet för rättsliga frågor³³; ii) FRA:s rapport *Digitalising Justice: A Fundamental Rights-based Approach*³⁴ och iii) de preliminära resultaten av diskussionerna vid arbetskonferenser i denna fråga³⁵.

- **Konsekvensbedömning**

Ett undantag från kravet att genomföra en konsekvensbedömning ansågs motiverat i detta fall av följande två huvudsakliga skäl: avsaknad av alternativ och inga relevanta negativa ekonomiska, sociala eller miljömässiga konsekvenser. Direktivet har redan genomgått en omfattande bakåtblickande bedömning som ingick i den tionde omgången av ömsesidiga utvärderingar. Denna bedömning ledde till specifika rekommendationer dels om områden som i nuläget inte omfattas av direktivet, dels om ändringar av nuvarande bestämmelser. Rådets arbete under den tionde omgången av ömsesidiga utvärderingar ledde till slutsatsen att det fanns få genomförbara politiska alternativ. Den pågående översynen bygger på detta arbete. Både det underliggande direktivet, som ursprungligen antogs på initiativ av medlemsstaterna, och de föreslagna ändringarna är huvudsakligen av teknisk och förfarandemässig karaktär. De kommer främst att påverka offentliga myndigheter som deltar i gränsöverskridande rättsligt

³³ <https://www.law.kuleuven.be/linc/english/research/researchdigirights.html>.

³⁴ https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2025-digitalising-justice-fundamental-rights-approach_en.pdf.

³⁵ Arbetskonferensen om användning av videokonferenser för rättegångsändamål i gränsöverskridande brottmål i EU som hölls den 20 januari 2026 och anordnades av det nederländska justitieministeriet och Erasmus University Rotterdam; 2026 års LEAP-konferens om rättvisa rättegångar.

samarbete. Effekterna för fysiska eller juridiska personer förväntas bli positiva, eftersom ändringarna syftar till att stärka förtydliga rättsläget, effektivisera befintliga förfaranden och underlätta tillgången till rättslig prövning genom att möjliggöra deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden.

I och med att initiativet behandlar gränsöverskridande frågor ger det inte upphov till några särskilda farhågor med avseende på subsidiaritetsprincipen. Eventuella kostnader för offentliga myndigheter i samband med genomförandet av ändringarna förväntas uppvägas av effektivitetsvinster i straffrättsliga utredningar och ingripanden över gränserna, samt av minskade förseningar, överföranden och därmed sammanhängande operativa bördor. I och med att initiativet behandlar gränsöverskridande frågor ger det inte upphov till några särskilda farhågor med avseende på subsidiaritetsprincipen. I avsaknad av en konsekvensbedömning kommer förslaget att åtföljas av ett arbetsdokument från kommissionens avdelningar med en presentation av det politiska sammanhanget, problemställningen, de politiska val som gjorts och de förväntade effekterna, resultaten av samråden med berörda parter och planerna för framtida övervakning.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

I enlighet med kommissionens program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (*Refit-programmet*) bör alla initiativ som syftar till att revidera befintlig EU-lagstiftning inriktas på att förenkla och minska den administrativa bördan för medlemsstaterna.

Både det underliggande direktivet och de föreslagna ändringarna är huvudsakligen av teknisk och förfarandemässig karaktär. De kommer främst att påverka offentliga myndigheter som deltar i gränsöverskridande rättsligt samarbete. Effekterna för fysiska eller juridiska personer förväntas bli positiva, eftersom ändringarna syftar till att stärka förtydliga rättsläget, effektivisera befintliga förfaranden och underlätta tillgången till rättslig prövning genom att möjliggöra deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden.

Eventuella kostnader för offentliga myndigheter i samband med genomförandet av ändringarna förväntas uppvägas av effektivitetsvinster i straffrättsliga utredningar och ingripanden över gränserna, samt av minskade förseningar, överföranden och därmed sammanhängande operativa bördor.

Ingen inverkan förväntas på små och medelstora företag eller konkurrenskraften.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i stadgan, särskilt rätten till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel och rätten till försvar, i enlighet med artiklarna 47 och 48 i stadgan och artiklarna 6 och 13.1 i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Det bygger på de sex EU-direktiven om processuella rättigheter för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden, särskilt direktiven 2010/64/EU³⁶, 2012/13/EU³⁷, 2013/48/EU³⁸, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800³⁹ och

---

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden, EUT L 280, 26.10.2010, s. 1.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden, EUT L 142, 1.6.2012, s. 1.

³⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder

(EU) 2016/1919⁴⁰, samt direktiv 2012/29/EU om brottsoffers rättigheter.

Direktivet skyddar de grundläggande rättigheterna genom att integrera skyddsåtgärder i hela ramverket om utredningsordern och andra åtgärder för inhämtning av bevis i straffrättsliga ärenden. I direktivet föreskrivs särskilt specifika bestämmelser som syftar till att säkerställa att utfärdandet eller godkännandet av en utredningsorder åtföljs av garantier avseende respekten för den berörda personens grundläggande rättigheter. Direktivet medger också att den verkställande myndigheten säkerställer att proportionalitetsprincipen och den berörda personens processuella och grundläggande rättigheter respekteras vid verkställandet av en utredningsorder. Det innehåller dessutom särskilda förfarandemekanismer, såsom förfarandena för underrättelser om gränsöverskridande utredningsåtgärder som inte kräver bistånd från en annan medlemsstat, som säkerställer att den medlemsstat där den person som är föremål för åtgärden befinner sig informeras och kan ingripa om åtgärden inte skulle tillåtas i ett liknande nationellt ärende.

I de föreslagna reglerna om deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden fastställs tydliga och strikta villkor för utfärdande och verkställighet av distansdeltagandeorder samt relaterade rättssäkerhetsgarantier och rättsmedel. Dessa regler säkerställer att deltagande i förhandlingar på distans inte sker på ett sätt som undergräver rätten till en rättvis rättegång eller utövandet av processuella rättigheter. Syftet med skyldigheten att inhämta samtycke från den person som berörs av en distansdeltagandeorder är särskilt att säkerställa att verkställigheten av ordern förblir förenligt med skyddet av de grundläggande rättigheter som fastställs i stadgan, särskilt rätten att närvara vid förhandlingen. Ett undantag från detta krav på samtycke är endast tillåtet i exceptionella och tydligt identifierade situationer som utgör tillåtna begränsningar i enlighet med artikel 52 i stadgan. Kravet på att den misstänkte eller tilltalade ska företrädas av en försvarare med fullmakt i den utfärdande medlemsstaten är dessutom ytterligare en garanti för deras möjlighet att faktiskt utöva sin rätt till försvar.

De föreslagna reglerna om deltagande i straffrättsliga förfaranden på distans är förenliga med rättspraxis från både Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (*Europadomstolen*) och EU-domstolen. Även om Europadomstolen konsekvent har bekräftat att den tilltalades fysiska närvaro i rättssalen är en viktig del av rätten till en rättvis rättegång, har den också funnit att deltagande i förhandlingar via videokonferens i sig inte är oförenligt med rätten till en rättvis och offentlig förhandling, förutsatt att den berörda personen kan i) följa förfarandet, ii) se och höra de personer som deltar i förhandlingen, iii) ses och höras utan tekniska hinder, och iv) kommunicera effektivt och konfidentiellt med sitt juridiska biträde⁴¹. Alla dessa standarder återspeglas i förslaget och det innehåller, som nämnts ovan, ett antal ytterligare skyddsåtgärder.

---

samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet, EUT L 294, 6.11.2013, s. 1.

³⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden, EUT L 132, 21.5.2016, s. 1.

⁴⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder, EUT L 297, 4.11.2016, s. 1.

⁴¹ Europadomstolen, dom av den 5 oktober 2006, Marcello Viola mot Italien, CE:ECHR:2006:1005JUD004510604, punkterna 65–67 och Europadomstolen, dom av den 27 november 2007, Ascianto mot Italien, CE:ECHR:2007:1127JUD003579502, punkterna 62–73. Europadomstolen, dom av den 16 februari 2016, Yevdokimov e.a. mot Ryssland, CE:ECHR:2016:0216JUD002723605, punkt 43. Europadomstolen, Saknovskiy mot Ryssland, ansökan nr 21272/03, CE:ECHR:2010:1102JUD002127203, punkt 98.

De föreslagna reglerna tar också hänsyn till relevant rättspraxis från EU-domstolen, särskilt mål C-760/22⁴². I det målet klargjorde domstolen att eftersom artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/343 inte uttryckligen reglerar frågan om deltagande i brottmålsprocesser på distans, kan denna bestämmelse inte hindra en tilltalad – som uttryckligen begär det – från att få delta i rättegången via videokonferens. Domstolen bekräftade också att om medlemsstaterna tillåter den tilltalade att utöva sin rätt att närvara vid rättegången på distans bör dessa regler inte undergräva det mål som eftersträvas genom direktiv (EU) 2016/343, det vill säga att stärka rätten till en rättvis rättegång i brottmål, oskuldspresumtionen och rätten till försvar i enlighet med stadgan och Europakonventionen.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Initiativet har budgetkonsekvenser, särskilt till följd av dess digitaliseringskomponenter. Detta inbegriper det rättsliga och politiska arbetet samt samordningsarbetet inom kommissionen, liksom det tekniska arbetet med att utveckla, anpassa, testa, underhålla och stödja det decentraliserade it-systemet och dess komponenter.

Den finansierings- och digitaliseringsöversikt för rättsakt som åtföljer förslaget visar budgetkonsekvenserna i detalj liksom de personalresurser och administrativa resurser som krävs.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen kommer att kontrollera att de bestämmelser som ändras genom detta direktiv införlivas korrekt och effektivt i alla deltagande medlemsstaters nationella lagstiftning. Under införlivandefasen kommer kommissionen att anordna workshoppar om införlivande med alla medlemsstater.

I förslaget föreskrivs att statistik ska samlas in så att kommissionen kan övervaka tillämpningen av direktivet och lägga fram en motsvarande rapport för Europaparlamentet och rådet.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Eftersom förslaget innehåller nya rättsliga skyldigheter jämfört med det befintliga direktivet kommer det bli nödvändigt att skicka in förklarande dokument, till exempel en jämförelsetabell mellan nationella bestämmelser och direktivet, tillsammans med anmälan av införlivandeåtgärder. Syftet är att säkerställa att de införlivandeåtgärder som medlemsstaterna tillför befintlig lagstiftning tydligt kan identifieras.

De nationella åtgärder som krävs för att införliva detta förslag kommer dessutom sannolikt att införlivas av medlemsstaterna i mer än en rättsakt. Av det skälet är det nödvändigt att medlemsstaterna till kommissionen överlämnar ett förklarande dokument med texten till de bestämmelser som antas för att införliva detta direktiv. Det bör också framgå hur dessa bestämmelser samverkar med de bestämmelser som redan antagits för att införliva direktivet och med bestämmelser som omfattas av annan relevant EU-politik.

---

⁴² Domstolens dom av den 4 juli 2024, FP m.fl. (Rättegång via videokonferens), C-760/22, EU:C:2024:574.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Följande ändringar föreslås:

Avdelning I: Allmänna bestämmelser

Artikel 1: Beskrivning av innehållet.

Artikel 2: Förteckning över viktiga definitioner.

Avdelning II: Ramverk för utredningsordern och andra åtgärder för inhämtning av bevis i straffrättsliga ärenden

Artikel 3: Definition av utredningsordern och en beskrivning av skyldigheten att verkställa den.

Artikel 4: Utredningsorderns räckvidd.

Artikel 5: Förteckning över typer av förfaranden för vilka en utredningsordern får utfärdas.

Artikel 6: En utredningsorders obligatoriska innehåll och form.

Artikel 7: Villkor för utfärdande och översändande av en utredningsorder.

Artikel 8: Förfarande för att översända en utredningsorder mellan utfärdande/verkställande myndigheter.

Artikel 9: Särskilda egenskaper om en utredningsorder har anknytning till en tidigare utredningsorder.

Artikel 10: Den verkställande myndighetens skyldighet att erkänna och verkställa en utredningsorder.

Artikel 11: Användning av en annan typ av utredningsåtgärd och en förteckning över åtgärder som alltid måste vara tillgängliga enligt den verkställande statens lagstiftning.

Artikel 12: Förteckning över skälen för icke-erkännande eller icke-verkställighet.

Artikel 13: Tidsfrister för erkännande och verkställighet.

Artikel 14: Regler om överlämnande av inhämtad bevisning.

Artikel 15: Skäl för uppskov av erkännande eller verkställighet.

Artikel 16: Skyldigheter att informera den utfärdande myndigheten.

Artikel 17: Rättsmedel som måste finnas tillgängliga.

Artikel 18: Regler om tjänstemäns straffrättsliga ansvar.

Artikel 19: Regler om tjänstemäns civilrättsliga ansvar.

Artikel 20: Sekretessskyldighet.

Artikel 21: Villkor för senare användning och vidareöverföring av information eller bevis.

Artikel 22: Möjlighet till tillfälligt överförande till den utfärdande staten av frihetsberövade personer för vidtagande av en utredningsåtgärd.

Artikel 23: Möjlighet till tillfälligt överförande till den verkställande staten av frihetsberövade personer för vidtagande av en utredningsåtgärd.

Artikel 24: Möjlighet till hörande via videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation.

Artikel 25: Möjlighet att höra sakkunniga eller vittnen via telefonkonferens.

Artikel 26: Möjlighet att begära information om bankkonton och andra konton för finansiella transaktioner.

Artikel 27: Möjlighet att begära information om banktransaktioner och andra finansiella transaktioner.

Artikel 28: Reglerar utredningsåtgärder som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och under en viss tidsperiod.

Artikel 29: Särskilda regler om hemliga utredningar.

Artikel 30: Särskilda regler om gränsöverskridande övervakning.

Artikel 31: Särskilda regler om begäran om avlyssning av telekommunikation med tekniskt bistånd från en annan medlemsstat.

Artikel 32: Särskilda regler om provisoriska åtgärder för att förhindra förlust av bevis.
Artikel 33: Förfarandet för att underrätta den medlemsstat där den person som är föremål för avlyssningen befinner sig och från vilken inget tekniskt bistånd behövs.
Artikel 34: Förfarande för att underrätta medlemsstaten om användning på dess territorium av en teknisk inspelningsanordning utan behov av tekniskt bistånd.
Artikel 35: Förfarande för begäran om samtycke till att använda tidigare utbytt information som bevis.

Avdelning III: Införande av en distansdeltagandeorder som ett nytt verktyg för ömsesidigt erkännande som underlättar begäranden om att en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer ska få delta på distans i fråga om en annan medlemsstat i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation

Artikel 36: Definition av distansdeltagandeorder.
Artikel 37: Villkor för utfärdande av en distansdeltagandeorder.
Artikel 38: Förfarande och skyddsåtgärder för att inhämta den berörda personens samtycke.
Artikel 39: Obligatoriskt innehåll i standardformuläret för distansdeltagandeorder.
Artikel 40: Översändande av en distansdeltagandeorder.
Artikel 41: Skyldighet att erkänna och verkställa en distansdeltagandeorder utan ytterligare formaliteter.
Artikel 42: Närmare regler om de praktiska arrangemangen för verkställighet av begäranden om en distansdeltagandeorder.
Artikel 43: Obligatoriska och fakultativa skäl för att vägra erkännande/verkställighet av en distansdeltagandeorder.
Artikel 44: Tidsfrister för beslut om erkännande och verkställighet av en distansdeltagandeorder.
Artikel 45: Situationer där det är omöjligt att verkställa en distansdeltagandeorder.
Artikel 46: Informationsskyldigheter mellan behöriga myndigheter.
Artikel 47: Provisoriska åtgärder efter fällande dom.
Artikel 48: Direkta samråd mellan utfärdande och verkställande myndigheter.
Artikel 49: Tillämpliga processuella rättigheter.
Artikel 50: Rätt till effektiva rättsmedel.

Avdelning IV: Gemensamma bestämmelser

Artikel 51: Regler om kommunikationsmedel.
Artikel 52: Centralmyndigheter får utses i medlemsstaterna.
Artikel 53: Frågor om samarbete med Eurojust och det europeiska straffrättsliga nätverket.
Artikel 54: Kostnadsfrågor.
Artikel 55: Skyldigheter för medlemsstaterna att tillhandahålla statistik.
Artikel 56: Regler om ändringar av standardformulären.
Artikel 57: Regler om utövande av delegeringen.

Avdelning V: Övergångsbestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 58: Skyldigheter att underrätta behöriga myndigheter.
Artikel 59: Förhållandet till andra EU-instrument och internationella instrument.
Artikel 60: Övergångsbestämmelser.
Artikel 61: Tidsfrister för införlivande.
Artikel 62: Skyldighet för kommissionen att rapportera om tillämpningen av direktivet.
Artikel 63: Upphävandeklausul.
Artikel 64: Klausul om ikraftträdande.
Artikel 65: Adressater.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV**om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området och en europeisk distansdeltagandeorder (omarbetning)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 82.1~~a~~,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽⁴³⁾,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

↓ nytt

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU⁴⁴ har ändrats väsentligt flera gånger. Eftersom ytterligare ändringar ska göras, bör det direktivet av tydlighetsskäl omarbetas.

↓ 2014/41/EU skäl 1

- (2) Europeiska unionen har satt upp som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

↓ nytt

- (3) Den grova och organiserade brottsligheten blir i likhet med terrorism alltmer gränsöverskridande och utgör ett hot mot säkerheten inom unionen. Enligt artikel 67.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt åligger det unionen att verka för att säkerställa en hög säkerhetsnivå genom förebyggande och bekämpning av brottslighet, rasism och främlingsfientlighet, genom åtgärder för samordning och samarbete mellan polismyndigheter och straffrättsliga myndigheter och andra behöriga myndigheter samt ömsesidigt erkännande av domar och beslut i brottmål. Ett effektivt

---

⁴³ [...]

⁴⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området ([EUT L 130, 15.2014, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).

gränsöverskridande straffrättsligt samarbete är därför av största vikt för att göra det lättare att inhämta och överföra bevis över gränserna och därmed främja effektiv utredning och lagföring, samt för att göra det möjligt för unionen och medlemsstaterna att vidta effektiva åtgärder mot dessa hot.

↓ 2014/41/EU skäl 2

- (4) Enligt artikel 82.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) ska det straffrättsliga samarbetet inom unionen bygga på principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden, vilket sedan Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 allmänt anses vara en hörnsten i det straffrättsliga samarbetet inom unionen.

↓ 2014/41/EU skäl 3 (anpassad)

~~Rådets rambeslut 2003/577/RIF⁴⁵ är inriktat på behovet av ett omedelbart ömsesidigt erkännande av beslut om att förhindra förstöring, omvandling, flyttning, överlämnande eller överlåtelse av bevismaterial. Eftersom det instrumentet endast omfattar frysningen, måste beslutet om frysning dock åtföljas av en separat ansökan om överlämnande av bevismaterialet till den stat som utfärdar ordern (nedan kallad den utfärdande staten) i enlighet med de regler som är tillämpliga på ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Resultatet blir en tvåstegsprocess, vilket gör förfarandet mindre effektivt. Systemet fungerar dessutom parallellt med traditionella samarbetsinstrument och används därför sällan i praktiken av de behöriga myndigheterna.~~

↓ 2014/41/EU skäl 4 (anpassad)

~~Rådets rambeslut 2008/978/RIF⁴⁶ om en europeisk bevisinhämtningsorder antogs i syfte att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande när det gäller att inhämta föremål, handlingar och uppgifter som ska användas i straffrättsliga förfaranden. Den europeiska bevisinhämtningsordern är dock endast tillämplig på redan befintligt bevismaterial och omfattar därför endast begränsade aspekter av det straffrättsliga samarbetet i bevisfrågor. På grund av denna begränsning har de behöriga myndigheterna själva kunnat besluta om de vill använda det nya systemet eller förfarandena för ömsesidig rättslig hjälp, som under alla omständigheter är tillämpliga när bevismaterial inte omfattas av den europeiska bevisinhämtningsordern.~~

↓ 2014/41/EU skäl 5 (anpassad)

~~Alltsedan antagandet av rambesluten 2003/577/RIF och 2008/978/RIF har det stått klart att den nuvarande ramen för bevisinhämtning är alltför fragmenterad och komplicerad. Det behövs därför en ny strategi.~~

⁴⁵ ~~Rådets rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial (EUT L 196, 2.8.2003, s. 45).~~

⁴⁶ ~~Rådets rambeslut 2008/978/RIF av den 18 december 2008 om en europeisk bevisinhämtningsorder för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som ska användas i straffrättsliga förfaranden (EUT L 350, 30.12.2008, s. 72).~~

~~I Stockholmsprogrammet, som antogs av Europeiska rådet den 10-11 december 2009, ansåg Europeiska rådet att man bör gå vidare med inrättandet av ett övergripande system för inhämtning av bevis i mål med en gränsöverskridande dimension, på grundval av principen om ömsesidigt erkännande. Europeiska rådet menade att de befintliga instrumenten på detta område utgör ett fragmentariskt system och att det krävs ett nytt angreppssätt grundat på principen om ömsesidigt erkännande, vilket samtidigt beaktar flexibiliteten i det traditionella systemet med ömsesidig rättslig hjälp. Europeiska rådet efterlyste därför ett övergripande system, som ska ersätta alla befintliga instrument på området, inklusive rambeslut 2008/978/RIF, och som i möjligaste mån ska omfatta alla typer av bevis, innehålla tidsfrister för verkställighet samt i möjligaste mån begränsa vägransgrunderna.~~

- (5) Den europeiska utredningsordern (*utredningsordern*) infördes genom direktiv 2014/41/EU som ett verktyg för bevisinhämtning i straffrättsliga ärenden. Direktivet svarade mot ett väl klarlagt praktiskt behov av en övergripande ram baserad på ömsesidigt erkännande för bevisinhämtning i ärenden som har en gränsöverskridande dimension. Det ersatte det tidigare fragmenterade systemet för bevisinhämtning men tog samtidigt hänsyn till flexibiliteten i det traditionella systemet för ömsesidig rättslig hjälp.
- (6) Direktiv 2014/41/EU har tillämpats sedan den 22 maj 2017 och har visat sig vara verkningsfullt i praktiken. Erfarenheter från dess tillämpning, bland annat slutsatserna från den tionde omgången av ömsesidiga utvärderingar⁴⁷, har emellertid visat att det finns områden där regelverket bör förstärkas och kompletteras för att förtydliga rättsläget och effektivisera bevisinhämtning över gränserna. Det krävs därför riktade förbättringar av lagstiftningen om utredningsordern och det måste bli lättare för misstänkta, tilltalade och brottsoffer som befinner sig i en annan medlemsstat att delta på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom videokonferens. De gemensamma reglerna för det gränsöverskridande rättsliga samarbetet i samband med bevisinhämtning i straffrättsliga ärenden enligt direktiv 2014/41/EU bör således förbättras och vidareutvecklas för att säkerställa att direktivet fungerar effektivt och för att förbättra det rättsliga samarbetet när det gäller bevisinhämtning.
- (7) De rättsliga förutsättningarna i medlemsstaterna för misstänkta, tilltalade och brottsoffer att delta på distans från en annan medlemsstat i domstolsförhandlingar genom videokonferens är för närvarande inte reglerade på unionsnivå. Medlemsstaterna ställs därför inför fragmentering och skillnader i praxis när det gäller gränsöverskridande deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden. Avsaknaden av regler på unionsnivå gör det svårare för enskilda som utövar sin rätt till fri rörlighet att få tillgång till rättslig prövning och leder till ett otydligt rättsläge.
- (8) För att komma till rätta med detta fastställs genom detta förslag ett nytt regelverk i form av en europeisk distansdeltagandeorder (*distansdeltagandeorder*) som gör det möjligt för medlemsstater att samarbeta för att göra det lättare för misstänkta, tilltalade eller brottsoffer att, när de är parter i förfarandet, delta i en eller flera förhandlingar i

⁴⁷ Godkänd av samordningskommittén på området för polissamarbete och straffrättsligt samarbete den 21 november 2024.

straffrättsliga förfaranden från en annan medlemsstat genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation. En distansdeltagandeorder kan därför gälla en eller flera rättegångsförberedande förhandlingar eller rättegångsförhandlingar. När det gäller brottsoffer uppmanas medlemsstaterna i direktiv 2012/29/EU⁴⁸ att underlätta deras deltagande på distans i straffrättsliga förfaranden från en annan medlemsstat, men det fastställs inga särskilda regler för detta.

- (9) I en distansdeltagandeorder bör deltagande på distans anses omfatta fullständigt deltagande i alla typer av rättegångsförberedande förhandlingar och rättegångsförhandlingar i straffrättsliga förfaranden från en annan medlemsstat i lämplig utsträckning beroende på om den berörda personen är misstänkt, tilltalad eller ett brottsoffer. Med fullständigt deltagande avses att den berörda personen till fullo kan utöva sina processuella rättigheter på samma sätt som om personen var fysiskt närvarande vid förhandlingarna, inbegripet i samband med varje form av vittnesmål eller bevisupptagning. Fullständigt deltagande avser alltså inte bara att personen kan följa förhandlingen, utan i förekommande fall även varje form av bevisupptagning från den berörda personen med hjälp av videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation. Sådant deltagande bör säkerställa att den berörda personen kan följa förhandlingarna och höras under förhållanden som respekterar rätten till ett rättvist förfarande och, i förekommande fall, rätten till försvar.
- (10) Om syftet med förhandlingen enbart är att inhämta bevis för att fastställa de sakförhållanden som är relevanta för att konstatera om det föreligger ett brott, under vilka omständigheter brottet begicks eller gärningspersonens identitet, och i den mån det inte går utöver vad som krävs för detta ändamål, bör en behörig myndighet använda en utredningsorder för att höra en berörd person på den verkställande statens territorium, för att höra personen genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation från den verkställande staten eller för att få en frihetsberövad person tillfälligt överförd till den utfärdande staten.
- (11) I detta direktiv bör videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation anses avse teknik för ljud- och bildöverföring som möjliggör tvåvägskommunikation och samtidig överföring av bild och ljud och därigenom möjliggör bild- och ljudkommunikation och muntlig interaktion i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844⁴⁹.
- (12) Användning av videokonferens teknik och annan teknik för distanskommunikation i straffrättsliga förfaranden förutsätter att det finns tillförlitlig och säker teknisk infrastruktur som säkerställer att den berörda personen faktiskt kan delta. Sådant tekniskt stöd bör göra det möjligt för den berörda personen att faktiskt utöva sina processuella rättigheter, inbegripet möjlighet att kommunicera konfidentiellt med sitt juridiska biträde, som bör vara närvarande i domstolen i den utfärdande staten. Medlemsstaterna bör därför säkerställa att behöriga myndigheter har tillgång till tekniska hjälpmedel som är tillräckligt säkra, tillgängliga och tillförlitliga för deltagande på distans i straffrättsliga förfaranden.

⁴⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF (EUT L 315, 14.11.2012, s. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

⁴⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

↓ 2014/41/EU skäl 7 (anpassad)

- (13) ~~Den nya strategin bygger på ett samlat instrument, kallat den europeiska utredningsordern (nedan kallad utredningsordern). En utredningsorder bör utfärdas i syfte att vidta en eller flera utredningsåtgärder i bevisinhämtningssyfte i den stat som verkställer utredningsordern (nedan kallad den verkställande staten). Detta inkluderar inhämtande av bevis som den verkställande myndigheten redan har i sin besittning.~~
-

↓ 2014/41/EU skäl 8

- (14) Utredningsordern bör ha ett övergripande tillämpningsområde och bör därför tillämpas på alla utredningsåtgärder som syftar till bevisinhämtning. Inrättandet av en gemensam utredningsgrupp och bevisinhämtning inom en sådan grupp kräver dock specifika regler, som hellre bör behandlas separat. Utan att det påverkar tillämpningen av detta direktiv bör befintliga instrument därför även fortsättningsvis tillämpas på den typen av utredningsåtgärder.
-

↓ nytt

- (15) I vissa situationer är det en förutsättning för att verkställa en utredningsåtgärd som syftar till bevisinhämtning att den person som berörs av åtgärden i den verkställande staten informeras om, och får möjlighet att följa eller delta i, en utredningsåtgärd som syftar till bevisinhämtning. Det bör därför vara möjligt enligt detta direktiv att delge processhandlingar för detta ändamål, under förutsättning att sådan delgivning är absolut nödvändig för att verkställa en utredningsåtgärd i bevisinhämtningssyfte.
-

↓ 2014/41/EU skäl 9

~~Detta direktiv är inte tillämpligt på övervakning över gränserna enligt konventionen om tillämpning av Schengenavtalet⁵⁰.~~

↓ 2014/41/EU skäl 10

- (16) Utredningsordern bör fokusera på den utredningsåtgärd som kommer att genomföras. Den utfärdande myndigheten är med sina detaljkunskaper om den aktuella utredningen den som bäst kan besluta vilken utredningsåtgärd som bör användas. Den verkställande myndigheten bör dock om möjligt använda en annan typ av utredningsåtgärd, om den angivna åtgärden inte finns i nationell rätt eller inte skulle vara tillgänglig i ett liknande inhemskt ärende. Begreppet tillgänglighet bör avse fall där den angivna utredningsåtgärden finns i den verkställande statens lagstiftning men endast är lagligt tillgänglig i vissa situationer, till exempel då utredningsåtgärden enbart kan genomföras i samband med brott av en viss svårhetsgrad, mot personer mot vilka det redan finns en viss nivå av misstanke eller med den berörda personens samtycke. Den verkställande myndigheten får också vidta en annan typ av utredningsåtgärd, när denna skulle leda till samma resultat som den utredningsåtgärd

---

⁵⁰ ~~Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 239, 22.9.2000, s. 19).~~

som anges i utredningsordern, men med användning av åtgärder som i lägre grad inkräktar på den berörda personens grundläggande rättigheter.

↓ 2014/41/EU skäl 11 (anpassad)

- (17) Utredningsordern bör väljas, när verkställigheten av en utredningsåtgärd förefaller proportionell, adekvat och tillämplig på det aktuella fallet. Den utfärdande myndigheten bör därför fastställa om begärda bevis är nödvändiga och proportionella med avseende på förfarandena, om den valda utredningsåtgärden är nödvändig och proportionell för att inhämta det berörda bevismaterialet och huruvida man genom att utfärda utredningsordern bör involvera en annan medlemsstat i inhämtandet av detta bevismaterial. Samma bedömning bör göras vid godkännandeförfarandet, i de fall där godkännande av en utredningsorder krävs i enlighet med detta direktiv. ~~Man bör inte vägra att verkställa en utredningsorder av andra skäl än dem som anges i detta direktiv. Den verkställande myndigheten bör emellertid ha rätt att välja en mindre inkräktande utredningsåtgärd än den som anges i en utredningsorder, om den gör det möjligt att uppnå liknande resultat.~~

↓ 2014/41/EU skäl 12 (anpassad)

⇒ nytt

- (18) När en utredningsorder ⇒ eller en distansdeltagandeorder ⇐ utfärdas bör den utfärdande myndigheten fästa särskild uppmärksamhet vid att säkerställa att de rättigheter som följer av artikel ⇒ artiklarna 47 och ⇐ 48 i ~~Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan)~~ respekteras fullt ut. ⇒ Rätten till en rättvis rättegång är en av grundprinciperna i ett demokratiskt samhälle. ⇐ Oskuldspresumtionen ⇒, rätten att närvara vid rättegång ⇐ och rätten till försvar ☒ i övrigt ☒ vid straffrättsliga förfaranden, utgör hörnstenar i de grundläggande rättigheter på straffrättens område som erkänns i stadgan. Alla eventuella begränsningar av dessa rättigheter ~~genom en utredningsåtgärd som begärts~~ i enlighet med detta direktiv bör vara fullt förenliga med de krav som fastställs i artikel 52 i stadgan när det gäller begränsningarnas nödvändighet, proportionalitet och mål, särskilt målet att skydda andra personers rättigheter och friheter.

↓ nytt

- (19) Detta direktiv bör genomföras under säkerställande av att de rättigheter som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU⁵¹, 2012/13/EU⁵², 2013/48/EU⁵³,

⁵¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden ([EUT L 280, 26.10.2010, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2010/64/oj>).

⁵² Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden ([EUT L 142, 1.6.2012, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

⁵³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet ([EUT L 294, 6.11.2013, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/48/oj>).

(EU) 2016/343⁵⁴, (EU) 2016/800⁵⁵ och (EU) 2016/1919⁵⁶ rörande processuella rättigheter för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden, samt de rättigheter för brottsoffer som föreskrivs i direktiv 2012/29/EU, respekteras och iakttas fullt ut.

- (20) Genomförandet av avdelning III i detta direktiv bör i synnerhet inte påverka den rätt att vara fysiskt närvarande vid rättegång som fastställs i artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/343 eller andra unionsrättsakter som rör straffrättsligt eller straffprocessrättsligt samarbete, i synnerhet bestämmelser om användning av videokonferens teknik eller annan teknik för ljud- och bildöverföring i straffrättsliga ärenden.
- (21) Vid genomförandet av detta direktiv bör vederbörlig hänsyn tas till de särskilda behoven hos sårbara personer, dvs. personer som befinner sig i en sårbar situation. I synnerhet kan användning av videokonferens teknik eller annan teknik för distanskommunikation skapa ytterligare utmaningar för dessa personer och kräva särskilda rättssäkerhetsgarantier och arrangemang, inbegripet lämpliga stödåtgärder. Ett brett och flexibelt förhållningssätt bör antas för att identifiera situationer där det föreligger en sårbarhet i syfte att säkerställa att alla personer som behöver särskild omsorg faktiskt kan utöva sina rättigheter. Särskild omsorg bör visas sårbara personer i bedömningar av om det är lämpligt och proportionerligt att utfärda en distansdeltagandeorder och om ett undantag bör göras från kravet på samtycke. Om den berörda personen är ett barn bör barnets bästa komma i främsta rummet. För att säkerställa faktiskt deltagande bör behöriga myndigheter ha ett nära samarbete i syfte att identifiera och genomföra lämpliga åtgärder som är specialanpassade till den berörda personens individuella behov.

↓ 2014/41/EU skäl 13

~~För att säkerställa översändandet av utredningsordern till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, får den utfärdande myndigheten använda sig av alla tänkbara eller relevanta överföringssätt, till exempel det europeiska rättsliga nätverkets säkra telekommunikationssystem, Eurojust, eller andra kanaler som används av rättsliga eller brottsbekämpande myndigheter.~~

↓ 2014/41/EU skäl 15 (anpassad)

~~Vid genomförandet av detta direktiv bör hänsyn tas till Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU⁵⁷, 2012/13/EU⁵⁸ och 2013/48/EU⁵⁹, som avser processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden.~~

⁵⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden ([EUT L 65, 11.3.2016, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/343/oj>).

⁵⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden ([EUT L 132, 21.5.2016, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/800/oj>).

⁵⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder ([EUT L 297, 4.11.2016, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1919/oj>).

⁵⁷ ~~Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, 26.10.2010, s. 1).~~

⁵⁸ ~~Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 1.6.2012, s. 1).~~

↓ 2014/41/EU skäl 11 (anpassad)

- (22) Man bör inte vägra att verkställa en utredningsorder av andra skäl än dem som anges i detta direktiv. Den verkställande myndigheten bör emellertid ha rätt att välja en mindre inkräktande utredningsåtgärd än den som anges i en utredningsorder, om den gör det möjligt att uppnå liknande resultat.
-

↓ 2014/41/EU skäl 16

- (23) Åtgärder som inte är tvångsåtgärder kan till exempel vara sådana åtgärder som inte inkräktar på rätten till integritet eller rätten till egendom, beroende på nationell rätt.
-

↓ 2014/41/EU skäl 17 (anpassad)
⇒ nytt

- (24) *Ne bis in idem*-principen är en grundläggande rättsprincip i unionen, som erkänns i stadgan och vidareutvecklas i Europeiska unionens domstols rättspraxis. Därför bör den verkställande myndigheten kunna vägra att verkställa en utredningsorder om verkställandet skulle strida mot den principen. Eftersom de förfaranden som ligger till grund för en utredningsorder är av förberedande slag, bör verkställandet av en sådan inte kunna vägras om dess syfte är att fastställa om det finns någon konflikt med principen om *ne bis in idem* eller om den utfärdande myndigheten ☒, när det gäller en utredningsorder, ☒ har gett garantier för att det bevismaterial som överlämnas till följd av verkställigheten av utredningsordern inte kommer att användas för lagföring av eller föreläggande av sanktioner för en person vars ansvar har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan medlemsstat avseende samma sakförhållanden. ⇒ Eftersom deltagande på distans utgör en del av genomförandet av straffrättsliga förfaranden och handlar om att komma närmare ett avgörande i skuldfrågan i ett givet ärende bör, när det gäller distansdeltagandeorder, den verkställande myndigheten vägra att erkänna och verkställa en distansdeltagandeorder om det fastställs att den berörda personens ansvar för samma gärningar redan har prövats genom en lagakraftvunnen dom, eller att ett slutligt beslut har antagits som utesluter vidare prövning av sakfrågan. ☐
-

↓ 2014/41/EU skäl 18 (anpassad)

- (25) I likhet med andra instrument för ömsesidigt erkännande har detta direktiv ingen inverkan på skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och i stadgan. ~~För att detta ska tydliggöras har en särskild bestämmelse införts i texten.~~

---

⁵⁹ ~~Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet (EUT L 294, 6.11.2013, s. 1).~~

↓ 2014/41/EU skäl 19

⇒ nytt

- (26) Skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom unionen är grundat på ömsesidigt förtroende och presumptionen om andra medlemsstaters efterlevnad av unionsrätten och, i synnerhet, respekt för de grundläggande rättigheterna. Den presumptionen kan dock motbevisas. Om det finns goda skäl att anta att verkställandet av en utredningsåtgärd som anges i utredningsordern ⇒ eller i en distansdeltagandeorder ⇐ skulle leda till en kränkning av en grundläggande rättighet och att den verkställande medlemsstaten skulle åsidosätta sina skyldigheter avseende det skydd av grundläggande rättigheter som erkänns i stadgan, bör verkställandet av utredningsordern ⇒ eller distansdeltagandeordern ⇐ vägras.

↓ 2014/41/EU skäl 20

⇒ nytt

- (27) Det bör vara möjligt att vägra en utredningsorder ⇒ eller en distansdeltagandeorder ⇐, om erkännande eller verkställighet av denna i den verkställande staten skulle innebära ett brott mot immunitet eller privilegier i den staten. Det finns ingen gemensam definition av vad som utgör immunitet eller privilegier i unionsrätten, och en exakt definition av dessa begrepp överläts därför till nationell rätt, som kan inbegripa skydd som tillämpas för medicinska och juridiska yrken, men som inte bör tolkas på ett sätt som skulle strida mot skyldigheten att avskaffa vissa grunder för vägran, såsom anges i protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁶⁰. Sådana grunder kan även inbegripa regler om tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier, även om dessa inte nödvändigtvis betraktas som privilegier eller immunitet.

↓ 2014/41/EU skäl 21

⇒ nytt

- (28) För att säkerställa ett snabbt, effektivt och konsekvent straffrättsligt samarbete mellan medlemsstaterna behövs det tidsfrister. Ett beslut om erkännande eller verkställighet samt det faktiska verkställandet av en utredningsåtgärd bör genomföras lika skyndsamt och med samma prioritetsgrad som ett liknande inhemskt ärende. Tidsfrister bör anges, så att det säkerställs att ett beslut fattas eller verkställs inom rimlig tid eller så att den utfärdande statens förfarandemässiga krav kan uppfyllas. ⇒ Särskild uppmärksamhet bör ägnas utredningsåtgärder som innebär att bevis inhämtas i realtid, fortlöpande och under en viss tidsperiod, till exempel övervakning av banktransaktioner eller andra finansiella transaktioner som utförs via ett eller flera särskilda konton och av kontrollerade leveranser på den verkställande statens territorium, avlyssning av telekommunikation och gränsöverskridande övervakning, som bör hanteras omedelbart, och den verkställande myndigheten får, om detta är absolut nödvändigt för åtgärdernas effektivitet, fatta ett beslut om provisorisk verkställighet i avvaktan på ett beslut om erkännande eller verkställighet, under förutsättning att åtgärderna avbryts om erkännande vägras. ⇐

---

⁶⁰ Protokoll upprättat av rådet i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EUT C 326, 21.11.2001, p. 2).

- (29) De rättsmedel som är tillgängliga mot en utredningsorder bör åtminstone motsvara dem som är tillgängliga i ett inhemskt ärende mot utredningsåtgärden i fråga. Medlemsstaterna bör i enlighet med nationell rätt säkerställa tillämpligheten av sådana rättsmedel, bland annat genom att de berörda parterna i god tid informeras om möjligheterna och sätten att utnyttja dem. I fall där en invändning mot en utredningsorder framförs av en berörd part i den verkställande staten med avseende på de sakliga skälen för utfärdandet av en utredningsorder, är det tillrådligt att information om invändningen översänds till den utfärdande myndigheten och att den berörda parten underrättas om detta.

- (30) Om uppgifter eller bevis erhålls genom verkställighet av en utredningsorder eller genom ett underrättelseförfarande som inte kräver bistånd från den underrättade medlemsstaten, och om det i den verkställande statens eller den underrättade medlemsstatens rätt föreskrivs villkor som begränsar användningen av sådana uppgifter eller bevis för andra ändamål än de för vilka de ursprungligen samlades in, bör dessa villkor vederbörligen anges vid tidpunkten för överföringen av bevismaterial eller inom den tidsfrist som anges i fråga om underrättelseförfarandena. Föregående samtycke bör krävas för varje överföring till en annan medlemsstat, ett tredjeland eller en internationell organisation.
- (31) Om en behörig myndighet, när detta krävs enligt nationell lagstiftning eller de villkor som är knutna till den ursprungliga överföringen av uppgifter, begär samtycke till att uppgifter som tidigare utbytts mellan brottsbekämpande myndigheter eller genom spontana uppgiftsutbyten används som bevis i straffrättsliga förfaranden bör samtycke begäras för varje enskild planerad användning av uppgifterna, inbegripet varje annan användning av dem.

- (32) De utgifter på den verkställande statens territorium som uppkommer vid verkställigheten av en utredningsorder ⇒ eller en distansdeltagandeorder ⇐ ska uteslutande bäras av den staten, i överensstämmelse med den allmänna principen om ömsesidigt erkännande. Den verkställande statens kostnader för att verkställa en utredningsorder ⇒ eller en distansdeltagandeorder ⇐ kan dock vara exceptionellt höga. Sådana exceptionellt höga kostnader kan ☒ i fråga om utredningsorder ☒ exempelvis uppstå vid komplicerade expertutlåtanden, vid omfattande polisinsatser eller vid övervakning som sträcker sig över en längre tid ⇒, eller i fråga om distansdeltagandeorder vara en följd av att det anordnas ett stort antal förhör på distans ⇐. ~~Sådana kostnader~~ ☒ Detta ☒ bör inte hindra att en utredningsorder ⇒ eller distansdeltagandeorder ⇐ verkställs, och ~~de den utfärdande respektive de och den verkställande myndigheterna~~ ☒ den utfärdande ☒ ☒ och den verkställande ☒ myndigheten ☒ bör försöka fastställa vilka kostnader som bör anses vara exceptionellt höga. Kostnadsfrågan kan komma att bli föremål för samråd mellan den utfärdande staten och den verkställande staten, och det är önskvärt att ~~denna fråga~~ ☒ den ☒ löses under samrådsfasen. Som en sista utväg får den utfärdande

myndigheten besluta att återkalla eller bibehålla utredningsordern ⇨ eller distansdeltagandeordern ⇨, och den del av kostnaderna som den verkställande staten anser vara exceptionellt hög men absolut nödvändig för förfarandet bör bäras av den utfärdande staten. ☒ I fråga om en utredningsorder bör ☒ Den givna mekanismen ~~bör~~ inte utgöra något ytterligare skäl för vägran och bör under alla omständigheter inte missbrukas på ett sådant sätt att verkställigheten av utredningsordern försenas eller hindras.

↓ 2014/41/EU skäl 24 (anpassad)
⇨ nytt

- (33) Utredningsordern fastställer en samlad ram för bevisinhämtningen. Ytterligare regler behövs dock för vissa typer av utredningsåtgärder som bör anges i utredningsordern, såsom tillfällig överföring av frihetsberövade personer, hörande genom video- eller telefonkonferens och inhämtning av information avseende bankkonton, banktransaktioner, kontrollerade leveranser, ~~eller~~ hemliga utredningar, ⇨ övervakning eller användning av tekniska inspelningsanordningar ⇨. Utredningsåtgärder som innebär bevisinhämtning i realtid, kontinuerligt och under en viss tidsperiod ⇨, samt gränsöverskridande övervakning, ⇨ bör omfattas av utredningsordern, men om det behövs bör praktiska överenskommelser ingås mellan den utfärdande staten och den verkställande staten för att ta hänsyn till de skillnader som råder mellan dessa staters nationella rätt.

↓ 2014/41/EU skäl 25 (anpassad)
⇨ nytt

- (34) I ~~den~~ ☒ avdelning II i detta ☒ direktiv fastställs bestämmelser för vidtagande av en utredningsåtgärd som syftar till bevisinhämtning, i alla skeden av ett straffrättsligt förfarande inklusive under själva rättegången, om så behövs med deltagande av den berörda personen. En utredningsorder får till exempel utfärdas för tillfällig överföring av den personen till den utfärdande staten eller för genomförande av förhör genom videokonferens, ⇨ i den mån denna åtgärd har ett bevissyfte och dess verkställighet inte går utöver vad som är nödvändigt för bevisinhämtning. ⇨ Om personen överförs till en annan medlemsstat för att lagföras, inklusive för att ställas inför rätta, bör dock en europeisk arresteringsorder utfärdas i enlighet med rådets rambeslut 2002/584/RIF⁶¹.

↓ 2014/41/EU skäl 26
⇨ nytt

- (35) För en proportionell användning av en europeisk arresteringsorder bör den utfärdande myndigheten överväga om en utredningsorder ⇨ eller distansdeltagandeorder ⇨ skulle vara effektiv och proportionell som metod vid straffrättsliga förfaranden. Den utfärdande myndigheten bör särskilt överväga om utfärdande av en utredningsorder för hörande av en misstänkt eller tilltalad person genom videokonferens ⇨, eller en

⁶¹ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/584/oj).

distansdeltagandeorder som gör det möjligt för en misstänkt eller tilltalad att delta på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden ⇐ kan vara ett effektivt alternativ.

↓ 2014/41/EU skäl 27

- (36) En utredningsorder får utfärdas för inhämtande av bevismaterial som avser konton, oavsett vilket slag, som en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande innehar i en bank eller något annat finansiellt institut. Denna möjlighet bör generellt anses omfatta inte bara misstänkta eller tilltalade, utan också andra personer om vilka de behöriga myndigheterna i samband med ett straffrättsligt förfarande finner det nödvändigt att inhämta sådan information.

↓ 2014/41/EU skäl 28 (anpassad)

- (37) Om det i detta direktiv hänvisas till finansiella institut bör denna term ☒☒ förstås i enlighet med den relevanta definitionen i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849⁶²~~2005/60/EG~~.

↓ 2014/41/EU skäl 29

- (38) När en utredningsorder utfärdas i syfte att tillhandahålla ”detaljerad information” om ett bestämt konto bör denna term minst anses omfatta kontoinnehavarens namn och adress, uppgifter om eventuella fullmakter som gäller för kontot och alla andra uppgifter och handlingar som kontoinnehavaren överlämnade när kontot öppnades och som banken fortfarande innehar.

↓ nytt

- (39) Utredningsorder omfattar gränsöverskridande övervakning som en utredningsåtgärd vars huvudsakliga syfte är att inhämta bevis för straffrättsliga förfaranden och som innebär ljud- eller bildupptagning eller annan dokumentation med tekniska hjälpmedel som handhas av polistjänstemän. Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ⁽⁴⁾ är fortsatt tillämplig på gränsöverskridande övervakning som utförs inom ramen för operativt polissamarbete. Vilket rättsligt instrument som är tillämpligt bör fastställas utifrån åtgärdens huvudsakliga syfte. I synnerhet bör övervakning som beslutas eller tillåts inom ramen för straffrättsliga förfaranden i syfte att inhämta bevis utföras enligt detta direktiv. Om det är oklart vilket instrument som är tillämpligt bör behöriga myndigheter i den utfärdande staten och i den verkställande staten samråda med varandra utan dröjsmål.
- (40) För att säkerställa effektiva brottsutredningar bör behöriga myndigheter ha möjlighet att på strikt reglerade villkor fortsätta att genomföra övervakningsåtgärder på en annan medlemsstats territorium om detta är nödvändigt för att inte äventyra

⁶² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).

⁶³ ~~Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, 25.11.2005, s. 15).~~

bevisinhämtningen. Sådan gränsöverskridande övervakning bör inte innebära att tjänstemän från den utfärdande staten utövar tvångs- eller verkställighetsbefogenheter på den verkställande statens territorium. Gränsöverskridande övervakning bör även fortsättningsvis kontrolleras av den verkställande staten, som bör behålla befogenhet att införa villkor, kräva att insatsen överlämnas till dess egna myndigheter eller neka fortsatt övervakning om åtgärden inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende. Det undantag som medger fortsatt övervakning i vederbörligen motiverade brådskande fall bör tolkas restriktivt och endast tillämpas om det inte är möjligt att översända en utredningsorder på förhand utan att äventyra åtgärden. Sådana falls brådskande karaktär förutsätter att varje medlemsstat utser en myndighet som behörig att ta emot och behandla brådskande underrättelser som rör gränsöverskridande övervakning. Denna myndighet kan vara en rättslig myndighet, en brottsbekämpande myndighet eller en centralmyndighet, i enlighet med nationell rätt. Medlemsstaterna bör säkerställa att de utsedda myndigheterna är tillgängliga och kan behandla sådana underrättelser dygnet runt, alla dagar i veckan.

↓ 2014/41/EU skäl 30
⇒ nytt

- (41) ⇒ För att säkerställa en effektiv och teknikneutral tillämpning av reglerna om avlyssning av telekommunikation enligt detta direktiv bör begreppet *telekommunikation* ges en vid tolkning. Det bör omfatta all kommunikation som överförs via elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska kommunikationstjänster enligt definitionerna i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972⁶⁴. Hänvisningen till definitionerna i direktiv (EU) 2018/1972 säkerställer att detta direktiv alltid är anpassat till utvecklingen inom elektronisk kommunikationsteknik och förhindrar att medlemsstaterna gör olika tolkningar till följd av den tekniska utvecklingen. ⇐ Möjligheterna att samarbeta enligt detta direktiv när det gäller avlyssning av telekommunikation bör inte vara begränsade till telekommunikationens innehåll, utan det kan även gälla insamling av trafik- och lokaliseringssuppgifter som avser sådan telekommunikation, och som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utfärda en utredningsorder för inhämtande av mindre inkräktande telekommunikationsuppgifter. En utredningsorder som har utfärdats för inhämtande av historiska trafik- och lokaliseringssuppgifter om telekommunikation bör behandlas inom ramen för den allmänna ordningen för verkställigheten av utredningsordern och kan, beroende på den verkställande statens nationella rätt, anses vara en tvångsutredningsåtgärd.

↓ 2014/41/EU skäl 31

- (42) Om flera medlemsstater har möjlighet att ge nödvändigt tekniskt bistånd bör en utredningsorder skickas endast till en av dem, och i första hand till den medlemsstat där den berörda personen befinner sig. De medlemsstater där den person som är föremål för avlyssningen befinner sig och från vilka tekniskt bistånd inte behövs för genomförandet av avlyssningen bör informeras om detta i enlighet med detta direktiv.

⁶⁴

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972 av den 11 december 2018 om inrättande av en europeisk kodex för elektronisk kommunikation (EUT L 321, 17.12.2018, s. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2018/1972/oj>).

En utredningsorder får dock, om det tekniska biståndet inte kan lämnas från enbart en medlemsstat, översändas till mer än en verkställande stat.

↓ 2014/41/EU skäl 32

- (43) I en utredningsorder som innehåller en begäran om avlyssning av telekommunikation bör den utfärdande myndigheten till den verkställande myndigheten lämna tillräcklig information, exempelvis uppgifter om den brottsliga handling som är under utredning, för att göra det möjligt för den verkställande myndigheten att bedöma om den utredningsåtgärden skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende.
-

↓ 2014/41/EU skäl 33 (anpassad)

- (44) Medlemsstaterna bör beakta hur viktigt det är att säkerställa att tekniskt bistånd kan tillhandahållas av en tjänsteleverantör som driver allmänt tillgängliga telenät och ☒ tillhandahåller ☒ teletjänster på den berörda medlemsstatens territorium för att inom ramen för detta ~~instrument~~ ☒ direktiv ☒ underlätta samarbetet om laglig avlyssning av telekommunikation.
-

↓ 2014/41/EU skäl 34

- (45) Utredningsordern behandlar på grund av sitt tillämpningsområde endast provisoriska åtgärder i bevisinhämtningssyfte. Det bör i detta avseende betonas att allt material, inklusive finansiella tillgångar, kan omfattas av olika provisoriska åtgärder under det straffrättsliga förfarandet, inte enbart i bevisinhämtningssyfte utan också i förverkandesyfte. Skillnaden mellan de provisoriska åtgärdernas båda syften är inte alltid tydlig och de provisoriska åtgärdernas syfte kan förändras under förfarandets gång. Det är därför av största vikt att bibehålla ett flexibelt samband mellan de olika instrument som tillämpas på detta område. Bedömningen av huruvida materialet bör användas som bevis och därmed vara föremål för en utredningsorder bör dessutom av samma skäl göras av den utfärdande myndigheten.
-

↓ nytt

- (46) Om en teknisk inspelningsanordning som lagligen tillåtits i en medlemsstat förs in på en annan medlemsstats territorium utan någon begäran om tekniskt bistånd från den medlemsstaten bör en underrättelsemekanism göra det möjligt för behöriga myndigheter i den medlemsstaten att inom en begränsad tidsfrist bedöma om det skulle vara tillåtet att fortsätta att använda inspelningsanordningen i ett jämförbart inhemskt ärende och i förekommande fall invända mot att dess fortsatta användning eller ställa villkor för användningen av det material som inhämtas. Överföring av uppgifter som samlats in med hjälp av sådana inspelningsanordningar via elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska kommunikationstjänster i syfte att lagra dem bör inte i sig innebära att åtgärden utgör avlyssning av telekommunikation. Detta bör endast vara fallet om åtgärden specifikt syftar till att inhämta kommunikation som överförs via sådana nät eller tjänster. Om ingen invändning görs inom den föreskrivna tidsfristen bör åtgärden kunna fortsätta under den tid som angetts i underrättelsen. Denna mekanism är tillämplig inom ramen för detta direktiv och påverkar inte tillämpningen av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet på gränsöverskridande övervakning som utförs för operativt polissamarbete. Valet av

tillämpligt instrument beror på åtgärdens huvudsakliga syfte och inte på de tekniska hjälpmedel som används.

- (47) När det gäller distansdeltagandeorder får den utfärdande myndigheten bara utfärda en sådan order om den berörda personen vid tidpunkten för den planerade förhandlingen eller de planerade förhandlingarna är, eller kommer att vara, frihetsberövad, bosatt eller tillfälligt vistas i den verkställande staten av motiverade skäl som hindrar eller på annat sätt försvårar personens fysiska närvaro i den utfärdande staten, och om den utfärdande myndigheten anser det lämpligt och proportionerligt mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet. Den berörda personen måste ge sitt samtycke till att delta på distans, såvida distansdeltagandeordern inte har utfärdats på dennes begäran. Samtycket måste vara en frivillig, specifik, informerad och otvetydig viljeyttring genom vilken personen godtar att delta på distans i den berörda förhandlingen eller de berörda förhandlingarna. Det bör därför säkerställas att den berörda personen har informerats om sina rättigheter och har tillgång till juridiskt biträde innan samtycke begärs.
- (48) Det ankommer på den utfärdande myndigheten att, på grundval av den information som den har tillgång till, bedöma om det finns rimliga skäl att anta att en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer är bosatt i den verkställande staten och om det av detta skäl det skulle vara lämpligt och proportionerligt att denna person deltar på distans i den berörda förhandlingen eller de berörda förhandlingarna. Om den information som finns tillgänglig är begränsad bör en sådan bedömning göras av den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten i samråd i syfte att styrka att en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer är bosatt i den anmodade staten och för att delge kallelse(r) till den berörda förhandlingen eller de berörda förhandlingarna. Vid bedömningen av bosättningsort kan olika objektiva omständigheter som kan tyda på att den berörda personen har etablerat varaktigt centrum för sina intressen i en viss medlemsstat, eller vid tidpunkten för förhandlingen eller förhandlingarna har för avsikt att göra det, vara relevanta. Rimliga skäl att anta att en person är bosatt i den verkställande staten kan i synnerhet föreligga om en person är registrerad som bosatt i den verkställande staten genom innehav av ett identitetskort eller ett uppehållstillstånd, eller är registrerad i ett officiellt bosättningsregister. Om personen i fråga inte är registrerad i den verkställande staten skulle bosättningsorten kunna indikeras av att vederbörande har uttryckt sin avsikt att bosätta sig i den medlemsstaten eller, efter en stadigvarande vistelse i den medlemsstaten, har en anknytning till denna som kan jämföras med en sådan anknytning som följer av formell bosättning i den medlemsstaten. För att avgöra om det i en konkret situation föreligger tillräcklig anknytning mellan den berörda personen och den verkställande staten som gör att det rimligen kan antas att den berörda personen är bosatt i den medlemsstaten, är det nödvändigt att ta hänsyn till flera objektiva omständigheter som kännetecknar den personens situation, däribland längden på, arten av och villkoren för personens vistelse i den anmodade staten eller de familjeband eller ekonomiska band som personen har till den anmodade staten. Ett registrerat fordon, ett bankkonto, det faktum att personens vistelse i den verkställande staten var oavbruten eller andra objektiva faktorer kan vara av betydelse för att fastställa att det finns rimliga skäl att anta att den berörda personen är bosatt i den verkställande staten. Ett kort besök, en semestervistelse, även i en semesterbostad, eller en liknande vistelse i den verkställande staten utan någon ytterligare väsentlig anknytning räcker inte för att fastställa bosättning i den medlemsstaten.

- (49) Om det konstateras att en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer inte är bosatt i den verkställande staten utan endast tillfälligt uppehåller sig där bör den utfärdande myndigheten bedöma om det finns motiverade skäl för varför personen inte kan vara fysiskt närvarande vid de berörda förhandlingarna. Om denna information inte framgår av det material som domstolen har tillgång till ankommer det på den berörda personen eller dennes juridiska biträde att för den utfärdande myndigheten lägga fram motiverade skäl för varför personen inte kan närvara fysiskt vid förhandlingarna. Det kan handla om situationer där en person inte har någon väsentlig anknytning till den verkställande staten som uppfyller villkoren för bosättning utan uppehåller sig där tillfälligt.
- (50) I vederbörligen motiverade undantagsfall kan det vara nödvändigt att besluta om deltagande på distans utan den berörda personens föregående samtycke, särskilt om det föreligger uppenbara hot mot allmän säkerhet eller folkhälsa som påvisas vara verkliga och aktuella eller förutsebara, och om det skulle strida mot en effektiv och korrekt rättskipning att skjuta upp förhandlingen eller förhandlingarna eller att avbryta förfarandet på grund av till exempel den misstänktes eller tilltalades utevaro. Sådana undantag bör endast medges i situationer där det är absolut nödvändigt och de bör vara föremål för lämpliga skyddsåtgärder för att säkerställa att de inte inverkar negativt på rätten till ett rättvist förfarande eller rätten till försvar.
- (51) I sin bedömning av om en distansdeltagandeorder bör utfärdas bör den utfärdande myndigheten kontrollera att alla villkor i detta direktiv är uppfyllda. Den kan dessutom överväga om det av hänsyn till omständigheterna i det enskilda ärendet är möjligt, lämpligt eller proportionerligt att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt rambeslut 2002/584/RIF. Detta kan i synnerhet vara fallet om det berörda brottet inte når upp till den strafftröskel som anges i artikel 2.1 i rambeslutet eller om användningen av en europeisk arresteringsorder inte skulle vara nödvändig eller proportionell eftersom en distansdeltagandeorder bedöms vara tillräcklig för att säkerställa den berörda personens deltagande i den berörda förhandlingen eller de berörda förhandlingarna. Den utfärdande myndigheten kan även beakta situationer där en misstänkts eller tilltalads närvaro vid en förhandling är obligatorisk men överlämnandet av humanitära skäl har skjutits upp på obestämd tid i enlighet med artikel 23.4 i rambeslut 2002/584/RIF, eller där den berörda personen är frihetsberövad i den verkställande staten eller är föremål för en annan åtgärd som kräver att personen inte lämnar den statens territorium, och tillfälligt överlämnande i enlighet med artikel 24.2 i det rambeslutet inte är möjligt eller lämpligt.
- (52) När den utfärdande myndigheten beslutar om det är lämpligt att utfärda en distansdeltagandeorder bör den även kunna beakta andra omständigheter som är relevanta för en effektiv och korrekt rättskipning. Den kan i synnerhet överväga om det straffrättsliga förfarandet annars skulle behöva genomföras i den misstänktes eller tilltalades utevaro, eller om en överföring av det straffrättsliga förfarandet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011⁶⁵ inte skulle vara möjlig eller inte skulle bidra till en effektiv och korrekt rättskipning. Den utfärdande myndigheten kan även ta hänsyn till brottsoffrets intressen, inbegripet dennes specifika skyddsbehov enligt artikel 23 i direktiv 2012/29/EU. Den utfärdande myndigheten kan dessutom beakta brottets svårhetsgrad eller art eller förfarandenas

⁶⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 av den 27 november 2024 om överföring av straffrättsliga förfaranden (EUT L, 2024/3011, 27.11.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/3011/oj>).

komplexitet i sin bedömning av om en distansdeltagandeorder är lämplig i ett visst ärende.

- (53) Grunderna för att vägra verkställighet av gränsöverskridande åtgärder bör även fortsatt vara begränsade och inte undergräva det rättsliga samarbetets effektivitet. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten bör ha ett nära samarbete och samråda innan de fattar ett beslut om icke-erkännande eller icke-verkställighet av en utredningsorder eller distansdeltagandeorder.
- (54) När det gäller distansdeltagandeorder bör den verkställande myndigheten i undantagsfall och på grundval av en bedömning i varje enskilt ärende ha möjlighet att vägra att verkställa en distansdeltagandeorder om det skulle innebära en oproportionerlig belastning på dess rättssystem som på ett oskäligt sätt skulle kunna försena, störa eller omöjliggöra ett korrekt genomförande av dess egen rättskipning, och om sådana konsekvenser inte kan mildras genom samarbete och särskilda överenskommelser om de praktiska arrangemangen med den utfärdande myndigheten.
- (55) Förhör på distans bör regleras av den utfärdande statens lagstiftning. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten bör träffa en överenskommelse om de praktiska arrangemangen för verkställighet av en distansdeltagandeorder. En tydlig ansvarsfördelning mellan dessa myndigheter är nödvändig för att säkerställa att förhöret genomförs korrekt, att rättsläget är tydligt och att den berörda personen kan utöva sina processuella rättigheter. Den verkställande myndigheten bör underlätta den praktiska anordnandet av förhöret på sitt territorium och säkerställa att den berörda personen kan utöva sina rättigheter när distansdeltagandeordern verkställs. Den utfärdande myndigheten bör förbli ansvarig för genomförandet av förfarandena och för att säkerställa den berörda personens faktiska deltagande och utövande av sina relevanta rättigheter i enlighet med den utfärdande statens rätt. Den utfärdande myndigheten får kräva att den verkställande myndigheten iakttar vissa formaliteter och förfaranden när distansdeltagandeordern verkställs, till exempel särskilda krav som rör kallelser till förhör som hålls på distans eller information som måste lämnas till berörda personer enligt den utfärdande statens rätt.
- (56) För att säkerställa ett tydligt rättsläge och undvika onödiga avbrott i straffrättsliga förfaranden bör konsekvenserna av att en berörd person inte inställer sig för att delta på distans i ett förhör efter att i vederbörlig ordning ha kallats av myndigheterna i den verkställande staten regleras av den utfärdande statens lagstiftning på samma sätt som i ett inhemskt ärende. Sådana konsekvenser kan, alltefter omständigheterna i det specifika ärendet, bland annat vara att förhöret bokas om till en annan tidpunkt, att distansdeltagandeordern återkallas eller att förfarandet fortsätter i enlighet med den utfärdande statens gällande processrättsliga regler. Tillämpningen av sådana regler bör vara underställd efterlevnad av unionsrätten och grundläggande rättigheter, i synnerhet misstänkta och tilltalades rätt att närvara vid rättegång i enlighet med direktiv (EU) 2016/343.
- (57) För att säkerställa offentlighet, transparens, ansvarsskyldighet och, i relevanta fall, att rättsmedel kan utnyttjas bör den verkställande myndigheten upprätta ett protokoll och dokumentera relevanta uppgifter om genomförandet av distansdeltagandeordern. Denna dokumentation måste, när den har vidarebefordrats till den utfärdande myndigheten, ingå i den nationella ärendeakten.
- (58) För att säkerställa ett rättvist straffrättsligt förfarande och att misstänkta eller tilltalade som berörs av en distansdeltagandeorder kan utöva sina rättigheter bör den utfärdande myndigheten säkerställa att de företräds av en juridiskt biträde med fullmakt i den

utfärdande staten som är fysiskt närvarande vid förhöret eller förhören. Det juridiska biträdets fysiska närvaro i rättssalen är helt nödvändig för att säkerställa att berörda misstänkta eller tilltalade kan utöva sina processuella rättigheter enligt den utfärdande statens rätt och unionsrätten. Brottsoffer bör företrädas i enlighet med relevanta bestämmelser i nationell rätt och unionsrätten. Lämpliga tekniska och praktiska arrangemang bör vidtas för att möjliggöra säker, konfidentiell och effektiv kommunikation mellan det juridiska biträde som är närvarande i den utfärdande staten och den berörda person som deltar i förhöret eller förhören på distans.

- (59) För att undvika sekundär och upprepad viktisering av brottsoffer bör alla förhör i samband med en distansdeltagandeorder genomföras på ett sätt som respekterar brottsoffrens individuella behov. Brottsoffer har rätt att få emotionellt stöd i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU. Den verkställande myndigheten bör därför säkerställa att sådant stöd är tillgängligt under hela verkställigheten av en distansdeltagandeorder. Medlemsstaterna bör fastställa vilka myndigheter eller tjänster som ansvarar för att tillhandahålla sådant stöd.
- (60) Deltagande på distans i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden enligt en distansdeltagandeorder bör på intet sätt minska skyddet för personer som omfattas av straffrättsliga förfaranden och bör ta vederbörlig hänsyn till vikten av att säkerställa ett rättvist förfarande, jämlikhet i medel och möjlighet att faktiskt utöva rätten till försvar. Sådana personer bör ha möjlighet att utöva sina processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden enligt unionsrätten och enligt den utfärdande statens och den verkställande statens nationella rätt i enlighet med de arrangemang som förutses i avdelning III i detta direktiv, oavsett om de deltar fysiskt eller på distans.
- (61) Utövandet av processuella rättigheter i samband med deltagande på distans bör inte begränsas till att enbart gälla förhöret eller förhören och respektive tidsåtgång. Personer som deltar på distans bör ha möjlighet att utöva alla rättigheter i de förfaranden som omfattas av distansdeltagandeordern och till exempel kunna lämna in begäranden inför förhöret eller förhören, få tillgång till ärendeakten och varje annan processuell rättighet som tillkommer dem enligt unionsrätten och den utfärdande statens rätt på villkor som i största möjliga utsträckning är likvärdiga med de som är tillämpliga vid fysiskt deltagande.
- (62) Personer som har gett sitt samtycke till eller begärt att få delta på distans bör ha möjlighet att ändra sig och om de önskar delta fysiskt för att fullt ut säkerställa sin rätt att vara fysiskt närvarande vid rättegången. I sådana fall bör distansdeltagandeordern återkallas.
- (63) Personer som berörs av en distansdeltagandeorder bör, om utfärdandet, erkännandet eller verkställigheten av denna har en negativ inverkan på deras rättigheter, både i den utfärdande staten och i den verkställande staten ha tillgång till effektiva rättsmedel i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Om en distansdeltagandeorder utfärdas utan den berörda personens samtycke bör beslutet om att utfärda distansdeltagandeordern dessutom kunna underställas rättslig prövning för att kontrollera att de villkor och skyddsåtgärder som fastställs i avdelning III i detta direktiv har efterlevts.
- (64) Att förfaranden som omfattas av en distansdeltagandeorder går rättvist till har ett starkt samband med att de tekniska och praktiska villkoren för deras genomförande är tillförlitliga och effektiva. Avbrott i kommunikationen med rättssalen och andra tekniska fel, till exempel i den konfidentiella och effektiva kommunikationen mellan det juridiska biträdet och den berörda personen, kan inverka negativt på utövandet av

processuella rättigheter och ett rättvist förfarande. Det bör därför vara möjligt för den berörda personen att väcka sådana frågor inför den utfärdande myndigheten eller behöriga myndigheter i den verkställande staten som utifrån detta bör informera den utfärdande myndigheten. Det ankommer på den utfärdande myndigheten att om nödvändigt besluta om lämpliga avhjälpande åtgärder genom att till exempel avbryta, skjuta upp eller göra om det berörda förhöret.

- (65) Om en misstänkt eller tilltalad har deltagit på distans i sin rättegång i enlighet med en distansdeltagandeorder och blivit föremål för en fällande dom som innebär fängelsestraff, annan frihetsberövande åtgärd, bötesstraff eller annan övervakningsåtgärd, är det viktigt att säkerställa kontinuitet och samarbete genom de instrument för rättsligt samarbete som finns tillgängliga, beroende på vad som är relevant. Häri ingår i synnerhet rambeslut 2002/584/RIF för överlämnande för verkställighet av dom, rådets rambeslut 2008/909/RIF⁶⁶ för erkännande av slutligt domstolsavgörande mot personen i den verkställande staten och överföring av straffverkställighet samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805⁶⁷ för erkännande av beslut om förverkande. I sådana situationer bör den utfärdande staten och den verkställande staten, i avvaktan på att begäranden om rättsligt samarbete mottas och verkställs efter det att dom har meddelats, stå i nära kontakt med varandra för att säkerställa att nödvändiga provisoriska åtgärder vidtas i det specifika ärendet. I fall där den utfärdande staten har för avsikt att utfärda en europeisk arresteringsorder bör den verkställande staten, i enlighet med sin nationella lagstiftning, kunna vidta lämpliga provisoriska åtgärder i avvaktan på att den europeiska arresteringsordern mottas och verkställs. Sådana åtgärder bör vara proportionella och begränsade till vad som är absolut nödvändigt för att säkerställa att den berörda personen stannar kvar på dess territorium så att det slutliga beslutet kan verkställas.
- (66) En korrekt tillämpning av detta direktiv förutsätter att behöriga myndigheter kommunicerar med varandra. De bör uppmuntras att samråda närhelst detta är lämpligt för att främja en friktionsfri och effektiv tillämpning av detta direktiv, antingen direkt eller, i lämpliga fall, genom Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1727⁶⁸, eller det europeiska rättsliga nätverk som regleras genom rådets beslut 2008/976/RIF⁶⁹. Behöriga myndigheter uppmuntras även att i lämpliga fall begära att Eurojust utövar en samordnande roll inom sitt ansvarsområde för att stödja och samordna gränsöverskridande utredningsåtgärder som syftar till bevisinhämtning, i synnerhet kontrollerade leveranser, gränsöverskridande övervakning, hemliga utredningar eller avlyssning av telekommunikation med tanke på de särskilda samordningsutmaningar som sådana åtgärder medför och den sakkunskap som

⁶⁶ Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen ([EUT L 327, 5.12.2008, s. 27](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/ramw/2008/909/oj>).

⁶⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande ([EUT L 303, 28.11.2018, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1805/oj>).

⁶⁸ Förordning (EU) 2018/1727 av den 14 november 2018 om Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), och om ersättning och upphävande av rådets beslut 2002/187/RIF ([EUT L 295, 21.11.2018, s. 138](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

⁶⁹ Rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket ([EUT L 348, 24.12.2008, s. 130](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).

Eurojust kan tillföra i detta avseende. Behöriga myndigheter kan även begära att Eurojust underlättar översändandet av utredningsorder, distansdeltagandeorder eller underrättelser och begäranden om samtycke till att uppgifter som tidigare utbyttis används som bevis.

- (67) För att säkerställa ett snabbt, direkt, interoperabelt, tillförlitligt och säkert utbyte av uppgifter samt bygga vidare på hittills gjorda investeringar och säkerställa överensstämmelse med andra unionsakter bör kommunikation mellan myndigheter enligt detta direktiv som regel ske genom det decentraliserade it-system som inrättats genom förordning (EU) 2023/2844. Det decentraliserade it-systemet bör som regel i synnerhet användas för utbyte av formulären för utredningsorder och distansdeltagandeorder, samt för all annan officiell kommunikation mellan myndigheterna enligt detta direktiv.
- (68) Om det i fråga om viss kommunikation i detta direktiv föreskrivs att den får ske ”på valfritt sätt” eller ”på lämpligt sätt” bör myndigheterna ha rätt att själva bestämma vilket kommunikationssätt de vill använda. Sådana bestämmelser bör anses avse situationer där användning av det decentraliserade it-systemet kanske inte är lämplig enligt förordning (EU) 2023/2844. I sådana situationer bör myndigheterna kunna använda andra kommunikationsmedel, under förutsättning att utbytet av information sker på ett säkert och tillförlitligt sätt samt i enlighet med den förordningen.
- (69) För att minska den administrativa bördan för behöriga myndigheter och säkerställa en mer fullständig, tillförlitlig och konsekvent rapportering av statistik som sker utan onödiga dröjsmål bör den referensprogramvara som utvecklats av kommissionen programmatiskt samla in de statistiska uppgifter som behövs för övervakningsändamål och dessa uppgifter bör översändas till kommissionen. Om medlemsstaterna väljer att använda ett nationellt it-system i stället för den referensprogramvara som har utvecklats av kommissionen kan det systemet utrustas för att programmatiskt samla in dessa uppgifter som i sådana fall bör översändas till kommissionen. Anslutningen till e-Codex kan också utrustas med en funktion som gör det möjligt att hämta relevanta statistiska uppgifter.

↓ 2014/41/EU skäl 35
⇒ nytt

- (70) När det hänvisas till ömsesidig rättslig hjälp i relevanta internationella instrument, till exempel i konventioner som ingåtts inom Europarådet ⇒ eller inom Förenta nationerna ⇄, bör det förutsättas att detta direktiv är tillämpligt framför dessa konventioner på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

↓ 2014/41/EU skäl 14

- (71) När medlemsstaterna anger det språk som får användas bör de, utöver medlemsstatens officiella språk, ta med åtminstone ett språk med utbredd användning inom unionen.

↓ 2014/41/EU skäl 36

- (72) De kategorier av brott som förtecknas i bilaga IXD bör tolkas i enlighet med befintliga rättsliga instrument om ömsesidigt erkännande.

↓ 2014/41/EU skäl 37 (anpassad)

~~I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁷⁰, har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall där detta är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser Europaparlamentet och rådet att översändandet av sådana dokument är motiverat.~~

↓ 2014/41/EU skäl 38
⇒ nytt

- (73) Eftersom målet för detta direktiv, ~~nämligen ömsesidigt erkännande av beslut som fattats för inhämtande av bevis~~ ⇒ som är att fastställa förfaranden för bevisinhämtning i straffrättsliga ärenden och förfaranden för att få misstänkta, tilltalade eller brottsoffer att delta på distans från en annan medlemsstat i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation ⇐, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå ~~detta~~ ⇒ dessa ⇐ mål.
-

↓ 2014/41/EU skäl 39
⇒ nytt

- (74) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i artikel 6 i EU-fördraget och i stadgan, särskilt avdelning VI, i internationell rätt och internationella avtal i vilka unionen eller samtliga medlemsstater är part, inbegripet den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, samt i medlemsstaternas konstitutioner inom respektive tillämpningsområde. Ingenting i detta direktiv får tolkas som ett förbud mot att vägra verkställa en utredningsorder ⇒ eller en distansdeltagandeorder ⇐, om det på grundval av objektiva faktorer finns skäl att tro att utredningsordern ⇒ eller distansdeltagandeordern ⇐ har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras eller etniska ursprung, religion, sexuella läggning, nationalitet, språk eller politiska uppfattning eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.
-

↓ nytt

- (75) Behandling av personuppgifter enligt detta direktiv inbegriper insamling, utbyte och senare användning samt vidareöverföring av relevanta uppgifter och bevis för de ändamål som anges i artikel 82 i EUF-fördraget. För att uppnå enhetlighet och ett effektivt skydd av personuppgifter bör behandlingen av personuppgifter enligt detta

---

⁷⁰ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

direktiv vara förenlig med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680⁷¹, såvida inte behandlingen av personuppgifter utförs i samband med de förfaranden som avses i artikel 5 b och c och, i samband med sådana förfaranden, led d i det här direktivet, då Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679⁷² kan vara tillämplig. Den utfärdande myndigheten, den verkställande myndigheten och andra myndigheter som är behöriga att utfärda och ta emot underrättelser eller begäranden om samtycke till att uppgifter som tidigare utbyttis används som bevis bör betraktas som personuppgiftsansvariga med avseende på behandlingen av personuppgifter enligt direktiv (EU) 2016/680 och förordning (EU) 2016/679. Centralmyndigheter kan ge administrativt stöd till dessa behöriga myndigheter och bör, i den mån de behandlar personuppgifter för dessa personuppgiftsansvarigas räkning, betraktas som personuppgiftsbiträden för respektive personuppgiftsansvarig. Vad gäller Eurojusts behandling av personuppgifter bör Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725⁷³ vara tillämplig liksom även de särskilda dataskyddsregler som fastställs i förordning (EU) 2018/1727. Vad gäller behandling av personuppgifter av Europeiska åklagarmyndigheten, som inrättades genom rådets förordning (EU) 2017/1939⁷⁴, bör förordning (EU) 2018/1725, från och med den tidpunkt då ändringarna av förordning (EU) 2017/1939 träder i kraft, vara tillämplig liksom även de särskilda dataskyddsregler som fastställs i den förordningen.

↓ 2014/41/EU skäl 40

~~Skyddet av fysiska personer vid behandling av personuppgifter är en grundläggande rättighet. I enlighet med artikel 8.1 i stadgan och artikel 16.1 i EUF-fördraget har var och en rätt till skydd av de personuppgifter som rör dem.~~

↓ 2014/41/EU skäl 41

~~När det gäller tillämpningen av detta direktiv bör medlemsstaterna fastställa klara och tydliga riktlinjer för behandlingen av personuppgifter och för registrerades utnyttjande av rätten till rättsmedel för skydd av de personuppgifter som rör dem.~~

⁷¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

⁷² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

⁷³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁷⁴ Rådets förordning (EU) 2017/1939 av den 12 oktober 2017 om genomförande av fördjupat samarbete om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten (EUT L 283, 31.10.2017, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj>).

↓ 2014/41/EU skäl 42

~~Personuppgifter som erhålls i enlighet med detta direktiv bör endast behandlas om det är nödvändigt och på ett sätt som är proportionellt i förhållande till ändamål som är förenliga med förebyggande, utredning, upptäckt eller lagföring av brott eller verkställande av straffrättsliga påföljder och utövande av rätten till försvar. Endast behöriga personer bör ha tillgång till information som innehåller personuppgifter, vilket kan uppnås genom autentiseringsförfaranden.~~

↓ 2014/41/EU skäl 43

~~I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Förenade kungariket meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv.~~

↓ 2014/41/EU skäl 44

~~I enlighet med artiklarna 1, 2 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet deltar Irland inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Irland.~~

↕ nytt

- (76) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, meddelade Irland [genom en skrivelse av den ...] att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv.] ELLER [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Irland.]
-

↓ 2014/41/EU skäl 45 (anpassad)

- (77) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och ☒ till ☒ EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.
-

↓ 2014/41/EU skäl 46 (anpassad)

- (78) Europeiska datatillsynsmannen ☒ har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och ☒ avgav ett yttrande den ☒ [...] ☒ ~~5 oktober 2010⁷⁵~~, på

---

⁷⁵ EUT C 355, 29.12.2010, s. 1.

↴ nytt

- (79) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell rätt bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till det tidigare direktivet. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna följer av det tidigare direktivet.
- (80) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller den tidsfrist för införlivande med nationell rätt av direktivet som anges i del B i bilaga X.

↓ 2014/41

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

↴ nytt

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll

1. I detta direktiv fastställs regler om
- (a) utfärdande, erkännande och verkställighet av europeiska utredningsorder (*utredningsorder*) i syfte att inhämta bevis i straffrättsliga ärenden, inbegripet bevis som de behöriga myndigheterna i den verkställande staten redan har i sin besittning,
  - (b) utfärdande av brådskande underrättelser om övervakning över gränserna och underrättelser om gränsöverskridande utredningsåtgärder för vilka inget tekniskt bistånd behövs från en annan medlemsstat, inbegripet den underrättade medlemsstatens rätt att invända,
  - (c) utfärdande av begäranden om samtycke till att som bevis använda uppgifter som tidigare utbytts mellan brottsbekämpande myndigheter eller spontant mellan rättsliga myndigheter och om bifall eller avslag på sådana begäranden om samtycke, och
  - (d) utfärdande, erkännande och verkställighet av europeiska distansdeltagandeorder (*distansdeltagandeorder*) för att få en misstänkt, en

⁷⁶ ~~Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).~~

tilltalad eller ett brottsoffer som är parter i straffrättsliga förfaranden att delta på distans från en annan medlemsstat i en eller flera förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation.

2. Detta direktiv påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheter och rättsprinciper som fastställs i artikel 6 i EU-fördraget, bland annat rätten till försvar och en rättvis rättegång för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå opåverkade.
3. Genomförandet av avdelning III i detta direktiv ska inte påverka den rätt att närvara vid en rättegång som fastställs i artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/343 eller någon annan unionsrättsakt som rör straffrättsligt eller straffprocessrättsligt samarbete.

↓ 2014/41/EU

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

- (a) *utfärdande stat*: den medlemsstat där utredningsordern utfärdas ⇒ eller den medlemsstat där distansdeltagandeordern utfärdas. ⇐ $\frac{1}{2}$
- (b) *verkställande stat*: den medlemsstat i vilken utredningsordern verkställs och där utredningsåtgärden ska utföras ⇒ eller den medlemsstat i vilken distansdeltagandeordern verkställs och där den person som berörs av distansdeltagandeordern befinner sig. ⇐
- (c) *utfärdande myndighet*:
  - i) en domare, domstol ☒ eller ☒ $\frac{1}{2}$ undersökningsdomare ~~eller allmän åklagare~~ som är behörig i det berörda fallet, ~~eller~~
  - ii) ☒ en allmän åklagare som är behörig i det berörda fallet: ☒

↓ nytt

- För utredningsorder: om den berörda utredningsåtgärden enligt nationell rätt kräver föregående tillstånd av en domare, domstol eller undersökningsdomare, och något sådant tillstånd inte har erhållits i enlighet med nationella förfaranden, ska en utredningsorder godkännas av en domare, domstol eller undersökningsdomare, som ska kontrollera att den uppfyller villkoren för utfärdande av en utredningsorder enligt detta direktiv, särskilt villkoren i artikel 7.1, innan den översänds till den verkställande myndigheten.

- För distansdeltagandeorder: innan den översänds till den verkställande myndigheten ska distansdeltagandeordern godkännas av en domare, domstol eller undersökningsdomare i den utfärdande, som ska kontrollera att den uppfyller villkoren för utfärdande av distansdeltagandeorder enligt detta direktiv.

↓ 2014/41/EU

⇒ nytt

iii) ⇒ För utredningsorder: ⇐ en annan behörig myndighet, enligt den utfärdande statens definition, som i det enskilda fallet handlar i egenskap av utredande myndighet i straffrättsliga förfaranden, med behörighet att besluta om bevisinhämtning i enlighet med nationell rätt. Dessutom ska utredningsordern, efter granskning av dess överensstämmelse med villkoren för utfärdande av ~~en europeisk~~ utredningsorder enligt detta direktiv, i synnerhet villkoren i artikel 76.1, och innan den översänds till den verkställande myndigheten, godkännas av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare i den utfärdande staten. ⇒ Om den berörda utredningsåtgärden enligt nationell rätt kräver föregående tillstånd av en domare, domstol eller undersökningsdomare och något sådant tillstånd inte har erhållits i enlighet med nationella förfaranden, får åtgärden endast godkännas av en domare, domstol eller undersökningsdomare. ⇐ ~~Om utredningsordern har godkänts av en rättslig myndighet, kan den myndigheten också betraktas som en utfärdande myndighet med avseende på översändandet av utredningsordern.~~

d) *verkställande myndighet*: en myndighet som har behörighet att erkänna en utredningsorder och säkerställa att den verkställs i enlighet med detta direktiv och med de förfaranden som är tillämpliga vid liknande inhemska ärenden, ⇒ samt en domare, domstol eller undersökningsdomare som har behörighet att erkänna en distansdeltagandeorder och säkerställa att den verkställs i enlighet med detta direktiv ⇐. Sådana förfaranden kan kräva ett bemyndigande av domstol i den verkställande staten, om så krävs i den statens nationella lagstiftning.

↓ nytt

- (e) *utredande medlemsstat*: den medlemsstat som utfärdar en under rättelse enligt artikel 33 eller 34.
- (f) *underrättad medlemsstat*: den medlemsstat som tar emot en underrättelse enligt artikel 33 eller 34 och från vilken inget tekniskt bistånd behövs för att genomföra utredningsåtgärden.
- (g) *telekommunikation*: all kommunikation, inbegripet både innehåll och associerade data, som överförs via elektroniska kommunikationsnät enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv (EU) 2018/1972 eller elektroniska kommunikationstjänster enligt definitionen i artikel 2.4 i det direktivet.
- (h) *decentraliserat it-system*: ett decentraliserat it-system enligt definitionen i artikel 2.3 i förordning (EU) 2023/2844.

2. Om utredningsordern har godkänts av en rättslig myndighet i enlighet med punkt 1, eller om distansdeltagandeordern har godkänts av en domare, domstol eller undersökningsdomare, kan även denna myndighet betraktas som utfärdande myndighet vid översändande av en utredningsorder eller distansdeltagandeorder.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

⊠ AVDELNING II ⊠

⊠ GRÄNSÖVERSKRIDANDE SAMARBETE FÖR ATT INHÄMTA BEVIS I STRAFFRÄTTSLIGA ÄRENDEN ⊠

KAPITEL I

DEN EUROPEISKA UTREDNINGSORDERN

Artikel ~~31~~

~~Den europeiska utredningsordern~~ ⊠ Utredningsordern ⊠ och skyldigheten att verkställa den

1. En ~~europeisk utredningsorder (nedan kallad utredningsorder)~~ är ett rättsligt avgörande som har utfärdats eller godkänts av en rättslig myndighet i ~~en medlemsstat (nedan kallad den utfärdande staten)~~ för genomförande av en eller flera specifika utredningsåtgärder i ~~en annan medlemsstat (nedan kallad den verkställande staten)~~ i syfte att inhämta bevis i enlighet med ⊠ denna avdelning och avdelningarna I, IV och V ⊠ ~~detta direktiv~~. ⇒ Om det är absolut nödvändigt för att verkställa sådana utredningsåtgärder får den utfärdande myndigheten även begära att processhandlingar delges den berörda personen. ⇐

Utredningsordern får också utfärdas i syfte att inhämta bevis som de behöriga myndigheterna i den verkställande staten redan har i sin besittning.

2. Medlemsstaterna ska verkställa en utredningsorder på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med denna ⊠ avdelning och avdelningarna I, IV och V ⊠ ~~detta direktiv~~.
3. Utfärdande av en utredningsorder får begäras av en misstänkt eller tilltalad ~~person~~, eller av ett juridiskt biträde på dennes begäran, inom ramen för de rättigheter som är tillämpliga på försvaret och i överensstämmelse med nationella straffrättsliga förfaranden.

4. ~~Detta direktiv påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheter och rättsprinciper som återges i artikel 6 i EU-fördraget, bland annat rätten till försvar för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå opåverkade.~~

Artikel ~~42~~

Den europeiska utredningsorderns räckvidd

Utredningsordern ska omfatta samtliga utredningsåtgärder, med undantag av inrättandet av en gemensam utredningsgrupp och bevisinhämtning inom en sådan grupp, enligt artikel 13 i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁷⁷ (konventionen) och rådets rambeslut 2002/465/RIF⁷⁸, utom för tillämpningen av artikel 13.8 i konventionen och artikel 1.8 i rambeslutet.

↓ nytt

Utredningsordern ska även omfatta delgivning av processhandlingar till den berörda personen, i den mån sådan delgivning är absolut nödvändig för att verkställa en utredningsåtgärd i syfte att inhämta bevis som begärts i utredningsordern.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

Artikel 54

Typer av förfaranden för vilka utredningsordern får utfärdas

En utredningsorder får utfärdas

- a) med avseende på straffrättsliga förfaranden som har inletts av eller ska tas upp inför en rättslig myndighet med avseende på en straffbar gärning enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning,
- b) vid förfaranden som har inletts av administrativa myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning genom att de utgör överträdelser av rättsregler, när beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål,
- c) vid förfaranden som har inletts av rättsliga myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning genom att de utgör överträdelser av rättsregler, när beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål, ~~och~~
- d) i samband med sådana förfaranden som anges i leden a, b och c som hänför sig till brott eller överträdelser för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar eller bestraffas i den utfärdande staten.

Artikel 65

Utredningsorderns innehåll och form

1. Utredningsordern, som återges i formuläret i bilaga IA, ska fyllas i och undertecknas av den utfärdande myndigheten, som också ska intyga att innehållet är riktigt och korrekt.

Utredningsordern ska särskilt innehålla följande uppgifter:

- (a) Uppgift om den utfärdande myndigheten och, i förekommande fall, den godkännande myndigheten.

⁷⁷ Konvention, upprättad av rådet på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 197, 12.7.2000, s. 3).

⁷⁸ Rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper (EGT L 162, 20.6.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/465/oj).

- (b) Syftet med och skälen för utredningsordern.
- (c) Nödvändiga uppgifter som är tillgängliga om den eller de berörda personerna.
- (d) En beskrivning av den brottsliga gärning som är föremål för utredning eller förfaranden samt tillämpliga bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens straffrätt.
- (e) En beskrivning av den eller de begärda utredningsåtgärderna och av det bevismaterial som ska inhämtas.

↴ nytt

- (f) I tillämpliga fall, en bekräftelse av att den eller de begärda utredningsåtgärderna omfattas av ett tillstånd av en domare, domstol eller undersökningsdomare med angivande av datum och referensnummer för beslutet om tillstånd, såvida utredningsordern inte har utfärdats eller godkänts av en domare, domstol eller undersökningsdomare.
- (g) Information om möjligheter att utnyttja rättsmedel.

↓ 2014/41/EU

- 2. Varje medlemsstat ska ange vilket eller vilka av unionsinstitutionernas officiella språk som, utöver det eller de officiella språken i den berörda medlemsstaten, får användas när utredningsordern fylls i eller översätts, när den medlemsstaten är verkställande stat.
- 3. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska översätta utredningsordern i formuläret i bilaga IA till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till ett annat språk som den verkställande staten har angett i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.

↴ nytt

- 4. Om den utfärdande myndigheten begär delgivning av processhandlingar som är nödvändiga för att verkställa en utredningsåtgärd som begärs i utredningsordern och det finns anledning att tro att den berörda personen inte förstår språket i den processhandling som ska delges ska processhandlingen åtföljas av en översättning till ett språk som adressaten förstår.

↓ 2014/41/EU

KAPITEL II

FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER I DEN UTFÄRDANDE STATEN

Artikel 76

Villkor för utfärdande och översändande av en utredningsorder

1. Den utfärdande myndigheten får endast utfärda en utredningsorder om den har konstaterat att följande villkor är uppfyllda:
  - (a) Utfärdandet av utredningsordern är nödvändigt och proportionellt med avseende på de förfaranden som avses i artikel 54 och med beaktande av den misstänkta eller tilltalade personens rättigheter, och
  - (b) den eller de utredningsåtgärder som anges i utredningsordern kunde ha begärts under samma förutsättningar i ett liknande inhemskt ärende.
2. Den utfärdande myndigheten ska i varje enskilt ärende göra en bedömning av huruvida de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda.
3. Om en verkställande myndighet har skäl att tro att de villkor som avses i punkt 1 inte har uppfyllts, får den samråda med den utfärdande myndigheten om vikten av att verkställa utredningsordern. Efter samrådet får den utfärdande myndigheten besluta att återkalla utredningsordern.

Artikel 87

Översändande av utredningsordern

↓ 2023/2843 Art. 11.2

⇒ nytt

1. Den utfärdande myndigheten ska översända den utredningsorder som ifyllts i enlighet med artikel 65 till den verkställande myndigheten ⇒ direkt ⇐ ⇒ eller, i tillämpliga fall, genom den centralmyndighet som avses i artikel 52 ⇐.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

2. ~~All vidare~~ ☒ All övrig ☒ officiell kommunikation ska ske direkt mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten ⇒ eller, i tillämpliga fall, genom den centralmyndighet som avses i artikel 52 ⇐.
3. 5. Om den verkställande myndighetens identitet inte är känd, ska den utfärdande myndigheten göra de efterforskningar som krävs för att erhålla informationen från den verkställande staten, inklusive via ~~det europeiska rättsliga nätverkets~~ ☒ de kontaktpunkter i det europeiska rättsliga nätverket som föreskrivs i beslut 2008/976/RIF ☒.
- ~~4. Den utfärdande myndigheten får översända utredningsordern genom det europeiska rättsliga nätverkets telekommunikationssystem, som inrättats genom rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF. 98/428/RIF⁷⁹.~~
46. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot utredningsordern saknar behörighet att erkänna utredningsordern eller att vidta nödvändiga åtgärder för dess verkställighet, ska denna myndighet på eget initiativ översända utredningsordern till den verkställande myndigheten och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

⁷⁹ ~~Gemensam åtgärd 98/428/RIF av den 29 juni 1998 beslutad av rådet på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen, om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk (EGT L 191, 7.7.1998, s. 4).~~

57. Alla svårigheter rörande översändandet eller äktheten av de handlingar som behövs för att verkställa utredningsordern ska behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda utfärdande och verkställande myndigheterna eller, om så är lämpligt, med bistånd av medlemsstaternas centralmyndigheter.

Artikel 98

En utredningsorder med anknytning till tidigare utredningsorder

1. Om den utfärdande myndigheten utfärdar en utredningsorder som kompletterar en tidigare utredningsorder, ska detta anges i utredningsordern.
2. Om den utfärdande myndigheten bistår vid verkställigheten av utredningsordern i den verkställande staten i enlighet med artikel 1094, får den, medan den befinner sig ~~der~~ ☒ i den verkställande staten ☒, utan att detta påverkar de anmälningar som gjorts i enlighet med artikel 58~~33~~.1 c, rikta en utredningsorder som kompletterar den tidigare utredningsordern direkt till den verkställande myndigheten.
3. Riktigheten i innehållet i en utredningsorder som kompletterar den tidigare utredningsordern ska intygas i enlighet med artikel 65.1 första stycket och, i förekommande fall, godkännas i enlighet med artikel 2~~e~~ ⇒ 2.1 c ⇐ .

KAPITEL III

FÖRFARANDE OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER I DEN VERKSTÄLLANDE STATEN

Artikel 109

Erkännande och verkställighet

1. Den verkställande myndigheten ska utan krav på vidare formaliteter erkänna en utredningsorder som översänds i enlighet med ☒ tillämpliga bestämmelser i ☒ detta direktiv och säkerställa att den verkställs på samma sätt och på samma villkor som om den berörda utredningsåtgärden hade begärts av en myndighet i den verkställande staten, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa något av skälen för icke-erkännande eller icke-verkställighet eller något av skälen för att skjuta upp verkställigheten enligt ☒ denna avdelning ☒ ~~detta direktiv~~.
2. Den verkställande myndigheten ska rätta sig efter de särskilda formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande myndigheten, såvida inte annat föreskrivs i ☒ denna avdelning ☒ ~~detta direktiv~~ och under förutsättning att sådana formaliteter och förfaranden inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den verkställande staten.
3. Om en verkställande myndighet tar emot en utredningsorder som inte har utfärdats av en sådan utfärdande myndighet som avses i artikel 2~~e~~ ⇒ 2.1 c ⇐ ska den verkställande myndigheten återsända utredningsordern till den utfärdande staten.
4. Den utfärdande myndigheten får begära att en eller flera myndigheter i den utfärdande staten bistår de behöriga myndigheterna i den verkställande staten vid verkställandet av utredningsordern, i den mån som de myndigheter som har utsetts i

den utfärdande staten skulle kunna bistå vid verkställandet av den eller de utredningsåtgärder som anges i utredningsordern i ett liknande inhemskt ärende. Den verkställande myndigheten ska tillmötesgå denna begäran, under förutsättning att ett sådant bistånd inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den verkställande staten eller skadar dess väsentliga nationella säkerhetsintressen.

5. De myndigheter i den utfärdande staten som befinner sig i den verkställande staten ska vara skyldiga att följa den verkställande statens lagstiftning under verkställandet av utredningsordern. De ska inte ha några brottsbekämpande befogenheter på den verkställande statens territorium, om inte verkställandet av sådana befogenheter på den verkställande myndighetens territorium är i överensstämmelse med den verkställande statens lagstiftning och i den utsträckning som detta har överenskommit mellan den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten.
6. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten får samråda på lämpligt sätt för att främja effektiv tillämpning av denna artikel.

Artikel ~~114~~0

Vidtagande av en annan typ av utredningsåtgärd

1. Den verkställande myndigheten ska om möjligt vidta en annan utredningsåtgärd än den som avses i den europeiska utredningsordern, när
  - (a) den utredningsåtgärd som anges i utredningsordern inte finns i den verkställande statens lagstiftning, eller
  - (b) den utredningsåtgärd som anges i utredningsordern inte skulle vara tillgänglig i ett liknande inhemskt ärende.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel ~~1244~~ ska punkt 1 inte tillämpas på följande utredningsåtgärder, som alltid ska vara tillgängliga enligt den verkställande statens lagstiftning:
  - (a) Inhämtande av uppgifter eller bevismaterial som den verkställande myndigheten redan har i sin besittning, och uppgifterna eller bevismaterialet kunde ha inhämtats i enlighet med den verkställande statens lagstiftning inom ramen för ett straffrättsligt förfarande eller med avseende på utredningsordern.
  - (b) Inhämtande av sådana uppgifter i databaser som innehas av polisen eller av rättsliga myndigheter vilka är direkt tillgängliga för den verkställande myndigheten inom ramen för ett straffrättsligt förfarande.
  - (c) Hörande av ett vittne, en sakkunnig, ett brottsoffer, en misstänkt eller tilltalad person eller en tredje part inom den verkställande statens territorium.
  - (d) En utredningsåtgärd som inte är en tvångsåtgärd enligt definitionen i den verkställande statens lagstiftning.
  - (e) Identifiering av personer som har ett abonnemang för ett visst telefonnummer eller en viss IP-adress.
3. Den verkställande myndigheten får också vidta en annan utredningsåtgärd än den som angetts i utredningsordern, när den utredningsåtgärd som den verkställande myndigheten har valt skulle ge samma resultat, men med mindre ingripande åtgärder än den utredningsåtgärd som anges i utredningsordern.

4. När den verkställande myndigheten beslutar att utnyttja den möjlighet som avses i punkterna 1 och 3, ska den först informera den utfärdande myndigheten, som kan besluta att dra tillbaka eller komplettera utredningsordern.
5. Om i enlighet med punkt 1 den utredningsåtgärd som anges i utredningsordern inte finns i den verkställande statens lagstiftning eller inte skulle vara tillgänglig i ett liknande inhemskt ärende och det inte finns någon annan utredningsåtgärd som skulle ge samma resultat som den begärda utredningsåtgärden, ska den verkställande myndigheten meddela den utfärdande myndigheten att det inte har varit möjligt att tillhandahålla den begärda hjälpen.

Artikel ~~1244~~

Skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel $\Rightarrow$ 1.2 $\Leftarrow$ ~~1.4~~ får erkännande eller verkställighet av en utredningsorder vägras i den verkställande staten, om
  - (a) det enligt den verkställande statens lagstiftning finns immunitet eller privilegier som gör det omöjligt att verkställa utredningsordern eller det finns regler om fastställande och begränsning av straffrättsligt ansvar som hänför sig till tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier som gör det omöjligt att verkställa utredningsordern,
  - (b) verkställigheten av utredningsordern i ett enskilt fall skulle skada väsentliga nationella säkerhetsintressen, äventyra informationskällan eller innebära användning av konfidentiella uppgifter om särskild underrättelseverksamhet,
  - (c) utredningsordern har utfärdats inom ramen för ett förfarande som avses i artikel ~~54~~ b och c och utredningsåtgärden inte skulle vara tillåten enligt den verkställande statens lagstiftning i ett liknande inhemskt ärende,
  - (d) verkställigheten av utredningsordern skulle strida mot principen om *ne bis in idem*,
  - (e) utredningsorden avser ett brott som påstås ha begåtts utanför den utfärdande statens territorium och helt eller delvis på den verkställande statens territorium och den gärning för vilket utredningsordern utfärdas inte utgör ett brott i den verkställande staten,
  - (f) det finns goda skäl att anta att verkställandet av den utredningsåtgärd som angetts i den europeiska utredningsordern skulle vara oförenligt med den verkställande statens skyldigheter enligt artikel 6 i EU-fördraget och stadgan,
  - (g) det handlande för vilket utredningsordern har utfärdats inte utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, såvida det inte gäller ett brott som förtecknas i de brottskategorier som anges i bilaga ~~IXD~~, enligt uppgift från den utfärdande myndigheten i utredningsordern, om maximistraffet för den gärningen i den utfärdande staten är fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tre år eller mer, eller
  - (h) användningen av den utredningsåtgärd som anges i utredningsordern enligt den verkställande statens lagstiftning är begränsad till en förteckning över brott eller en brottskategori eller till brott som är belagda med ett visst minimistraff, där det brott som avses i utredningsordern inte är inkluderat.

2. Punkt 1 g och h ~~ä~~ ska ~~inte~~ inte vara tillämplig på de utredningsåtgärder som avses i artikel ~~114~~ 2.
3. Om utredningsordern avser ett brott rörande skatter eller avgifter, tullar och valutatransaktioner, får den verkställande myndigheten inte vägra erkännande eller verkställighet med motiveringen att det i den verkställande statens lagstiftning inte föreskrivs samma typ av skatt eller avgift eller att den lagstiftningen inte innehåller någon reglering i fråga om skatter, avgifter, tullar eller valutatransaktioner av samma art som i den utfärdande statens lagstiftning.
4. I de fall som avses i punkt 1 a, b, d, e och f ska den verkställande myndigheten, innan den fattar beslut om att helt eller delvis inte erkänna eller inte verkställa en utredningsorder, på lämpligt sätt samråda med den utfärdande myndigheten och om lämpligt anmoda den utfärdande myndigheten att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter.
5. I det fall som avses i punkt 1 a ska den verkställande myndigheten, när upphävandet av privilegier eller immunitet åvilar en myndighet i den verkställande staten, omedelbart begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, ska den utfärdande myndigheten begära detta hos den berörda myndigheten eller organisationen.

Artikel ~~134~~ 2

Tidsfrister för erkännande och verkställighet

1. Beslutet om erkännande eller verkställighet ska av utredningsordern ska fattas och utredningsåtgärden vidtas lika skyndsamt och med samma prioritetsgrad som för ett liknande inhemskt ärende och under alla omständigheter inom de tidsfrister som anges i denna artikel.
- ~~2. Om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har angett att det, på grund av tidsfrister i förfarandet, brottets svårhetsgrad eller andra särskilt brådskande omständigheter, är nödvändigt med en kortare tidsfrist än den som anges i denna artikel eller om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har angett att utredningsåtgärden måste genomföras en särskild dag, ska den verkställande myndigheten ta största möjliga hänsyn till detta krav.~~
2. ~~3.~~ ⇒ Om det inte har angetts att ärendet är brådskande ska den verkställande myndigheten fatta
  - a) ~~Det~~ beslutet om erkännande eller verkställighet av utredningsordern ska fattas av den verkställande myndigheten så snart som möjligt och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5, senast 30 dagar efter det att den behöriga verkställande myndigheten mottog utredningsordern.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

- ⇒ b) utföra utredningsåtgärden utan dröjsmål och senast 90 dagar efter att ha fattat det beslut som avses i led a, ~~S~~ såvida det inte finns skäl för uppskov enligt artikel 15 eller de bevis som ~~anges~~ ska avses i den utredningsåtgärd som omfattas av utredningsordern redan finns i den verkställande statens besittning, ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål genomföra

~~utredningsåtgärden och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5, senast 90 dagar efter det att beslutet enligt punkt 3 fattades.~~

⇩ nytt

3. Om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har angett att det, på grund av tidsfrister i förfarandet, brottets svårhetsgrad eller andra särskilt trängande omständigheter, är nödvändigt med en kortare tidsfrist än den som anges i denna artikel, eller om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har angett att utredningsåtgärden måste genomföras en bestämd dag, ska den verkställande myndigheten behandla denna begäran med förtur och i största möjliga utsträckning ta hänsyn till detta när utredningsåtgärden verkställs.
4. Om utredningsordern avser åtgärder som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och under en viss tidsperiod enligt artikel 28, avlyssning av telekommunikation enligt artikel 31 eller gränsöverskridande övervakning enligt artikel 30, ska den verkställande myndigheten
  - (a) betrakta begäran som att den bör behandlas omedelbart,
  - (b) utan dröjsmål fatta beslut om erkännande eller verkställighet,
  - (c) om nödvändigt för att säkerställa åtgärdens effektivitet, tillåta provisorisk verkställighet i avvaktan på beslutet om erkännande eller verkställighet av utredningsordern.
5. Den provisoriska verkställigheten av en åtgärd som avses i punkt 4 c ska avbrytas om erkännande eller verkställighet av utredningsordern vägras. Material som har inhämtats får endast användas om det är absolut nödvändigt för att avvärja ett omedelbart och allvarligt hot mot allmän säkerhet. Den verkställande myndigheten ska underrättas om all sådan användning och om skälen till den.

↓ 2014/41/EU

⇒ nytt

6. ~~5.~~ Om det i ett enskilt fall inte är praktiskt möjligt för den behöriga verkställande myndigheten att respektera tidsfristen i punkt ~~3~~ ⇒ 2 a ⇐ eller att genomföra åtgärden ⇒ inom den kortare tidsfrist eller ⇐ på den specifika dag som anges i punkt ⇒ 3 ⇐ ~~2~~, ska den utan dröjsmål på valfritt sätt underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen och hur lång tid som uppskattningsvis behövs för att beslutet ska kunna fattas. I ett sådant fall får den tidsfrist som anges i punkt ~~3~~ ⇒ 2 a ⇐ förlängas med högst 30 dagar.
7. ~~6.~~ Om det i ett enskilt fall inte är praktiskt möjligt för den behöriga verkställande myndigheten att respektera tidsfristen i punkt 4 ⇒ 2 b ⇐, ska den utan dröjsmål på valfritt sätt underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen samt samråda med den utfärdande myndigheten om när det är lämpligt att vidta utredningsåtgärden.

⇩ nytt

8. Om verkställighet av en utredningsorder försenas på grund av privilegier eller immunitet enligt den verkställande statens nationella rätt ska den tidsfrist som anges

i punkterna 1–4 börja löpa först från och med den dag då den verkställande myndigheten informeras om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

Artikel ~~1413~~

Överlämnande av bevismaterial

1. Den verkställande myndigheten ska utan onödigt dröjsmål till den utfärdande staten överlämna det bevismaterial som har inhämtats eller som de behöriga myndigheterna i den verkställande staten redan har i sin besittning till följd av verkställigheten av den europeiska utredningsordern.

Om det begärs i utredningsordern och det är möjligt enligt den verkställande statens lagstiftning, ska bevismaterialet omedelbart överlämnas till de behöriga myndigheterna i den utfärdande stat som bistår vid verkställandet av utredningsordern i enlighet med artikel ~~109~~.4.

2. Överlämnandet av bevismaterial får skjutas upp i avvaktan på ett beslut i fråga om ett rättsmedel, om det inte i utredningsordern har angetts tillräckliga skäl för att ett omedelbart överlämnande är absolut nödvändigt för att man ska kunna garantera ett korrekt genomförande av utredningarna eller skyddet av individuella rättigheter. Överlämnandet av bevismaterial ska dock skjutas upp om det skulle orsaka den berörda personen allvarlig och ohjälplig skada. ☒ ☒
3. När den verkställande myndigheten överlämnar det bevismaterial som inhämtats, ska den ange om den kräver att bevismaterialet återlämnas till den verkställande staten så snart som det inte längre behövs i den utfärdande staten.
4. Om de berörda föremålen, handlingarna eller uppgifterna även är relevanta för andra förfaranden, får den verkställande myndigheten på uttrycklig begäran och efter samråd med den utfärdande myndigheten tillfälligt överlämna bevismaterialet, på villkor att det återlämnas till den verkställande staten så snart som det inte längre behövs i den utfärdande staten eller vid varje annan tidpunkt eller varje annat tillfälle som de behöriga myndigheterna kommer överens om.

↓ nytt

5. Den verkställande myndigheten ska i tillämpliga fall ange om användningen av sådana bevis omfattas av villkoren i artikel 21.

↓ 2014/41/EU

Artikel 15

Skäl för uppskov av erkännande eller verkställighet

1. Erkännande eller verkställighet av utredningsordern får skjutas upp i den verkställande staten, om

- (a) verkställigheten riskerar att inverka menligt på en pågående brottsutredning eller lagföring av brott, under den tid som den verkställande staten bedömer skäligt,
- (b) de berörda föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan används inom ramen för andra förfaranden, till dess att de inte längre behövs för detta ändamål.

↓ 2023/2843 Art. 11.3

2. Så snart som skälet för uppskovet inte längre föreligger, ska den verkställande myndigheten genast vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa utredningsordern och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

Artikel 16

Skyldighet att informera

1. Den ~~behöriga~~ myndighet i den verkställande staten som tar emot utredningsordern ska utan dröjsmål och under alla omständigheter inom en vecka efter det att utredningsordern har mottagits bekräfta mottagandet genom att fylla i och avsända formuläret i bilaga ~~II~~.

Om en centralmyndighet har utsetts i enlighet med artikel ~~7.3~~ ⇒ 52 ⇐, är ~~denna~~ ☒ den ☒ skyldighet ☒ som fastställs i första stycket ☒ tillämplig både på centralmyndigheten ☒ i den verkställande staten ☒ och på den verkställande myndighet som tar emot utredningsordern ~~via~~ ☒ från en sådan ☒ centralmyndighet.

I de fall som avses i artikel ~~7.68.4~~ är ~~denna~~ ☒ den ☒ skyldighet ☒ som fastställs i det första stycket ☒ tillämplig på både den ~~behöriga~~ myndighet som först tog emot utredningsordern och den verkställande myndighet till vilken utredningsordern slutligen översänds.

↓ 2023/2843 Art. 11.4 a
⇒ nytt

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel ~~11.4 och 11.510.4 och 10.5~~ ska den verkställande myndigheten omedelbart och på valfritt sätt informera den utfärdande myndigheten
- a) om det är omöjligt för den verkställande myndigheten att fatta ett beslut om erkännande eller verkställighet på grund av att det formulär som tillhandahålls enligt bilaga ~~IA~~ är ofullständigt eller uppenbart felaktigt,
  - b) om den verkställande myndigheten i samband med verkställigheten av den utredningsordern utan ytterligare undersökningar anser det lämpligt att vidta utredningsåtgärder som ursprungligen inte var planerade eller som inte närmare kunde anges när utredningsordern utfärdades, så att den utfärdande myndigheten kan vidta ytterligare åtgärder i det enskilda fallet, eller

- c) om den verkställande myndigheten i ett enskilt fall fastställer att den inte kan iaktta de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 109.

På begäran av den utfärdande myndigheten ska informationen utan dröjsmål bekräftas i enlighet med artikel $\Rightarrow$ 51 $\Leftarrow$ 5a.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
→₁ 2023/2843 Art. 11.4 b

3. →₁ Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1140.4 och 1140.5 ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål informera den utfärdande myndigheten. ←
- a) om varje beslut som antas i enlighet med artiklarna 1140 eller 1211,
- b) om varje beslut om att verkställighet eller erkännande av en ~~europaisk~~ utredningsorder har skjutits upp, om skälen till uppskjutandet, och om möjligt hur långt uppskovet väntas bli.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

⊠ KAPITEL IV ⊠

⊠ RÄTTSMEDEL, SKYDDSÅTGÄRDER OCH ANSVAR ⊠

Artikel 1714

Rättsmedel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ⊠ effektiva ⊠ rättsmedel som är likvärdiga dem som är tillgängliga i ett liknande inhemskt ärende $\Rightarrow$ är tillgängliga för misstänka, tilltalade och andra personer vars rättigheter påverkas negativt av $\Leftarrow$ ~~kan tillämpas på~~ de utredningsåtgärder som anges i utredningsordern. $\Rightarrow$ Om utredningsordern utfärdas för att inhämta bevis som de behöriga myndigheterna i den verkställande staten redan har i sin besittning ska medlemsstaterna säkerställa att rättsmedel likvärdiga med dem som finns tillgängliga i ett liknande inhemskt ärende är tillgängliga i den verkställande staten för misstänkta, tilltalade och alla andra personer vars rättigheter påverkas negativt så att de har möjlighet att bestrida lagenligheten i de utredningsåtgärder som genomförs för att samla in dessa bevis. $\Leftarrow$
2. De sakliga skälen för utfärdandet av en utredningsorder får prövas endast i talan som väcks i den utfärdande staten, utan att detta påverkar garantierna avseende grundläggande rättigheter i den verkställande staten.
3. Om det inte urholkar den konfidentialitet som gäller för utredningen enligt artikel 2019.1, ska den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att det lämnas information om möjligheterna i nationell rätt att utnyttja rättsmedel när dessa blir tillämpliga och i god tid för att de verkligen ska kunna användas.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att tidsfristerna för att utnyttja rättsmedlen är samma som de som föreskrivs i liknande inhemska ärenden och att de tillämpas så att berörda parter garanteras en faktisk möjlighet att utnyttja dessa rättsmedel.

5. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska underrätta varandra om de rättsmedel som utnyttjas mot utfärdande, erkännande eller verkställighet av en utredningsorder. ⇨ Den verkställande myndigheten ska informera den utfärdande myndigheten om rättsmedel utnyttjas för att bestrida lagenligheten i utredningsåtgärder som genomförs för att inhämta bevis, om en utredningsorder har utfärdats för att inhämta bevis som behöriga myndigheter i den verkställande staten redan har i sin besittning. ⇐
6. Väckande av talan ska inte leda till att verkställigheten av utredningsåtgärden avbryts med undantag för de fall där det skulle ha en sådan verkan i liknande inhemska ärenden.
7. Den utfärdande staten ska beakta en framgångsrik talan mot erkännandet eller verkställigheten av en utredningsorder i enlighet med dess nationella lagstiftning. Utan att det påverkar nationella processrättsliga regler ska medlemsstaterna säkerställa att man vid straffrättsliga förfaranden i den utfärdande staten respekterar rätten till försvar och ett rättvist förfarande vid bedömningen av det bevismaterial som erhållits med anledning av utredningsordern.

Artikel ~~184~~7

Tjänstemäns straffrättsliga ansvar

När tjänstemän från den utfärdande staten befinner sig på den verkställande statens territorium i samband med tillämpningen av ☒ denna avdelning ☒ ~~detta direktiv~~, ska de likställas med tjänstemän i den verkställande staten vad gäller brott som de utsätts för eller begår.

Artikel ~~194~~8

Tjänstemäns civilrättsliga ansvar

1. När tjänstemän från en medlemsstat befinner sig på en annan medlemsstats territorium i samband med tillämpningen av ☒ denna avdelning ☒ ~~detta direktiv~~, ska den förstnämnda medlemsstaten vara ansvarig för skador som dess tjänstemän vållar i samband med uppdraget, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat på vars territorium tjänstemännen verkar.
2. Den medlemsstat på vars territorium de skador som avses i punkt 1 orsakas ska ersätta skadorna enligt de villkor som gäller för skada som orsakas av dess egna tjänstemän.
3. Den medlemsstat vars tjänstemän har orsakat en person skada på någon annan medlemsstats territorium ska fullt ut ersätta den sistnämnda staten för det belopp som denna har betalat ut till de skadelidande eller deras rättsinnehavare.
4. Utan att det påverkar rättigheterna gentemot tredje man och tillämpningen av punkt 3, ska varje medlemsstat i de fall som nämns i punkt 1 avstå från att kräva ersättning för skador den har vållats av en annan medlemsstat.

Artikel ~~204~~9

Konfidentialitet

1. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten vid verkställandet av en

utredningsorder på vederbörligt sätt beaktar den konfidentialitet som gäller för utredningen.

2. Den verkställande myndigheten ska i enlighet med nationell lagstiftning garantera konfidentialitet för utredningsordern och dess innehåll, utom i den utsträckning som behövs för att verkställa utredningsåtgärden. Om den verkställande myndigheten inte kan uppfylla konfidentialitetskravet, ska den utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten om detta.
3. Den utfärdande myndigheten ska i enlighet med nationell rätt och såvida inte annat anges av den verkställande myndigheten säkerställa att inget bevismaterial och ingen information som den verkställande myndigheten lämnat offentliggörs, utom då det är nödvändigt att röja uppgifterna för de utredningar eller förfaranden som beskrivs i den europeiska utredningsordern.
4. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att banker inte avslöjar för den berörda bankkunden eller för annan tredje person att information har överförts till den utfärdande staten enligt artiklarna 26 och 27 eller att en utredning pågår.

↓ nytt

5. Punkterna 1–4 ska inte påverka tillämpningen av artikel 21 om villkoren för senare användning och vidareöverföring av uppgifter eller bevis.

Artikel 21

Villkor för senare användning och vidareöverföring av uppgifter eller bevis

1. Om uppgifter eller bevis har inhämtats till följd av verkställigheten av en utredningsorder eller i enlighet med artiklarna 33 och 34, och det i ett liknande inhemskt ärende i den verkställande statens eller den underrättade medlemsstatens rätt föreskrivs villkor som begränsar användningen av uppgifter eller bevis för andra ändamål än de för vilka de samlades in, ska den behöriga myndigheten i den medlemsstaten, vid den tidpunkt då uppgifterna eller bevisen överförs och, när det gäller en underrättelse enligt artiklarna 33 eller 34, utan dröjsmål och senast inom 96 timmar efter mottagandet av underrättelsen, ange att sådana villkor även gäller i den medlemsstat som inhämtade uppgifter eller bevis enligt denna avdelning.
2. Den utfärdande myndigheten eller, i tillämpliga fall, den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten (*den begärande myndigheten*) ska inhämta föregående samtycke från den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten (*den anmodade myndigheten*) till att dessa uppgifter eller bevis används för andra ändamål än de för vilka de samlades in, eller till att uppgifter eller bevis överlämnas till en annan medlemsstat, ett tredjeland eller en internationell organisation i följande fall:
  - (a) Om villkor har föreskrivits i enlighet med punkt 1, innan uppgifterna eller bevisen används för andra ändamål än de för vilka de samlades in.
  - (b) I samtliga fall, innan uppgifterna eller bevisen överförs till en annan medlemsstat, ett tredjeland eller en internationell organisation.
3. En begäran om samtycke enligt punkt 2 i formuläret i bilaga IV ska fyllas i och undertecknas av den begärande myndigheten, som också ska intyga att innehållet är

riktigt och korrekt. Den ska översättas till ett officiellt språk i den anmodade medlemsstaten eller till ett annat språk som godtas av den staten i enlighet med artikel 6.2.

4. Den anmodade myndigheten ska fatta ett beslut om begäran så snart som möjligt och senast 14 dagar efter mottagandet. Om det inte är praktiskt möjligt att iaktta denna tidsfrist ska den anmodade myndigheten utan dröjsmål underrätta den begärande myndigheten och ange skälen till detta, i vilket fall tidsfristen får förlängas med högst tio dagar.
5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 6 ska samtycke ges utom i följande situationer:
  - (a) Det föreligger ett skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet av en utredningsorder, eller i tillämpliga fall ett skäl för invändning enligt artikel 33 eller 34.
  - (b) Den begärda användningen eller vidareöverföringen skulle påverka en pågående brottsutredning eller lagföring.
  - (c) Villkoren i kapitel V i förordning (EU) 2016/679 eller kapitel V i direktiv (EU) 2016/680 är inte uppfyllda.

Beslutet enligt punkt 4 får skjutas upp till dess att ett sådant skäl inte längre föreligger.

6. Den anmodade myndigheten får, som ett villkor för att ge sitt samtycke till överföring av uppgifter eller bevis till en annan medlemsstat, ett tredjeland eller en internationell organisation, kräva att begäran om samtycke åtföljs av en utredningsorder, en begäran om ömsesidig rättslig hjälp eller ett likvärdigt instrument för rättsligt samarbete som utfärdats av de myndigheter som är behöriga i det specifika fallet. Om det på grund av ett omedelbart och allvarligt hot mot allmän säkerhet inte är möjligt att inhämta föregående samtycke får uppgifter eller bevis användas eller överföras utan dröjsmål, förutsatt att den anmodade myndigheten underrättas inom 24 timmar och informeras om skälen till varför ärendet är brådskande.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

KAPITEL IV

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR VISSA UTREDNINGSÅTGÄRDER

Artikel 22

Tillfälligt överförande till den verkställande staten av frihetsberövade personer för vidtagande av en utredningsåtgärd

1. En utredningsorder får utfärdas för ett tillfälligt överförande av en frihetsberövad person i den verkställande staten för vidtagande av en utredningsåtgärd som syftar till bevisinhämtning och vars vidtagande kräver den personens närvaro på den

- utfärdande statens territorium, under förutsättning att denne inom utsatt tid återförs av den verkställande staten.
2. Utöver de skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet som anges i artikel ~~124~~ får verkställigheten av utredningsordern också vägras om
    - (a) den frihetsberövade personen inte ger sitt samtycke, eller
    - (b) överförandet kan medföra att den tid som personen är frihetsberövad förlängs.
  3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 a ska den frihetsberövades juridiska ombud, om den verkställande staten anser det nödvändigt med hänsyn till personens ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd, ges möjlighet att yttra sig om det tillfälliga överförandet.
  4. I fall som avses i punkt 1 ska överförandet av en frihetsberövad person via en tredje medlemsstats territorium (~~nedan kallad transitmedlemsstaten~~) beviljas efter det att en ansökan, åtföljd av alla nödvändiga handlingar, har inkommit.
  5. Praktiska åtgärder i samband med det tillfälliga överförandet av personen, inklusive de särskilda omständigheterna för dennes frihetsberövande i den utfärdande staten, och de datum då denne måste överföras från och återföras till den verkställande statens territorium ska överenskommas mellan den utfärdande staten och den verkställande staten, med garantier om att den berörda personens fysiska och psykiska tillstånd, liksom den säkerhetsnivå som krävs i den utfärdande staten, tas i beaktande.
  6. Den person som överförs ska vara frihetsberövad på den utfärdande medlemsstats territorium och i tillämpliga fall på transitmedlemsstats territorium, för gärningar eller domar för vilka denne har frihetsberövats i den verkställande staten, om inte den verkställande staten begär att personen släpps.
  7. Tiden för frihetsberövande på den utfärdande statens territorium ska avräknas från den tid som den berörda personen är eller kommer att vara frihetsberövad på den verkställande statens territorium.
  8. Utan att det påverkar punkt 6 får en person som överförs inte lagföras eller frihetsberövas eller underkastas någon annan inskränkning i sin personliga frihet i den utfärdande staten för gärningar som begåtts eller domar som avkunnats före personens avfärd från den verkställande statens territorium och som inte anges i utredningsordern.
  9. Den immunitet som avses i punkt 8 ska upphöra att gälla om den överförda personen, trots att han eller hon har haft möjlighet att lämna territoriet under en sammanhängande period av 15 dagar då hans eller hennes närvaro inte längre påkallas av de utfärdande myndigheterna,
    - (a) ändå stannat kvar där, eller
    - (b) har återvänt dit efter att ha lämnat territoriet.
  10. Kostnader i samband tillämpningen av denna artikel ska bäras i enlighet med artikel ~~54~~, förutom de kostnader som uppstår i samband med överförandet av personen till och från den utfärdande staten och som ska bäras av den staten.

Artikel 23

Tillfälligt överförande till den verkställande staten av frihetsberövade personer för vidtagande av en utredningsåtgärd

1. En utredningsorder får utfärdas för ett tillfälligt överförande av en frihetsberövad person i den utfärdande staten för vidtagande av en utredningsåtgärd som syftar till bevisinhämtning och vars vidtagande kräver att personen är närvarande på den verkställande statens territorium.
2. Artikel 22.2 a och 22.3–22.9 ska i tillämpliga delar gälla för tillfälligt överförande enligt den här artikeln.
3. Kostnader i samband med tillämpningen av denna artikel ska bäras i enlighet med artikel ~~54~~²⁴, med undantag för de kostnader som uppstår i samband med överförandet av den berörda personen till och från den verkställande staten och som ska bäras av den utfärdande staten.

Artikel 24

Hörande genom videokonferens eller annan ☒ teknik för distanskommunikation ☒ ~~ljud- och bildöverföring~~

1. Om en person befinner sig på en verkställande medlemsstats territorium och ska höras som vittne eller sakkunnig av den utfärdande medlemsstatens behöriga myndigheter får den utfärdande myndigheten utfärda en utredningsorder i syfte att låta höra vittnet eller den sakkunnige genom videokonferens eller annan ☒ teknik för distanskommunikation ☒~~ljud- och bildöverföring~~ i enlighet med punkterna 5, ~~6~~ och ~~7~~.

Den utfärdande myndigheten får också utfärda en utredningsorder i syfte att höra en misstänkt eller tilltalad person genom videokonferens eller annan ~~ljud- och bildöverföring~~ ☒ teknik för distanskommunikation ☒. ⇒ om denna åtgärd sker i bevisinhämtningssyfte och inte går utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål ⇐.
2. Utöver de skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet som avses i artikel ~~12~~⁴⁴ får verkställigheten av en utredningsorder vägras om ~~⇒~~ den ☒ berörda ☒ misstänkta eller tilltalade inte ger sitt samtycke. ~~eller~~
~~b) verkställigheten av en sådan utredningsåtgärd i ett särskilt fall skulle strida mot grundläggande principer i den verkställande statens lagstiftning.~~
3. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska enas om de praktiska arrangemangen. När den verkställande myndigheten godkänner sådana åtgärder ska den åta sig att
  - (a) kalla vittnet eller den sakkunnige att inställa sig, med angivande av tidpunkten och platsen för förhöret,
  - (b) kalla den misstänkte eller tilltalade personen att inställa sig för förhöret i enlighet med närmare föreskrifter i den verkställande statens lagstiftning och informera dessa personer om deras rättigheter i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning i så god tid att de faktiskt kan utöva sin rätt till försvar,
  - (c) kontrollera identiteten på den person som ska höras.

4. Om den verkställande myndigheten i ett specifikt fall inte har tillgång till de tekniska hjälpmedel som behövs för ett förhör genom videokonferens ☒ eller annan teknik för distanskommunikation ☒ får den utfärdande staten ställa dessa till förfogande efter ömsesidig överenskommelse.
5. Om hörandet sker genom videokonferens eller annan ~~ljud- och bildöverföring~~ ☒ teknik för distanskommunikation ☒ ska följande bestämmelser gälla:
- (a) En behörig myndighet i den verkställande staten ska vara närvarande vid förhöret, vid behov biträdd av en tolk, och ska också vara ansvarig för att kontrollera både identiteten hos den person som ska höras och att grundläggande principer i den verkställande statens lagstiftning iakttas.
~~Om den verkställande myndigheten anser att grundläggande principer i den verkställande statens lagstiftning åsidosätts under förhöret, ska den omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att förhöret fortsätter i enlighet med dessa principer.~~
  - (b) Den utfärdande och den verkställande statens behöriga myndigheter ska vid behov komma överens om åtgärder för att skydda den person som ska höras.
  - (c) Förhöret ska hållas direkt av eller under ledning av den utfärdande statens behöriga myndighet, i enlighet med den statens lagar.
  - (d) På begäran av den utfärdande staten eller den person som ska höras, ska den verkställande staten säkerställa att den person som ska höras ~~vid behov~~ ☒ om nödvändigt ☒ biträds av en tolk.
  - (e) Misstänkta eller tilltalade personer ska innan förhöret äger rum informeras om de processuella rättigheter som tillkommer dem enligt den verkställande statens eller den utfärdande statens lagstiftning, inbegripet rätten att inte vittna. Vittnen och sakkunniga får åberopa den rätt att inte vittna som tillkommer dem enligt antingen den verkställande eller den utfärdande statens lagstiftning och ska informeras om denna rättighet innan förhöret äger rum.
6. Utan att det påverkar åtgärder som överenskommit för skydd av berörda personer ska den verkställande myndigheten efter förhörets slut upprätta ett protokoll med uppgifter om datum och plats för förhöret, den hörda personens identitet och, om andra personer har deltagit i förhöret i den verkställande staten, samtliga personers identitet och uppgift om i vilken egenskap de har deltagit, alla eventuella edsavläggelser samt under vilka tekniska omständigheter förhöret har ägt rum. Den verkställande myndigheten ska överlämna handlingen till den utfärdande myndigheten.
7. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att när den person som ska höras på dess territorium i enlighet med denna artikel vägrar att vittna, trots att denne är skyldig att göra det, eller avger falskt vittnesmål ska den nationella lagstiftningen tillämpas, på samma sätt som om förhöret ägde rum i ett nationellt förfarande.

Artikel 25

Hörande genom telefonkonferens

1. Om en person befinner sig på en medlemsstats territorium och ska höras som vittne eller sakkunnig av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat får den

utfärdande myndigheten i den senare staten, om det är olämpligt eller omöjligt för den person som ska höras att inställa sig personligen i den medlemsstaten, och sedan andra lämpliga metoder har undersökts, utfärda en utredningsorder för att höra ett vittne eller en sakkunnig genom telefonkonferens i enlighet med punkt 2.

2. Om inget annat överenskommits ska artikel 24.3, 24.5, 24.6 och 24.7 i tillämpliga delar gälla för hörande genom telefonkonferens.

Artikel 26

Information om bankkonton och andra konton för finansiella transaktioner

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att fastställa om en fysisk eller juridisk person som är föremål för det berörda straffrättsliga förfarandet innehar eller kontrollerar ett eller flera konton, oavsett av vilket slag, i någon bank på den verkställande statens territorium, och, om så är fallet, erhålla all detaljerad information om de identifierade kontona.
2. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som behövs för att informationen i punkt 1 ska kunna lämnas, på de villkor som anges i denna artikel.
3. Den information som avses i punkt 1 ska, om detta begärs i utredningsordern, även omfatta konton för vilka den person som är föremål för det berörda straffrättsliga förfarandet innehar fullmakt.
4. Den skyldighet som fastställs i denna artikel ska enbart gälla i den mån informationen finns hos den kontoförande banken.
5. Den utfärdande myndigheten ska i utredningsordern ange skälen till att den anser att den begärda informationen sannolikt är av betydande värde för det berörda straffrättsliga förfarandet och på vilka grunder den antar att banker i den verkställande staten för dessa konton och, i den utsträckning det är möjligt, vilka banker som kan vara berörda. Den ska också i utredningsordern lämna all tillgänglig information som kan underlätta dess verkställighet.
6. En utredningsorder får också utfärdas i syfte att fastställa om en fysisk eller juridisk person som är föremål för det berörda straffrättsliga förfarandet innehar ett eller flera konton i något annat finansiellt institut än en bank på den verkställande statens territorium. Punkterna 3, 4 och 5 ska gälla i tillämpliga delar. I detta fall, och utöver de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som avses i artikel 1244, får utredningsorderns verkställighet också vägras om utredningsåtgärdens verkställighet inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt fall.

Artikel 27

Information om banktransaktioner och andra finansiella transaktioner

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att erhålla detaljerad information om särskilda bankkonton och om de transaktioner som har genomförts under en bestämd period på ett eller flera konton som anges i utredningsordern, inbegripet detaljerad information om alla sändande och mottagande konton.
2. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som behövs för att informationen i punkt 1 ska kunna lämnas, på de villkor som anges i denna artikel.
3. Den skyldighet som fastställs i denna artikel ska enbart gälla i den mån informationen finns hos den bank där kontot innehas.

4. Den utfärdande myndigheten ska i utredningsordern ange skälen till att den anser att den begärda informationen är relevant för det berörda straffrättsliga förfarandet.
5. En utredningsorder får också utfärdas i fråga om den information som anges i punkt 1 med hänvisning till finansiella transaktioner som utförts av andra finansiella institut än banker. Punkterna 3 och 4 ska gälla i tillämpliga delar. I detta fall, och utöver de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som avses i artikel ~~1244~~, får utredningsorderns verkställighet också vägras om utredningsåtgärdens verkställighet inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt fall.

Artikel 28

Utredningsåtgärder som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och under en viss tidsperiod

1. När utredningsordern utfärdas för verkställighet av en utredningsåtgärd som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och under en viss tidsperiod, såsom
  - (a) övervakning av banktransaktioner eller andra finansiella transaktioner som genomförs på ett eller flera bestämda konton,
  - (b) kontrollerade leveranser på den verkställande statens territorium,

↓ nytt

- (c) övervakning på den verkställande statens territorium,
  - (d) installation och användning av en teknisk anordning som gör det möjligt att samla in plats-, ljud- och bilddata på den verkställande statens territorium,

↓ 2014/41/EU
⇒ nytt

får dess verkställighet, förutom av de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som anges i artikel ~~1244~~, vägras om verkställigheten av den berörda utredningsåtgärden inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende.

2. Den utfärdande staten och den verkställande staten ska komma överens om de praktiska arrangemangen i samband med den åtgärd som avses i punkt 1 b, ~~d~~ ⇒ c och ~~d~~ ⇐ och även i andra fall.
3. Den utfärdande myndigheten ska i sin utredningsorder ange varför den anser att den begärda informationen är relevant för det berörda straffrättsliga förfarandet.
4. Befogenhet att agera, leda och kontrollera insatser i samband med verkställigheten av en utredningsorder i enlighet med punkt 1 ska åvila de behöriga myndigheterna i den verkställande staten.

Artikel 29

Hemliga utredningar

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att begära att den verkställande staten bistår den utfärdande staten i brottsutredningar som genomförs av polismän med hemlig eller falsk identitet (~~nedan kallade~~ hemliga utredningar).

2. Den utfärdande myndigheten ska i utredningsordern ange varför den anser att den hemliga utredningen sannolikt är relevant för det straffrättsliga förfarandet. Beslut om erkännande och verkställighet av en utredningsorder som utfärdats i enlighet med denna artikel ska i varje enskilt fall fattas av de behöriga myndigheterna i den verkställande staten med vederbörlig hänsyn till dess nationella lagstiftning och förfaranden.
3. Förutom av de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som avses i artikel 1211, får den verkställande myndigheten vägra att verkställa en utredningsorder som avses i punkt 1 om
  - (a) verkställigheten av den hemliga utredningen inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende, eller
  - (b) det inte kunde nås någon överenskommelse om arrangemangen för de hemliga utredningarna i enlighet med punkt 4.
4. Hemliga utredningar ska genomföras i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden i den medlemsstat på vars territorium den hemliga utredningen äger rum. Befogenhet att agera, leda och kontrollera insatser i samband med den hemliga utredningen ska helt och hållet åvila de behöriga myndigheterna i den verkställande staten. Den utfärdande staten och den verkställande staten ska med vederbörlig hänsyn till sin nationella lagstiftning och sina nationella förfaranden komma överens om den hemliga utredningens varaktighet, de närmare villkoren och de berörda polismännens rättsliga ställning.

↓ nytt

Artikel 30

Gränsöverskridande övervakning

1. En utredningsorder får utfärdas inom ramen för de förfaranden som avses i artikel 5 a i syfte att tillåta att övervakning som inletts i den utfärdande staten fortsätter på den verkställande statens territorium, om övervakningen består i att polistjänstemän bedriver spaning på en person eller ett objekt och inbegriper ljud- eller bildupptagning eller annan dokumentation med tekniska hjälpmedel som handhas av polistjänstemän i syfte att inhämta bevis.
2. Skälen till den gränsöverskridande övervakningen ska anges i utredningsordern.
3. Utöver de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som anges i artikel 12 får verkställigheten av en utredningsorder enligt punkt 1 också vägras om den berörda utredningsåtgärden inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende. Den verkställande myndigheten får ställa samma villkor för sitt samtycke som den skulle göra i ett liknande inhemskt ärende.
4. De behöriga myndigheterna i den utfärdande staten och den verkställande staten ska komma överens om den gränsöverskridande övervakningens varaktighet och praktiska arrangemang, inbegripet användning av tekniska hjälpmedel och villkor för deltagande polistjänstemäns agerande. Polistjänstemän från den utfärdande staten som bedriver den gränsöverskridande övervakningen måste inskränka sitt agerande till att bedriva spaning och dokumentera den gränsöverskridande övervakningen och

får inte utöva tvångsbefogenheter eller bereda sig tillträde till privata lokaler på den verkställande statens territorium.

5. Den gränsöverskridande övervakningen ska på begäran överlåtas till polistjänstemän från den verkställande staten.
6. Genom undantag från punkt 1, och om det i vederbörligen motiverade brådskande fall inte är möjligt att utfärda och översända en utredningsorder innan den person eller det objekt som är under övervakning passerar gränsen till den verkställande statens territorium, får polistjänstemän från den utfärdande staten fortsätta att bedriva gränsöverskridande övervakning på den verkställande statens territorium, förutsatt att
  - (a) den myndighet som är behörig att utfärda och översända brådskande underrättelser, så snart polistjänstemännen från den utfärdande staten har passerat gränsen, på lämpligt sätt underrättar den myndighet som är behörig att ta emot brådskande underrättelser om den fortsatta övervakningen i den verkställande staten och om skälen till att fallet är brådskande,
  - (b) utredningsordern utfärdas och översänds till den verkställande myndigheten utan dröjsmål och senast 48 timmar efter den gränspassage som avses i led a med uppgift om skälen till varför den inte kunde översändas i förväg,
  - (c) den gränsöverskridande övervakningen genomförs i enlighet med eventuella instruktioner som utfärdats av behöriga myndigheter i den verkställande staten,
  - (d) den gränsöverskridande övervakningen omedelbart upphör om den verkställande myndigheten begär detta eller om erkännande eller verkställighet av utredningsordern vägras,
  - (e) om inget beslut om erkännande eller verkställighet av en utredningsorder fattas inom 24 timmar från det att utredningsordern översänts, den gränsöverskridande övervakningen är föremål för ett beslut av den verkställande myndigheten om att tillåta provisorisk verkställighet av gränsöverskridande övervakning i enlighet med artikel 13.4 c,
  - (f) om erkännande eller verkställighet av utredningsordern vägras eller provisorisk verkställighet av gränsöverskridande övervakning av annat skäl inte är tillåten enligt led e, material som inhämtas genom gränsöverskridande övervakning bara får användas om det är absolut nödvändigt för att avvärja ett omedelbart och allvarligt hot mot allmän säkerhet, och den verkställande myndigheten ska underrättas om all sådan användning och om skälen till den.
7. Den underrättelse som avses i punkt 6 a ska göras med hjälp av formuläret i bilaga V. Den ska översättas till ett officiellt språk i den underrättade medlemsstaten eller till ett annat språk som godtas av den underrättade medlemsstaten i enlighet med artikel 6.2. Om en sådan översättning av rimliga skäl inte kan tillhandahållas i tid får underrättelsen översändas på ett språk som i regel behärskas i andra medlemsstater.
8. Om den underrättade myndighet som avses i punkt 6 a är en annan än den verkställande myndigheten ska den omedelbart informera den verkställande myndigheten.

~~KAPITEL V~~

~~AVLYSSNING AV TELEKOMMUNIKATION~~

Artikel ~~3130~~

Avlyssning av telekommunikation med tekniskt bistånd från en annan medlemsstat

1. En utredningsorder får utfärdas för avlyssning av telekommunikation i den medlemsstat från vilken tekniskt bistånd är nödvändig.
2. Om mer än en medlemsstat har möjlighet att tillhandahålla fullständigt, nödvändigt tekniskt bistånd i fråga om samma avlyssning av telekommunikation ska utredningsordern skickas enbart till en av dem. Prioritet ska alltid ges till den medlemsstat där den person som är föremål för avlyssningen befinner sig eller kommer att befinna sig.
3. En utredningsorder som avses i punkt 1 ska också innehålla följande information:
  - (a) Information som gör det möjligt att identifiera det objekt som är föremål för avlyssning.
  - (b) Uppgift om önskad varaktighet för avlyssningen. ~~och~~
  - (c) Tillräcklig teknisk information, särskilt för att identifiera målet, i syfte att säkerställa att utredningsordern ska kunna verkställas.
4. Den utfärdande myndigheten ska i sin utredningsorder ange skälen till att den anser att den angivna utredningsåtgärden är relevant för det berörda straffrättsliga förfarandet.
5. Utöver de skäl för icke-erkännande och icke-verkställighet som anges i artikel 11, får verkställigheten av utredningsordern enligt punkt 1 också vägras om den berörda utredningsåtgärden inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende. Den verkställande staten får ställa samma villkor för sitt bifall som den skulle tillämpa i ett liknande inhemskt ärende.
6. En utredningsorder enligt punkt 1 får verkställas genom
  - (a) en överföring av telekommunikation direkt till den utfärdande staten, eller
  - (b) avlyssning, inspelning och därefter överföring av resultatet av avlyssningen av telekommunikationen till den utfärdande staten.

Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska samråda för att besluta huruvida avlyssningen ska genomföras i överensstämmelse med led a eller b.

↓ nytt

7. Om den period för vilken avlyssning av telekommunikation i den verkställande staten begärs är längre än den period för vilken sådana utredningsåtgärder har beslutats eller får genomföras enligt den verkställande statens rätt ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål informera den utfärdande myndigheten om

detta och ange om det är möjligt att förlänga denna period. Om den utfärdande myndigheten har för avsikt att förlänga avlyssningen av telekommunikation i den verkställande staten utöver den tidsperiod som anges i den ursprungliga utredningsordern måste en ny utredningsorder utfärdas.

↓ 2014/41/EU

8. ~~7.~~ Vid utfärdandet av en utredningsorder enligt punkt 1 eller under avlyssningen får den utfärdande myndigheten om den har särskilda skäl för detta också begära en transkribering, avkodning eller dekryptering av inspelningen, med förbehåll för ett godkännande från den verkställande myndighetens sida.
9. ~~8.~~ Kostnader i samband med tillämpningen av denna artikel ska bäras i enlighet med artikel ~~54~~~~24~~, med undantag för de kostnader som uppstår i samband med transkriberingen, avkodningen och dekrypteringen av de avlyssnade meddelandena och som ska bäras av den utfärdande staten.

KAPITEL VI

PROVISORISKA ÅTGÄRDER

Artikel 32

Provisoriska åtgärder

1. Den utfärdande myndigheten får utfärda en utredningsorder för vidtagande av alla åtgärder i syfte att provisoriskt förhindra att material som kan användas som bevis förstörs, omvandlas, flyttas, överlämnas eller bortskaffas.
2. Den verkställande myndigheten ska snarast fatta beslut om den provisoriska åtgärden och meddela detta, om praktiskt möjligt inom 24 timmar efter det att utredningsordern har mottagits.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

3. När en provisorisk åtgärd som avses i punkt 1 begärs, ska den utfärdande myndigheten i utredningsordern ange huruvida bevismaterialet ska överföras till den utfärdande staten, eller stanna kvar i den verkställande staten. Den verkställande myndigheten ska erkänna och verkställa en sådan utredningsorder och överföra bevismaterialet i enlighet med ☒ de tillämpliga ☒ förfaranden som anges i detta direktiv.
4. När en utredningsorder, i enlighet med punkt 3, åtföljs av en instruktion om att bevismaterialet ska stanna kvar i den verkställande staten ska den utfärdande myndigheten ange vilken dag som den provisoriska åtgärd som avses i punkt 1 ska hävas eller den förväntade dagen för överlämnandet av begäran om att bevismaterialet ska överföras till den utfärdande staten.
5. Den verkställande staten får, efter samråd med den utfärdande staten, i enlighet med sin nationella lagstiftning och praxis fastställa lämpliga villkor mot bakgrund av omständigheterna i ärendet för att begränsa den tid under vilken de provisoriska åtgärder som avses i punkt 1 bibehålls. Om den verkställande myndigheten i enlighet

med dessa villkor avser att häva den provisoriska åtgärden, ska den underrätta den utfärdande staten om detta och ge den möjlighet att lämna synpunkter. Den utfärdande myndigheten ska genast underrätta den verkställande myndigheten om att den provisoriska åtgärd som avses i punkt 1 har hävts.

⊠ KAPITEL VII ⊠

⊠ UNDERRÄTTELSE OM GRÄNSÖVERSKRIDANDE UTREDNINGSÅTGÄRDER SOM GENOMFÖRS UTAN TEKNISKT BISTÅND FRÅN EN ANNAN MEDLEMSSTAT ⊠

Artikel ~~333~~ 334

Underrättande av den medlemsstat där den person som är föremål för avlyssningen befinner sig och från vilken inget tekniskt bistånd behövs

1. Om den behöriga myndigheten i ~~en medlemsstat (nedan kallad den~~ ⇒ utredande ⇐ ~~avlyssnande medlemsstaten)~~ har gett tillstånd till avlyssning av telekommunikation för en utredningsåtgärd ⇒ i de förfaranden som avses i artikel 5 a och, om de har anknytning till sådana förfaranden, de förfaranden som avses i artikel 5 d ⇐ och den person som enligt avlyssningsbeslutet ska avlyssnas har en teleadress som används på en annan medlemsstats territorium (~~nedan kallad den underrättade medlemsstaten~~) från vilken inget tekniskt bistånd behövs för att genomföra avlyssningen, ska den ⇒ utredande ⇐ ~~avlyssnande~~ medlemsstaten underrätta den behöriga myndigheten i den ~~underrättade~~ ⊠ andra ⊠ medlemsstaten om avlyssningen
  - (a) före avlyssningen, om den behöriga myndigheten i den ⇒ utredande ⇐ ~~avlyssnande~~ medlemsstaten vid tidpunkten för beslutet om avlyssning vet att den person som är föremål för avlyssningen befinner sig eller kommer att befinna sig på den underrättade medlemsstatens territorium,
  - (b) under eller efter avlyssningen, så snart som den fått kännedom om att den person som är föremål för avlyssningen befinner sig eller under avlyssningen har befunnit sig på den underrättade medlemsstatens territorium.
2. Den underrättelse som avses i punkt 1 ska göras med hjälp av formuläret i bilaga ~~III~~ E. ⇒ Den ska översättas till ett officiellt språk i den underrättade medlemsstaten eller till ett annat språk som godtas av den underrättade medlemsstaten i enlighet med artikel 6.2. ⇐

⇓ nytt

3. Om den myndighet i den underrättade medlemsstaten som tar emot den underrättelse som avses i punkt 1 saknar behörighet att agera ska den utan onödigt dröjsmål och senast 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen översända den till den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten och informera den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten om detta.

4. ~~3.~~ Den underrättade medlemsstatens behöriga myndighet får, om avlyssningen inte skulle vara tillåten i ett liknande inhemskt ärende, utan dröjsmål, dock senast inom 96 timmar efter det att den underrättelse som avses i punkt 1 har mottagits, till de behöriga myndigheterna i den ⇒ utredande ⇐ avlyssnande medlemsstaten anmäla följande:
- (a) Att avlyssningen inte får utföras eller ska avslutas. ~~och~~
  - (b) Att allt som redan avlyssnats när den person som är föremål för avlyssningen befann sig på dess territorium, i förekommande fall, inte får användas ⇒ och måste raderas ⇐ eller bara får användas på sådana villkor som den anger, ⇒ inbegripet villkor som meddelas i enlighet med artikel 21 ⇐. Den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten ska informera den behöriga myndigheten i den ⇒ utredande ⇐ avlyssnande medlemsstaten om skälen för dessa villkor.

~~4. Artikel 5.2 ska i tillämpliga delar även tillämpas på den anmälan som avses i punkt 2.~~

- 5. Den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten ska på begäran av den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten tillhandahålla all ytterligare information som är nödvändig för att den underrättade medlemsstaten ska kunna bedöma om avlyssningen skulle kunna tillåtas i ett liknande inhemskt ärende.
- 6. Om de interna förfaranden som krävs enligt den underrättade medlemsstatens nationella rätt inte kan slutföras inom 96-timmarsfristen ska den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten utan dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten och ange skälen till detta, och får förlänga denna period med ytterligare högst 96 timmar.
- 7. Om den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten inte gör några invändningar inom den tidsfrist som avses i punkt 4, och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 6, får den utredande medlemsstaten fortsätta avlyssningen på den underrättade medlemsstatens territorium under den tidsperiod som anges i underrättelsen enligt punkt 1. Om den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten har för avsikt att förlänga avlyssningen utöver den tidsperiod som anges i den ursprungliga underrättelsen måste en ny underrättelse göras.

Artikel 34

Underrättelse som riktas till en medlemsstat om användning på dess territorium av en teknisk inspelningsanordning utan dess tekniska bistånd

- 1. Om användning av en teknisk anordning som möjliggör insamling av plats-, ljud- eller bilddata (*teknisk inspelningsanordning*) har tillåtits av den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten i syfte att genomföra en utredningsåtgärd i de förfaranden som avses i artikel 5.1 a och, i den mån de har anknytning till sådana förfaranden, de som avses i artikel 5.1 d, och om den

anordningen förs in på en annan medlemsstats territorium för att fortsätta att användas där utan den medlemsstatens tekniska bistånd, ska den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten underrätta den behöriga myndigheten i den andra medlemsstaten om användningen av en teknisk inspelningsanordning på dess territorium

- (a) före sådan användning, om den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten vid tidpunkten för beslutet om användning av den tekniska inspelningsanordningen vet att den kommer att befinna sig på den underrättade medlemsstatens territorium, eller
  - (b) under eller efter sådan användning, så snart den får kännedom om att den tekniska inspelningsanordningen befinner sig, eller har befunnit sig, på den underrättade medlemsstatens territorium.
2. Artikel 33.2, 33.3, 33.4, 33.5, 33.6 och 33.7 ska i tillämpliga delar gälla för de underrättelser som görs i enlighet med punkt 1 i den här artikeln.

KAPITEL VIII

BEGÄRAN OM SAMTYCKE TILL ATT UPPGIFTER SOM TIDIGARE UTBYTTS ANVÄNDS SOM BEVIS

Artikel 35

Begäran om samtycke till att uppgifter som tidigare utbytts används som bevis

1. Den begärande myndigheten får, om detta krävs enligt dess nationella rätt eller villkoren för det ursprungliga översändandet av uppgifterna, begära den anmodade myndighetens samtycke till att uppgifter som tidigare har lämnats till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat (*den begärande staten*) av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat (*den anmodade staten*) används som bevis i straffrättsliga förfaranden:
  - (a) i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/977⁸⁰,
  - (b) genom spontant informationsutbyte mellan rättsliga myndigheter i enlighet med artikel 7 i konventionen.
2. Vid tillämpning av denna artikel ska med *begärande myndighet* förstås den myndighet som avses i artikel 2.1 c och som är behörig att framställa en begäran om samtycke, och med *anmodad myndighet* den myndighet som avses i artikel 2.1 d och som är behörig att besvara en sådan begäran.
3. En begäran om samtycke får endast göras om användningen av uppgifterna som bevis är nödvändig och proportionerlig för det berörda straffrättsliga förfarandet och en sådan begäran skulle vara tillåten på samma villkor i ett liknande inhemskt ärende i den begärande staten.
4. En begäran om samtycke i formuläret i bilaga VII ska fyllas i och undertecknas, och den begärande myndigheten ska intyga att innehållet är riktigt och korrekt. Den ska

⁸⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/977 av den 10 maj 2023 om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och om upphävande av rådets rambeslut 2006/960/RIF (EUT L 134, 22.5.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/977/oj>).

innehålla de uppgifter som behövs för att den anmodade myndigheten ska kunna fatta ett beslut om samtycke. Den ska översättas till ett officiellt språk i den anmodade medlemsstaten eller till ett annat språk som godtas av den staten i enlighet med artikel 6.2.

5. Den anmodade myndigheten ska fatta ett beslut om begäran så snart som möjligt och senast 14 dagar efter mottagandet. Om det inte är praktiskt möjligt att iaktta denna tidsfrist ska den anmodade myndigheten utan dröjsmål underrätta den begärande myndigheten och ange skälen till detta, i vilket fall tidsfristen får förlängas med högst tio dagar.
6. Den anmodade myndigheten ska ge sitt samtycke, i förekommande fall på vissa villkor, såvida inte något av följande skäl för vägran eller uppskjutande föreligger:
  - (a) Användning av uppgifterna som bevis skulle inte vara tillåten enligt den anmodade statens nationella rätt i förfaranden av samma slag som de förfaranden för vilka samtycke begärs.
  - (b) Det finns rimliga skäl att anta att samtycke skulle skada pågående straffrättsliga förfaranden i den anmodade staten eller allvarligt skada väsentliga nationella intressen.
  - (c) De villkor för användning av uppgifter som fastställs i direktiv (EU) 2023/977 är inte längre uppfyllda, till exempel om uppgifterna är felaktiga, ofullständiga eller inte längre aktuella.
7. Så snart det skäl för uppskjutande som avses i punkt 6 inte längre föreligger ska den anmodade myndigheten fatta det beslut som avses i punkt 5 och underrätta den begärande myndigheten därom.
8. Artikel 8 ska i tillämpliga delar gälla för begäranden om samtycke enligt den här artikeln.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättsmedel likvärdiga med dem som är tillgängliga i ett liknande inhemskt ärende är tillämpliga på de begäranden om samtycke och på beslut om sådana begäranden. Artikel 17.2, 17.3, 17.4, 17.5, 17.6 och 17.7 ska i tillämpliga delar gälla för sådana begäranden och beslut.

AVDELNING III

EUROPEISK DISTANSDELTAGANDEORDER

KAPITEL I – DEN EUROPEISKA DISTANSDELTAGANDEORDERN

Artikel 36

Distansdeltagandeordern och skyldigheten att verkställa den

1. En distansdeltagandeorder är ett rättsligt beslut som utfärdas av en rättslig myndighet i en medlemsstat för att göra det möjligt för en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer som är part i ett straffrättsligt förfarande att delta på distans från en annan medlemsstat i en eller flera förhandlingar i straffrättsliga förfaranden genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de har den rättsliga och förfarandemässiga ram som krävs för att deras utfärdande myndighet ska kunna utfärda en distansdeltagandeorder i enlighet med denna avdelning.
3. Medlemsstaterna ska verkställa en distansdeltagandeorder på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med denna avdelning och avdelningarna I, IV och V.
4. En distansdeltagandeorder ska omfatta deltagande på distans i alla förhör inför en domstol med behörighet i brottmål i alla skeden av straffrättsliga förfaranden, från det att en utredning inleds till dess att förfarandena avslutas, inbegripet, i tillämpliga fall, avkunnande av domar och beslut om eventuella överklaganden.

KAPITEL II

FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER I DEN UTFÄRDANDE STATEN

Artikel 37

Villkor för utfärdande och översändande av en distansdeltagandeorder

1. Den utfärdande myndigheten får endast utfärda en distansdeltagandeorder om alla följande villkor är uppfyllda:
  - (a) Vid tidpunkten för det berörda förhöret eller de berörda förhören gäller att den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret är, eller kommer att vara, bosatt i den verkställande staten, att denne uppehåller sig, eller kommer att uppehålla sig, tillfälligt i denna stat av motiverade skäl som försvårar eller på annat sätt förhindrar personens närvaro i den utfärdande staten, eller att denne är frihetsberövad i den verkställande staten på grund av ett annat straffrättsligt förfarande.
  - (b) Utfärdandet av en distansdeltagandeorder anses av den utfärdande myndigheten vara lämpligt och på grund av de särskilda omständigheterna i ärendet proportionerligt för att göra det lättare för den berörda personen att delta i en eller flera förhandlingar i straffrättsliga förfaranden i den utfärdande staten, med beaktande av den berörda personens rättigheter.
  - (c) Den berörda personen har gett sitt samtycke till att delta på distans i förhöret eller förhören, i enlighet med artikel 38.
2. Genom undantag från punkt 1 får den utfärdande myndigheten, innan den berörda personen har gett sitt samtycke i enlighet med punkt 1 c, utfärda en distansdeltagandeorder om detta i undantagsfall är nödvändigt för att säkerställa en effektiv och korrekt rättskipning. Den utfärdande myndigheten ska informera den verkställande myndigheten om detta och begära dess hjälp att inhämta den berörda personens samtycke genom att använda det för ändamålet avsedda avsnittet i formuläret i bilaga VIII. I sådana fall ska den verkställande myndigheten försäkra sig om att den berörda personen har gett sitt samtycke innan något beslut fattas om erkännande och verkställighet av distansdeltagandeordern i enlighet med artikel 41 eller 43.

3. Genom undantag från punkt 1 får den utfärdande myndigheten i undantagsfall utfärda en distansdeltagandeorder utan att den berörda personen har gett sitt samtycke i enlighet med punkt 1 c om personens fysiska deltagande i förhöret eller förhören utgör ett allvarligt hot mot allmän säkerhet eller folkhälsa som påvisas vara verkligt och aktuellt eller förutsebart, och om det skulle strida mot en effektiv och korrekt rättskipning att skjuta upp förhöret eller förhören eller att avbryta förfarandet, under förutsättning att den berörda personens rätt till försvar och ett rättvist förfarande respekteras.

Detta undantag ska inte tillämpas om den berörda personen är en sårbar person eller ett barn och ett genomförande av förhöret eller förhören på distans inte skulle vara förenligt med personens särskilda behov eller barnets bästa.
4. En misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer som uppfyller villkoret i punkt 1 a får begära att den utfärdande myndigheten utfärdar en distansdeltagandeorder i enlighet med förfarandena i den utfärdande statens rätt. En sådan begäran ska inges till den utfärdande myndigheten i god tid före det berörda förhöret eller de berörda förhören och prövas av myndigheten mot bakgrund av punkt 1. Den utfärdande myndigheten ska fatta ett motiverat beslut om begäran inom rimlig tid.
5. Om distansdeltagandeordern avser en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer som är ett barn ska den utfärdande myndigheten säkerställa att barnets bästa alltid kommer i främsta rummet vid tillämpningen av denna artikel.

Artikel 38

Förfarande för att inhämta samtycke

1. Om en kallelse till förhör delges den berörda personen ska den utfärdande myndigheten, beroende på vad som är lämpligt, även
  - (a) begära deras samtycke till att delta på distans i ett eller flera förhör genom videokonferens eller annan teknik för distanskommunikation om villkoren i artikel 37.1 a och b är uppfyllda, eller
  - (b) informera den berörda personen om att denne har möjlighet att i enlighet med nationell rätt och artikel 37.4 begära att få delta på distans i ett eller flera förhör samt om villkoren för en sådan begäran.
2. Innan en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer ger sitt samtycke ska de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten ge dem muntlig eller skriftlig information på ett språk som de förstår om åtminstone följande:
  - (a) Möjligheten att rådfråga ett juridiskt biträde i den utfärdande staten i enlighet med direktiv 2013/48/EU, om personen är misstänkt eller tilltalad, och i enlighet med direktiv 2012/29/EU och nationell rätt, om personen är ett brottsoffer.
  - (b) Rätten att erbjudas tolkning inför behöriga myndigheter och rätten att få en skriftlig översättning i enlighet med direktiv 2010/64/EU eller direktiv 2012/29/EU, beroende på vad som är tillämpligt.
  - (c) Förfarandet för verkställighet av en distansdeltagandeorder, samt den berörda personens specifika rättigheter under ett sådant förfarande.
3. I de fall som avses i punkt 2 a ska, om den berörda personen är ett barn i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv (EU) 2016/800, barnet ha ett juridiskt biträde innan

det ger sitt samtycke. Om den berörda personen är ett brottsoffer som är ett barn i den mening som avses i artikel 2.1 c i direktiv 2012/29/EU och vårdnadshavarna inte kan företräda barnet på grund av en intressekonflikt mellan dem och barnet, eller om barnet saknar medföljande vuxen eller har skilts från sin familj, ska barnet biträdas av en särskild företrädare eller av ett juridiskt biträde innan det ger sitt samtycke.

4. Om den berörda personen är ett barn ska den information som barnet har rätt att få enligt denna artikel snarast möjligt lämnas till, i tillämpliga fall, den person som har föräldraansvar enligt definitionen i artikel 3.2 i direktiv (EU) 2016/800 eller vårdnadshavare enligt artikel 1.2 i direktiv 2012/29/EU, en annan lämplig vuxen eller enligt artikel 5.2 i direktiv (EU) 2016/800 eller rättslig företrädare enligt artikel 24.1 b och c i direktiv 2012/29/EU, i enlighet med dessa bestämmelser.
5. Den information som avses i punkterna 2 och 4 ska lämnas på ett enkelt och begripligt språk och hänsyn ska tas till sårbara personers eventuella särskilda behov.
6. Samtycke till att delta i förhör på distans ska ges frivilligt och otvetydigt. Samtycket ska registreras tillsammans med de omständigheter under vilka det gavs, i enlighet med det registreringsförfarande som krävs enligt den utfärdande statens lagstiftning.
7. Tidsfristerna för att meddela samtycke eller lämna in en begäran om att få delta på distans i ett eller flera förhör ska regleras av den utfärdande statens lagstiftning.
8. I fall där den berörda personen vid tidpunkten för kallelsen befinner sig i den verkställande staten ska den utfärdande myndigheten begära bistånd från de behöriga myndigheterna i den verkställande staten för att delge den kallelse som avses i punkt 1 och lämna information till den berörda personen i enlighet med denna artikel, samt ange eventuella formaliteter och förfaranden som ska iakttas. Om det handlar om att inhämta den berörda personens samtycke till att delta i förhör på distans ska de behöriga myndigheterna i den verkställande staten informera den utfärdande myndigheten om huruvida samtycke har lämnats och översända all relevant dokumentation till den utfärdande myndigheten. Om samtycke inte har lämnats eller om den berörda personen inte har kunnat nå ska de behöriga myndigheterna i den verkställande staten informera den utfärdande myndigheten därom.
9. Om den utfärdande myndigheten har utfärdat en distansdeltagandeorder i enlighet med det undantag som föreskrivs i artikel 37.2 från kravet på att den berörda personen ska samtycka till att delta i förhör på distans innan en distansdeltagandeorder utfärdas, ska den verkställande myndigheten, innan den fattar ett beslut om erkännande och verkställighet av distansdeltagandeordern, inhämta den berörda personens samtycke till att delta på distans i det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser i enlighet med kraven i denna artikel, och iakttä eventuella formaliteter och förfaranden som anges av den utfärdande myndigheten.

Artikel 39

Distansdeltagandeorderns innehåll och form

1. En distansdeltagandeorder i den form som anges i bilaga VIII ska fyllas i och undertecknas av den utfärdande myndigheten, som även ska intyga att innehållet är riktigt och korrekt.
2. En distansdeltagandeorder ska särskilt innehålla följande uppgifter:
  - (a) Uppgift om den utfärdande myndigheten och, i förekommande fall, den godkännande myndigheten.

- (b) Identiteten hos den misstänkte, den tilltalade eller det brottsoffer som berörs av distansdeltagandeordern, samt relevanta uppgifter som den utfärdande myndigheten känner till om personens eventuella sårbarhet.
  - (c) Identitet hos och kontaktuppgifter för det juridiska biträde som bemyndigats av den berörda personen eller utsetts av den utfärdande staten för det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser.
  - (d) En beskrivning av den brottsliga gärning som är föremål för den utredning eller det förfarande som distansdeltagandeordern avser, samt av tillämpliga bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens straffrätt.
  - (e) En beskrivning av i vilket skede förfarandet befinner sig, samt av förhörstyp, antal förhör och preliminär tidpunkt för förhör som distansdeltagandeorder avser.
  - (f) Skälen till varför deltagande på distans i just detta eller dessa förhör är lämpligt mot bakgrund av villkoren i artikel 37.1.
  - (g) Information om huruvida den berörda personen har begärt eller samtyckt till att delta på distans i förhöret eller förhören, tillämpningen av artikel 37.2 och eventuella formaliteter och förfaranden som ska iaktas när den berörda personens samtycke begärs eller, om relevant, tillämpningen av artikel 37.3.
  - (h) Föreslagna praktiska arrangemang för att verkställa distansdeltagandeordern i enlighet med artikel 42, inbegripet eventuella åtgärder som krävs för att ta hänsyn till den berörda personens eventuella sårbarheter.
  - (i) Eventuella formaliteter och förfaranden som uttryckligen krävs enligt den utfärdande statens lagstiftning för att verkställa distansdeltagandeordern.
3. Varje medlemsstat ska ange vilket eller vilka av unionsinstitutionernas officiella språk som, utöver det eller de officiella språken i den berörda medlemsstaten, kan användas för att fylla i eller översätta distansdeltagandeordern när den medlemsstaten är verkställande stat.
  4. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska översätta distansdeltagandeordern till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till ett annat språk som den verkställande staten har angett i enlighet med punkt 3.

Artikel 40

Översändande av distansdeltagandeordern

1. En distansdeltagandeorder ifylld i enlighet med artikel 39 ska översändas från den utfärdande myndigheten till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, genom den centralmyndighet som avses i artikel 52, via det decentraliserade it-systemet.
2. Distansdeltagandeordern ska åtföljas av eventuell ytterligare information och handlingar som är relevanta, inbegripet relevant dokumentation av inhämtat samtycke.
3. Om den verkställande myndighetens identitet inte är känd ska den utfärdande myndigheten göra alla efterforskningar som krävs, till exempel via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter, för att få information om detta från den verkställande staten.

4. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot distansdeltagandeordern inte är behörig att erkänna den eller vidta nödvändiga åtgärder för dess verkställighet, ska denna myndighet på eget initiativ översända den till den verkställande myndigheten och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

KAPITEL III

FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER I DEN VERKSTÄLLANDE STATEN

Artikel 41

Erkännande och verkställighet

1. Den verkställande myndigheten ska utan krav på vidare formaliteter erkänna en distansdeltagandeorder som översänds i enlighet med detta direktiv och säkerställa dess verkställighet i enlighet med villkor som överenskommits med den utfärdande myndigheten, såvida inte den verkställande myndigheten beslutar att åberopa något av skälen för icke-erkännande eller icke-verkställighet enligt detta direktiv.
2. Den verkställande myndigheten ska iaktta de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande myndigheten, såvida inte annat föreskrivs i detta direktiv och under förutsättning att sådana formaliteter och förfaranden inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den verkställande staten.
3. Förhör ska hållas direkt av, eller under ledning av, den utfärdande myndigheten och regleras av den utfärdande statens lagstiftning. Åtgärder som vidtas av den verkställande myndigheten i syfte att verkställa distansdeltagandeordern ska regleras av den verkställande statens lagstiftning, med undantag för de formaliteter och förfaranden som avses i punkt 2 och som den utfärdande myndigheten ålägger i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning.

Artikel 42

Krav och praktiska arrangemang för genomförandet av en distansdeltagandeorder

1. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska enas om de praktiska arrangemangen för verkställigheten av en distansdeltagandeorder, inbegripet tidpunkten för berörda förhör. När den verkställande myndigheten godkänner sådana åtgärder ska den åta sig att
  - (a) kalla den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret att inställa sig till det eller de förhör som hålls på distans i enlighet med den verkställande statens lagstiftning och de formaliteter och förfaranden som krävs av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 41.2 och, såvida inget annat överenskommits mellan den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten, informera den berörda personen om dennes rättigheter enligt den utfärdande statens rätt i så god tid att personen faktiskt kan utöva dem,
  - (b) kontrollera den berörda personens identitet.
2. Den utfärdande myndigheten ska säkerställa att den berörda personen, om denne är misstänkt eller tilltalad, företräds av ett juridiskt biträde med fullmakt i den

utfärdande medlemsstaten som ska vara fysiskt närvarande i rättssalen under det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter har tillgång till alla tekniska hjälpmedel som krävs för att verkställa en distansdeltagandeorder. Häri ska ingå kapacitet att tillhandahålla
  - (a) en säker, konfidentiell och effektiv kanal för berörda personer att kommunicera med sitt juridiska biträde i den utfärdande staten så att de kan utöva sin rätt till tillgång till juridiskt biträde i enlighet med direktiven 2013/48/EU och (EU) 2016/800,
  - (b) nödvändig infrastruktur för att säkerställa att videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation är tillgänglig för sårbara personer.
4. En behörig myndighet i den verkställande staten ska vara närvarande vid förhöret eller förhören, vid behov biträdd av en tolk, och ska också vara ansvarig för att kontrollera den berörda personens identitet och att den relevanta tekniska infrastrukturen fungerar korrekt.
5. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska om nödvändigt komma överens om åtgärder som är nödvändiga för att tillgodose den berörda personens eventuella särskilda behov. Om den verkställande myndigheten får kännedom om sårbarheter hos den berörda personen som inte har nämnts i distansdeltagandeordern ska den utan onödigt dröjsmål informera den utfärdande myndigheten om detta, så att de kan komma överens om åtgärder för att ta hänsyn till eventuella särskilda behov till följd av dessa sårbarheter.
6. På begäran av den utfärdande staten eller den berörda personen ska den verkställande staten säkerställa att personen vid behov biträds av en tolk.
7. Om den berörda personen är ett brottsoffer ska den verkställande myndigheten säkerställa att denne erbjuds emotionellt stöd under det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser utifrån brottsoffrets individuella behov.
8. Den berörda personen ska före förhöret eller förhören få muntlig eller skriftlig information om sina processuella rättigheter enligt den utfärdande respektive den verkställande statens rätt på ett enkelt och begripligt språk och med hänsyn tagen till personens eventuella sårbarheter.
9. Utan att det påverkar åtgärder som överenskommits för att skydda berörda personer ska den verkställande myndigheten när förhöret har avslutats upprätta ett protokoll med uppgift om datum och plats för förhöret eller förhören, den berörda personens identitet och, om andra personer har deltagit i förhöret eller förhören i den verkställande staten, samtliga personers identitet och uppgift om i vilken egenskap de har deltagit, alla eventuella edsavläggelser samt under vilka tekniska omständigheter förhöret eller förhören har ägt rum. Den verkställande myndigheten ska överlämna handlingen till den utfärdande myndigheten.

Artikel 43

Skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.2 får erkännande och verkställighet av en distansdeltagandeorder vägras i den verkställande staten om

- (a) distansdeltagandeordern avser en misstänkt eller tilltalad och rör förhör gällande ett brott som omfattas av amnesti i den verkställande staten och den staten var behörig att lagföra brottet enligt sin egen straffrätt,
  - (b) verkställigheten av distansdeltagandeordern skulle strida mot principen om *ne bis in idem*,
  - (c) den misstänkte eller den tilltalade som berörs av distansdeltagandeordern på grund av sin ålder inte hållas straffrättsligt ansvarig enligt den verkställande statens rätt för de gärningar som distansdeltagandeordern avser.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.2 får erkännande eller verkställighet av en distansdeltagandeorder vägras i den verkställande staten, om
- (a) det enligt den verkställande statens lagstiftning finns immunitet eller privilegier som gör det omöjligt att verkställa distansdeltagandeordern eller det finns regler om fastställande och begränsning av straffrättsligt ansvar som hänför sig till tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier som gör det omöjligt att verkställa distansdeltagandeordern,
  - (b) distansdeltagandeordern avser en misstänkt eller tilltalad och rör förhör gällande gärningar som omfattas av den verkställande statens behörighet enligt dess egen straffrätt och lagföringen eller bestraffningen av den berörda personen har preskriberats enligt den statens lagstiftning,
  - (c) distansdeltagandeordern avser en misstänkt eller tilltalad och rör förhör gällande ett brott som påstås ha begåtts
    - i) utanför den utfärdande statens territorium och helt eller delvis på den verkställande statens territorium, och gärningen i fråga inte är ett brott i den verkställande staten, eller
    - ii) utanför den utfärdande statens territorium, och lagföring inte är möjlig enligt den verkställande statens rätt för sådana brott om de begås utanför den verkställande statens territorium,
  - (d) det i undantagsfall, på grundval av precisa och objektiva uppgifter, finns grundad anledning att anta att verkställighet av distansdeltagandeordern, mot bakgrund av ärendets särskilda omständigheter, skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av en relevant grundläggande rättighet som anges i artikel 6 i EUF-fördraget och i stadgan, i synnerhet rätten till en rättvis rättegång eller rätten till försvar,
  - (e) distansdeltagandeordern avser en misstänkt eller tilltalad och rör förhör gällande gärningar som inte utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, såvida det inte gäller ett brott som förtecknas i de brottskategorier som anges i bilaga IX, enligt uppgift från den utfärdande myndigheten i distansdeltagandeordern, om maximistraffet för den gärningen i den utfärdande staten är fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tre år eller mer,
  - (f) den verkställande myndigheten, i undantagsfall, anser att verkställighet av en distansdeltagandeorder i just detta ärende uppenbart skulle innebära en oproportionerlig belastning på den verkställande statens rättssystem,
  - (g) formuläret i bilaga VIII är ofullständigt eller innehåller uppenbara fel och inte har fyllts i efter det samråd som avses i punkt 4,

3. Om distansdeltagandeordern avser förhör om ett brott rörande skatter eller avgifter, tullar och valutatransaktioner, får den verkställande myndigheten inte vägra erkännande eller verkställighet med motiveringen att det i den verkställande statens lagstiftning inte föreskrivs samma typ av skatt eller avgift eller att den lagstiftningen inte innehåller någon reglering i fråga om skatter, avgifter, tullar eller valutatransaktioner av samma art som i den utfärdande statens lagstiftning.
4. I det fall som avses i punkt 2 a ska den verkställande myndigheten, när upphävandet av privilegier eller immunitet åvilar en myndighet i den verkställande staten, begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, ska den utfärdande myndigheten begära detta hos den berörda myndigheten eller organisationen.
5. I samtliga fall som avses i punkterna 1 och 2 ska den verkställande myndigheten, innan den beslutar att helt eller delvis inte erkänna eller verkställa distansdeltagandeordern, på lämpligt sätt samråda med den utfärdande myndigheten och om lämpligt anmoda den utfärdande myndigheten att utan dröjsmål och senast inom sju dagar från det att begäran mottogs tillhandahålla alla ytterligare nödvändiga uppgifter. Om den verkställande myndigheten beslutar att en distansdeltagandeorder endast delvis kan erkännas får den utfärdande myndigheten besluta att återkalla distansdeltagandeordern på eget initiativ eller på begäran av den berörda personen.
6. Om den berörda personen, efter att i vederbörlig ordning ha kallats att delta på distans i det berörda förhöret eller de berörda förhören, inte inställer sig på den av den verkställande myndigheten angivna tidpunkten och platsen, ska de processrättsliga följderna av denna utevaro regleras av den utfärdande statens rätt och tillämpas på samma sätt som i ett inhemskt ärende där en person som kallats till förhör underlåter att inställa sig. Den utfärdande myndigheten ska vid behov informera den verkställande myndigheten om alla åtgärder eller arrangemang som krävs i sådana fall, vilket i förekommande fall kan innebära att förhöret bokas om till en annan tidpunkt eller att distansdeltagandeordern återkallas.

Artikel 44

Tidsfrister för erkännande och verkställighet

1. Beslutet om erkännande och verkställighet ska fattas och distansdeltagandeordern verkställas inom de tidsfrister som föreskrivs i punkterna 2–5.
2. Om den utfärdande myndigheten i distansdeltagandeordern har angett att det, på grund av tidsfrister i förfarandet, brottets svårhetsgrad eller andra särskilt brådskande omständigheter, är nödvändigt med en kortare tidsfrist för beslutet om erkännande och verkställighet än den som anges i denna artikel eller om den utfärdande myndigheten i distansdeltagandeordern har angett att det förhör eller de förhör som distansdeltagandeordern avser måste genomföras på, eller senast, en bestämd dag, ska den verkställande myndigheten ta största möjliga hänsyn till detta krav på en kortare tidsfrist.
3. Beslutet om erkännande och verkställighet av distansdeltagandeordern ska fattas av den verkställande myndigheten så snart som möjligt och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5, senast 30 dagar efter det att den behöriga verkställande myndigheten mottog distansdeltagandeordern.

4. Den verkställande myndigheten ska verkställa distansdeltagandeordern i enlighet med de praktiska arrangemang som överenskommits med den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 42.
5. Om det i ett enskilt fall inte är praktiskt möjligt för den verkställande myndigheten att respektera tidsfristen i punkt 3 eller den särskilda tidsfrist eller det datum som den utfärdande myndigheten har angett i enlighet med punkt 2 ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål på valfritt sätt underrätta den utfärdande myndigheten och ange skälen till förseningen och hur lång tid som uppskattningsvis behövs för att beslutet ska kunna fattas. I ett sådant fall får den tidsfrist på 30 dagar som anges i punkt 3 förlängas med högst 30 dagar.

Artikel 45

Omöjlighet att verkställa en distansdeltagandeorder

1. Det kan vara motiverat att inte verkställa en distansdeltagandeorder om kallelsen till det förhör eller de förhör som distansdeltagandeordern avser inte kan delges den berörda personen på grund av att den verkställande myndigheten trots rimliga ansträngningar inte kan lokalisera personen på den verkställande statens territorium.
2. Innan den verkställande myndigheten fattar ett beslut om att det är omöjligt att verkställa en distansdeltagandeorder ska den samråda med den utfärdande myndigheten.

Artikel 46

Skyldighet att informera den utfärdande myndigheten

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten som tar emot distansdeltagandeordern ska utan dröjsmål och under alla omständigheter inom en vecka efter det att distansdeltagandeordern har mottagits bekräfta mottagandet.

Om en centralmyndighet har utsetts ska skyldigheten att bekräfta mottagandet av distansdeltagandeordern vara tillämplig både på den centralmyndigheten och på den verkställande myndighet som tar emot distansdeltagandeordern via den centralmyndigheten.

I de fall som avses i artikel 40.4 ska denna skyldighet att bekräfta mottagandet av en distansdeltagandeorder vara tillämplig på både den behöriga myndighet som först tog emot distansdeltagandeordern och den verkställande myndighet till vilken distansdeltagandeordern slutligen översänds.
2. Den verkställande myndigheten ska omedelbart och på valfritt sätt informera den utfärdande myndigheten
  - (a) om det inte är möjligt för den verkställande myndigheten att fatta ett beslut om erkännande eller verkställighet på grund av att det formulär som tillhandahålls enligt bilaga VIII är ofullständigt eller innehåller uppenbara fel,
  - (b) om den verkställande myndigheten slår fast att den i det specifika ärendet inte kan iaktta de formaliteter och förfaranden som uttryckligen angetts av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 41.
3. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål informera den utfärdande myndigheten

- (a) om varje beslut som fattats enligt artikel 43 och skälen till detta beslut.
  - (b) om den verkställande myndigheten, efter samråd med den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 45.2, anser att det inte är möjligt att verkställa en distansdeltagandeorder.
4. Den utfärdande myndigheten ska informera den person som berörs av en distansdeltagandeorder om varje beslut som den verkställande myndigheten fattar i enlighet med artikel 43 eller artikel 45.

Artikel 47

Provisoriska åtgärder

1. Om en distansdeltagandeorder har utfärdats för att göra det lättare för en misstänkt eller tilltalad från den verkställande staten att delta i ett straffrättsligt förfarande och förfarandet lett till att personen befunnits vara skyldig och dömts till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd ska den utfärdande staten i tillämpliga fall informera den verkställande staten om att den har för avsikt att utfärda en europeisk arresteringsorder.
2. Den verkställande staten ska efter att ha mottagit denna information säkerställa att deras behöriga myndigheter kan vidta lämpliga provisoriska åtgärder enligt och i enlighet med nationell lagstiftning för att säkerställa att den berörda personen inte lämnar dess territorium, inbegripet genom att gripa personen i avvaktan på mottagandet av den europeiska arresteringsordern och ett beslut om att den ska erkännas och verkställas.

Artikel 48

Samråd mellan den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten

1. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska om nödvändigt samråda med varandra utan dröjsmål i syfte att främja effektiv tillämpning av denna artikel.
2. Om den utfärdande myndigheten anser att det skulle främja en effektiv tillämpning av denna avdelning får den också på lämpligt sätt samråda med den verkställande myndigheten innan den utfärdar distansdeltagandeordern. Den verkställande myndigheten ska besvara begäran om samråd utan onödigt dröjsmål.

Artikel 49

Processuella rättigheter och skyddsåtgärder

1. Vid genomförandet av detta direktiv ska medlemsstaterna säkerställa att de förfaranden som distansdeltagandeordern avser är rättvisa och att de rättigheter som personer som berörs av distansdeltagandeordern har enligt unionsrätten, särskilt rättigheterna för misstänkta och tilltalade personer enligt direktiven 2010/64/EU, 2012/13/EU, 2013/48, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800 och (EU) 2016/1919, och brottsoffers rättigheter enligt direktiv 2012/29/EU samt den utfärdande eller verkställande statens respektive lagstiftning, i den mån den är förenlig med unionsrätten, som är tillämplig i enlighet med artikel 42, respekteras.

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att berörda personer kan utöva dessa rättigheter på distans från den verkställande medlemsstaten och på ett sätt som säkerställer ett rättvist förfarande, både under det förhör eller de förhör på distans som distansdeltagandeordern avser, samt före och efter förhöret eller förhören, om utövandet av rättigheterna i fråga är knutet till förhöret eller förhören.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa lämpliga processuella arrangemang för sårbara misstänkta, tilltalade eller brottsoffer som i annat fall inte skulle kunna delta på distans i det förhör eller de förhör som distansdeltagandeordern avser, bland annat genom att vidta särskilda skyddsåtgärder.

Om distansdeltagandeordern gäller ett barn ska medlemsstaterna säkerställa att barnets bästa alltid kommer i främsta rummet i alla beslut rörande barnet som fattas i enlighet med denna avdelning.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att en person som har rätt att närvara vid det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser och som i enlighet med artikel 37 begär eller samtycker till att delta i mer än ett förhör på distans har rätt att ändra sig och delta fysiskt vid eventuella efterföljande förhör som omfattas av distansdeltagandeordern. I sådana fall ska den utfärdande myndigheten återkalla distansdeltagandeordern.

Artikel 50

Rättsmedel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att misstänkta, tilltalade och brottsoffer som berörs av en distansdeltagandeorder kan utnyttja alla rättsmedel som finns tillgängliga enligt den utfärdande statens lagstiftning i det straffrättsliga förfarande som distansdeltagandeordern avser.
2. En misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer som berörs av en distansdeltagandeorder ska, om dennes rättigheter påverkas negativt, ha rätt till ett effektivt rättsmedel i den utfärdande staten mot beslutet att utfärda en distansdeltagandeorder. Den berörda personen ska i synnerhet ha rätt att överklaga ett beslut som fattas i enlighet med artikel 37.2 om att utfärda en distansdeltagandeorder utan dennes samtycke.
3. En misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer som berörs av en distansdeltagandeorder ska, om dennes rättigheter påverkas negativt, ha rätt till ett effektivt rättsmedel i den verkställande staten mot beslutet att erkänna och verkställa en distansdeltagandeorder. Utnyttjandet av sådana rättsmedel ska ha suspensiv verkan på erkännandet och verkställigheten av en distansdeltagandeorder.
4. Den verkställande myndigheten ska övervaka tekniska och praktiska villkor i samband med verkställigheten av en distansdeltagandeorder och omedelbart informera den utfärdande myndigheten om tekniska eller praktiska problem som kan påverka den berörda personens möjligheter att utöva sina rättigheter eller ett rättvist förfarande.

Om sådana problem uppstår under det eller de förhör som distansdeltagandeordern avser ska den verkställande myndigheten, eller den behöriga myndighet i den verkställande staten som är närvarande under förhöret, omedelbart informera den utfärdande myndigheten på lämpligt sätt. Det berörda förhöret ska avbrytas och den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten, eller i förekommande

fall den behöriga myndighet i den verkställande staten som närvarar vid förhöret, ska i samverkan vidta alla lämpliga åtgärder för att utan dröjsmål komma till rätta med dessa problem och om nödvändigt boka om och göra om det berörda förhöret vid en annan tidpunkt.

Om de tekniska problemen kvarstår och inte kan lösas inom rimlig tid får den utfärdande myndigheten fatta ett beslut om att återkalla distansdeltagandeordern. I sådana fall ska förhöret eller förhören bokas om till en annan tidpunkt för att ge den berörda personen tillräckligt med tid att säkerställa sin fysiska närvaro vid förhöret eller förhören i den utfärdande staten.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att tidsfristerna för att utnyttja ett rättsmedel i enlighet med punkterna 2 och 3 inte gör det praktiskt omöjligt eller orimligt svårt att utöva rätten till ett sådant rättsmedel.
6. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska underrätta varandra om rättsmedel som utnyttjats i enlighet med punkterna 2 och 3 och om resultatet av detta.

↓ 2023/2843/EU skäl 11.1
(anpassad)
⇒ nytt

AVDELNING IV

⊠ GEMENSAMMA BESTÄMMELSER ⊠

Artikel ~~515a~~

Kommunikationsmedel

1. Med undantag för kommunikation enligt artiklarna ~~109.6, 1211.4, 1312.5, 1312.6,~~ och 16.2 första stycket, ⇒ 22.4, 30.6, 43.4, 44.5, 46.2, 48.2 och 50.3 ⇐ ska officiell kommunikation enligt detta direktiv mellan den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten⇒, mellan den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten och den behöriga myndigheten i den underrättade medlemsstaten, mellan den begärande myndighet och den anmodade myndighet som avses i artikel 35 och mellan sådana nationella behöriga myndigheter och Eurojust eller Europeiska åklagarmyndigheten ⇐ ske i enlighet med artikel 3 i ~~Europaparlamentets och rådets~~ förordning (EU) 2023/2844.

↓ nytt

2. Kommunikation enligt artiklarna 10.6, 12.4, 13.5 och 13.6, 16.2 första stycket, 22.4, 30.6 a, 43.4, 44.5, 46.2, 48.2 och 50.3 får ske på det sätt som är snabbast och lämpligast för översändande, inbegripet genom det decentraliserade it-systemet.

↓ 2014/41/EU

⇒ nytt

3. ~~2.~~ Om en medlemsstat har utsett en eller flera centralmyndigheter ska punkterna 1 ⇒ och 2 ⇐ även tillämpas på officiell kommunikation med centralmyndigheten eller centralmyndigheterna i en annan medlemsstat.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

Artikel ~~52~~ 52

☒ Utseende av centrala myndigheter ☒

~~3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 2 d får~~ Varje medlemsstat får utse en centralmyndighet eller, om det föreskrivs i dess rättssystem, flera centralmyndigheter för att biträda de behöriga myndigheterna ☒ inom ramen för detta direktiv ☒. En medlemsstat får, om organisationen av dess interna rättssystem så kräver, låta sin eller sina centralmyndigheter ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av ☒ följande ☒:

- (a) Utredningsordern~~a~~.

↓ nytt

- (b) underrättelser enligt artikel 30.6 a och artiklarna 33 och 34,
(c) begäranden om samtycke till att uppgifter som tidigare utbyttis används som bevis,
(d) distansdeltagandeorder.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

- e) ~~samt för~~ annan officiell korrespondens avseende ~~utredningsordern~~ ☒ leden a–d ☒.

↓ nytt

Artikel 53

Samarbete med Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket

Myndigheter som är behöriga enligt detta direktiv får i varje skede av förfarandet enligt detta direktiv begära bistånd från Eurojust eller det europeiska rättsliga nätverket i enlighet med dessas respektive befogenheter.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

Artikel ~~54~~ 54

Kostnader

1. Om inte annat föreskrivs i detta direktiv, ska den verkställande staten bära alla de kostnader som uppkommit på den verkställande statens territorium och som har

samband med verkställigheten av en utredningsorder eller en
⇒ distansdeltagandeorder ⇐.

2. Om den verkställande myndigheten anser att kostnaderna för verkställighet av utredningsordern eller ⇒ distansdeltagandeordern ⇐ kan bli exceptionellt höga, får den samråda med den utfärdande myndigheten om huruvida och hur kostnaderna kan delas eller utredningsordern eller ⇒ distansdeltagandeordern ⇐ ändras.

Den verkställande myndigheten ska i förväg informera den utfärdande myndigheten om de detaljerade specifikationerna av den del av kostnaderna som anses vara exceptionellt hög.

3. Den utfärdande myndigheten får, i undantagsfall när någon överenskommelse inte kan nås, med avseende på de kostnader som avses i punkt 2, besluta att
  - (a) helt eller delvis återkalla utredningsordern ⇒ eller distansdeltagandeordern, ⇐
~~eller,~~
  - (b) ~~be~~behålla utredningsordern ⇒ eller distansdeltagandeordern ⇐ och bära den del av kostnaderna som anses vara exceptionellt hög.

⇓ nytt

Artikel 55

Statistik

1. Medlemsstaterna ska regelbundet samla in omfattande statistik som gör det möjligt för kommissionen att övervaka tillämpningen av detta direktiv. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska bevara denna statistik och årligen översända den till kommissionen. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får behandla personuppgifter som är nödvändiga för att ta fram denna statistik. Den statistik som översänds till kommissionen ska vara begränsad till aggregerade uppgifter och får inte omfatta personuppgifter.
2. Den statistik som avses i punkt 1 ska omfatta följande:
  - (a) Antalet utredningsorder och underrättelser enligt artikel 30.6 a som översänts av den utfärdande staten.
  - (b) Antalet utredningsorder som verkställts av den verkställande staten.
  - (c) Antalet utredningsorder som antingen helt eller delvis inte har erkänts eller verkställts, inbegripet skälen för icke-erkännande/icke-verkställighet, samt ärenden där det inte är möjligt att tillhandahålla bistånd enligt artikel 11.5 och ärenden där utredningsordern har återsänts av den verkställande staten enligt artikel 10.3.
  - (d) Antalet ärenden där rättsmedel har utnyttjats mot beslutet att utfärda eller verkställa utredningsordern och antal ärenden där överklagandet har bifallits.
  - (e) Hur lång tid det tagit att översända bevis eller hur lång tid det tagit att översända information om beslutet om icke-erkännande eller icke-verkställighet av en utredningsorder.
  - (f) Antalet underrättelser enligt artiklarna 33 och 34 som översänts av den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten, och antal invändningar

som översänts av den underrättade medlemsstaten som svar på sådana underrättelser.

- (g) Antalet distansdeltagandeorder som översänts av den utfärdande staten, inbegripet information om vilket skede av förfarandet de avsåg och huruvida de avsåg en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer.
  - (h) Antalet distansdeltagandeorder som har erkänts och verkställts.
  - (i) Antalet distansdeltagandeorder vars erkännande eller verkställighet har vägrats, antingen helt eller delvis, inbegripet information om det skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet som åberopats, det skede av förfarandet som distansdeltagandeordern avser och huruvida det rör sig om en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer.
  - (j) Antalet ärenden där rättsmedel har använts mot beslutet att utfärda eller verkställa distansdeltagandeordern, med uppgift om huruvida ärendet har inletts av en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer, och antal ärenden där överklagandet har bifallits.
3. Den referensprogramvara som avses i artikel 12 i förordning (EU) 2023/2844 och, om de är utrustade för detta, de nationella back-end-system som avses i artikel 12.1 i den förordningen ska programmatiskt samla in de uppgifter som avses i punkt 2 i den här artikeln och årligen översända dem till kommissionen.
4. Den statistik som avses i punkt 2 i denna artikel ska samlas in i enlighet med punkt 3 i denna artikel från och med den dag som avses i artikel 60.3. Denna statistik ska överföras för första gången ett år efter den dagen.
5. Fram till den dag som avses i punkt 4 i denna artikel ska denna artikel inte påverka tillämpningen av artikel 16.2 c och d i förordning (EU) 2023/2844 med avseende på följande statistik, i den mån den gäller de uppgifter som avses i dessa led:
- (a) Antalet utredningsorder som översänts av den utfärdande staten via det decentraliserade it-system som avses i punkt 2 a i denna artikel.
  - (b) Hur lång tid det tagit att översända bevis eller hur lång tid det tagit att översända information om beslutet om icke-erkännande eller icke-verkställighet av en utredningsorder som avses i punkt 2 e i den här artikeln.
  - (c) Antalet underrättelser enligt artikel 33 som översänts av den behöriga myndigheten i den utredande medlemsstaten och som avses i punkt 2 f i den här artikeln.
6. Från och med den dag som avses i punkt 4 i den här artikeln ska insamling och överföring av den statistik som avses i punkt 2 a, e och f i den här artikeln utgöra ett likvärdigt anmälningsförfarande enligt artikel 16.2 i förordning (EU) 2023/2844 för de uppgifter som avses i artikel 16.2 c och d i den förordningen.

Artikel 56

Ändringar av standardformulären

Kommissionen ges befogenhet att i enlighet med artikel 57 anta delegerade akter för att ändra bilagorna I–IX genom att uppdatera eller göra tekniska ändringar i standardformulären i dessa bilagor.

Artikel 57

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 56 ska ges till kommissionen tills vidare från och med [datum för detta direktivs ikraftträdande].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 56 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 56 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

AVDELNING V

⊠ ÖVERGÅNGS- OCH SLUTBESTÄMMELSER ⊠

Artikel ~~5833~~

Anmälningar

1. Senast ⇒ [två år efter ikraftträdandet] ⇐ ~~22 maj 2017~~ ska varje medlemsstat underrätta kommissionen om följande:
  - (a) Den eller de myndigheter som i enlighet med landets nationella rätt är behöriga i enlighet med artikel ~~2~~⇐ 2.1 c ⇐ och d när den medlemsstaten är utfärdande eller verkställande stat ⇒ i den mening som avses i de bestämmelserna ⇐.

↓ nytt

- (b) Den eller de myndigheter som i enlighet med landets nationella rätt är behöriga i enlighet med artiklarna 33 och 34 när den medlemsstaten är utredande eller underrättad medlemsstat.
- (c) Den eller de myndigheter som utsetts enligt artikel 30.6 a för att översända och motta brådskande underrättelser i enlighet med den artikeln, när den medlemsstaten är utfärdande stat eller verkställande stat,

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

- ~~de~~) De språk som godtas ~~för en utredningsorder~~ enligt artikel ~~65.2~~ ~~⇒~~ och artikel 38.3 ~~⇐~~.
- ~~ee~~) Information om den eller de centralmyndigheter som har utsetts, om medlemsstaterna vill utnyttja den möjlighet som avses i artikel ~~7.352~~, ~~⊗~~ som förtydligar denna myndighets eller dessa myndigheters skyldigheter ~~⊗~~. Denna information ska vara bindande för myndigheterna i den utfärdande staten.
2. Varje medlemsstat får också tillhandahålla kommissionen den förteckning över nödvändiga handlingar som den kräver enligt artikel 22.4.
3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om den information som avses i punkterna 1 och 2 ändras.
4. Kommissionen ska göra den information som tas emot enligt denna artikel tillgänglig för samtliga medlemsstater och det europeiska rättsliga nätverket. ~~⊗~~ ~~⊗~~ ~~⊗~~ Det europeiska rättsliga nätverket ~~⊗~~ ~~Nätverket~~ ska göra informationen tillgänglig på den webbplats som avses i artikel 9 i ~~rådets~~ beslut 2008/976/RIF ~~(¹⁸)~~.

↓ nytt

5. Underrättelser som översänds enligt artikel 33.1 och 33.2 i direktiv 2014/41/EU ska vara fortsatt giltiga vid tillämpningen av det här direktivet såvida de inte ersätts eller uppdateras i enlighet med denna artikel.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

Artikel ~~5934~~

Förhållandet till andra rättsliga instrument, avtal och överenskommelser

1. Detta direktiv ska ~~från och med den 22 maj 2017~~ ersätta ~~motsvarande~~ bestämmelser i följande konventioner som tillämpas mellan de medlemsstater för vilka direktivet är bindande ~~⊗~~ och som motsvarar bestämmelser i detta direktiv (*motsvarande bestämmelser*) ~~⊗~~, utan att det påverkar deras tillämpning mellan medlemsstater och tredjestater och deras tillfälliga tillämpning i enlighet med artikel ~~⇒ 60 ⇐~~ ~~35~~:
- (a) Den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, som antogs av Europarådet den 20 april 1959, och dess ~~både~~ ~~⊗~~ tre ~~⊗~~ tilläggsprotokoll samt

de bilaterala överenskommelser som har ingåtts i enlighet med artikel 26 i den konventionen.

- (b) Konventionen om tillämpning av Schengenvärdet.
- (c) Konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och dess protokoll.

↓ nytt

- (d) Europarådets konvention om it-relaterad brottslighet av den 23 november 2001 och dess tilläggsprotokoll.
  - (e) Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet av den 24 december 2004.
  - (f) Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.
  - (g) Förenta nationernas konvention mot korruption.
  - (h) Förenta nationernas konvention om bekämpande av illegal handel med narkotika och psykotropa ämnen.
2. Motsvarande bestämmelser i de konventioner som avses i punkt 1 a, b och c ska ersättas från och med den 22 maj 2017. Motsvarande bestämmelser i de konventioner som avses i punkt 1 d, e, f, g och h ska ersättas från och med den [två år efter ikraftträdandet].
3. Om ett tilläggsprotokoll till en konvention som avses i punkt 1 a antas efter den 22 maj 2017 ska motsvarande bestämmelser i det protokollet ersättas med motsvarande bestämmelser i detta direktiv från och med den [två år efter ikraftträdandet].

↓ 2014/41/EU (anpassad)
⇒ nytt

- ~~2. Rambeslut 2008/978/RIF ska ersättas i de medlemsstater som är bundna av detta direktiv. Bestämmelserna i rambeslut 2003/577/RIF ska med avseende på frysning av bevismaterial ersättas i medlemsstater som är bundna av detta direktiv.~~
- ~~För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till rambeslut 2008/978/RIF och, med avseende på frysning av bevismaterial, till rambeslut 2003/577/RIF anses som hänvisningar till detta direktiv.~~
- 4.3. Utöver detta direktiv får medlemsstaterna ingå eller även fortsättningsvis tillämpa bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser med andra medlemsstater efter ⇒ [två år efter i kraftträdandet] ⇐ ~~den 22 maj 2017~~ endast i den mån dessa gör det möjligt att ytterligare stärka syftena med detta direktiv och bidra till att förenkla eller ytterligare underlätta förfarandena för bevisinhämtning ⇒ eller gör det ännu enklare för misstänkta, tilltalade eller brottsoffer att delta på distans från en annan medlemsstat i förhandlingar i straffrättsliga förfaranden ⇐ och under förutsättning att de skyddsnivåer som anges i detta direktiv respekteras. ☒ ☒
54. Medlemsstaterna ska senast ⇒ [två år efter i kraftträdandet] ⇐ ~~den 22 maj 2017~~ informera kommissionen om vilka befintliga avtal eller överenskommelser enligt punkt 3 som de vill fortsätta att tillämpa. Medlemsstaterna ska också inom tre

månader efter det att de har undertecknat nya avtal eller överenskommelser enligt punkt 34 informera kommissionen om detta.

↓ nytt

6. Underrättelser som översänts enligt artikel 34.4 i direktiv 2014/41/EU ska vara fortsatt giltiga vid tillämpningen av det här direktivet såvida de inte ersätts eller uppdateras i enlighet med punkt 5.
7. Detta direktiv ska vara tillämpligt utan att det påverkar tillämpningen av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet i den mån den konventionen reglerar gränsöverskridande övervakning som utförs för operativt polissamarbete.

Artikel 60

Övergångsbestämmelser

1. Detta direktiv ska tillämpas på de förfaranden som avses i artikel 1.1 och som inleds från och med [två år efter ikraftträdandet].
2. I den mån artikel 51 avser kommunikation om förfaranden enligt artikel 21, artikel 30.6 samt artiklarna 34 och 35 och enligt avdelning III ska denna artikel dock tillämpas på förfaranden som inleds från och med den tidpunkt som fastställs av kommissionen.
3. Kommissionen ska fastställa den tidpunkt som avses i andra stycket i ett beslut efter det att den antagit en genomförandeakt enligt artikel 10.1 i förordning (EU) 2023/2844, vilket säkerställer att det decentraliserade it-systemet gör det möjligt att tillämpa de förfaranden som införs genom detta direktiv. Denna tidpunkt ska vara den första dagen i den månad som följer på perioden på två år från dagen för ikraftträdande av den genomförandeakten.
4. Utredningsorder och underrättelser från den medlemsstat där den person som är föremål för avlyssning befinner sig och från vilken inget tekniskt bistånd behövs som mottagits före [två år efter ikraftträdandet] ska fortsätta att regleras av direktiv 2014/41/EU.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

⇒ nytt

Artikel 35

Övergångsbestämmelser

- ~~1. Framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som mottagits före den 22 maj 2017 ska även fortsättningsvis regleras av befintliga instrument för ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Beslut om frysning av bevismaterial enligt rambeslut 2003/577/RIF som mottagits före den 22 maj 2017 ska också regleras av det rambeslutet.~~
- ~~2. Artikel 8.1 ska också tillämpas på utredningsordern efter det att ett beslut om frysning har fattats i enlighet med rambeslut 2003/577/RIF.~~

Artikel ~~61~~36

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska ☒ sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar ☒ vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 22 maj 2017 $\Rightarrow$ artiklarna 1, 2, 3.1, 4, 6.1 f och g, 6.4, 8.1 och 8.2, 9.3, 10.3, 13, 14.5, 17.1 och 17.5, 21, 24.1, 24.2 och 24.5 a, 28.1 c och d, 28.2, 30, 31.7, 33–50, 51–55, 58–60 och bilagorna I–IX senast [två år efter ikraftträdandet] $\Leftarrow$. ☒ De ska genast underrätta kommissionen om texten till dessa bestämmelser. ☒
 $\Rightarrow$ De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [två år efter ikraftträdandet]. $\Leftarrow$
2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. ☒ ☒ ☒ De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till det direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda. ☒
~~Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.~~
- ~~3. Medlemsstaterna ska senast den 22 maj 2017 till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka de skyldigheter som åläggs enligt detta direktiv införlivas med nationell rätt.~~

$\Downarrow$ nytt

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

$\Downarrow$ 2014/41/EU (anpassad)

Article ~~37~~

Rapport om tillämpningen

~~Senast fem år efter den 21 maj 2014 ska kommissionen, på grundval av såväl kvalitativ som kvantitativ information, förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om tillämpningen av detta direktiv omfattande i synnerhet en utvärdering av dess inverkan på det straffrättsliga samarbetet och skyddet för enskilda personer samt verkställigheten av bestämmelserna om avlyssning av telekommunikation med hänsyn till den tekniska utvecklingen. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av direktivet.~~

$\Downarrow$ nytt

Artikel 62

Rapport om tillämpningen

Senast fem år efter dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i artikel 60.3 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av detta direktiv som stöder sig på den information som medlemsstaterna lämnat i enlighet med artikel 55 och som sammanställts av kommissionen.

Artikel 63

Upphävande

Direktiv 2014/41/EU upphör att gälla med verkan från och med den [två år minus en dag efter ikraftträdandet av detta direktiv], utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter vad gäller de tidsfrister för införlivande av direktivet som anges i del B i bilaga X.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga XI.

↓ 2014/41/EU (anpassad)

Artikel ~~64~~³⁸

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

↓ 2014/41/EU

Artikel ~~65~~³⁹

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel....